JANETTE OKE

Credinţa în Dumnezeu şi dragostea unuia pentru celălalt i-au purtat atât de departe...

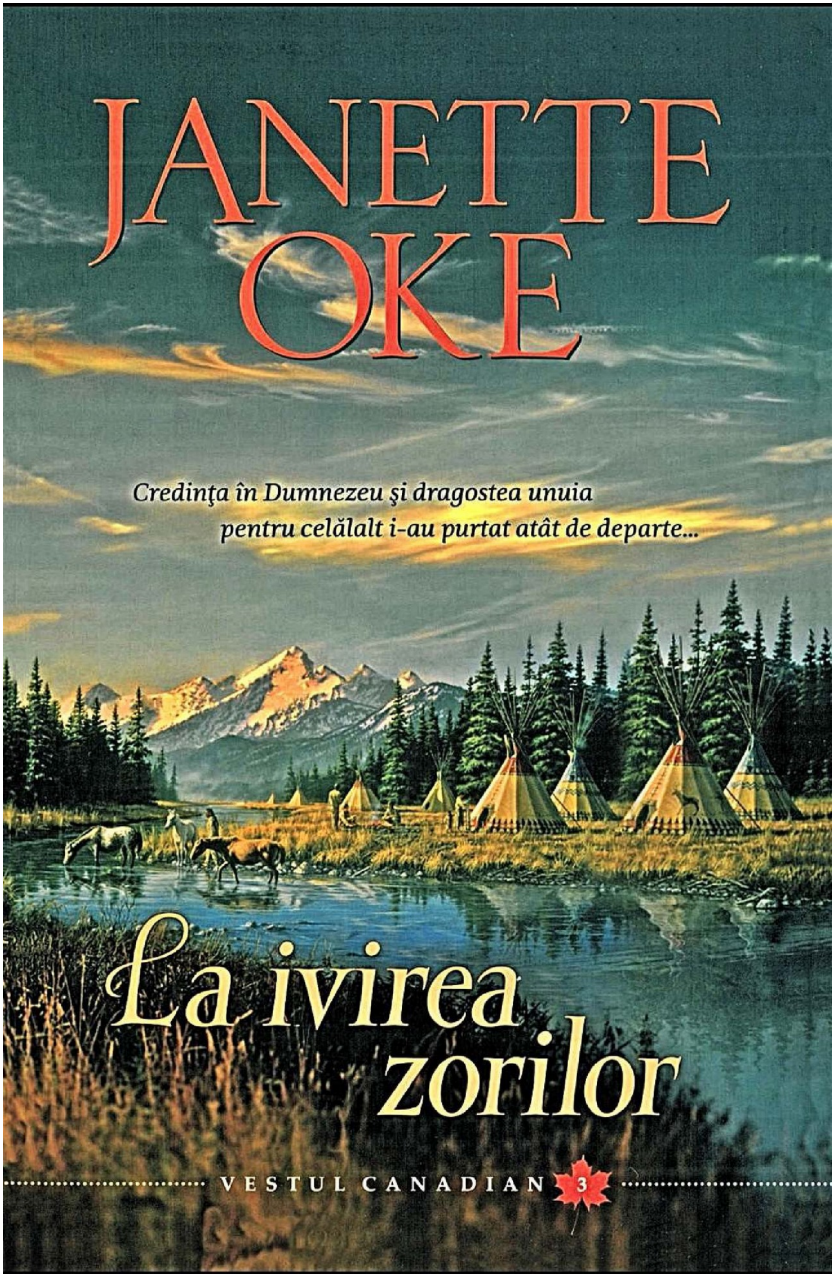

La ivirea zorilor

VESTUL CANADIAN 3

JANETTE OKE

LA IVIREA ZORILOR

Traducere de Cristina Giurgiu

Casa Cărţii, Oradea 2013

Copyright © 1986 by Janette Oke
Originally published in English under the title
When Breaks the Dawn
by Bethany House
a division of Baker Publishing Group.
Grand Rapids, Michigan, 49516, USA
All rights reserved.
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin editurii Casa Cărţii. Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărţii, Oradea.

La ivirea zorilor
Janette Oke
Copyright © 2013 Editura Casa Cărţii
O.P. 2, C.P. 30.
410670 Oradea
Tel. / Fax: 0259 – 469057; 0359 – 800761; 0728 – 874975
E-mail: infoecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Oke, Janette
La ivirea zorilor / Janette Oke; trad.: Cristina Giurgiu. — Oradea: Casa Cărţii, 2013
ISBN 978 – 606 – 8282 – 67 – 1 I. Giurgiu, Cristina (trad.)
821.111 – 31 = 135.1
Traducerea: Cristina Giurgiu
Editarea: Fidelia Stroie
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Corectura: Timeia Viman
Coperta: Marius Bonce
Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Scumpei mele surori, a cincea, Joyce Ruth,
căreia am avut privilegiul de a-i da un nume la naştere
şi de a o răsfăţa mai târziu.
Preţuiesc dragostea ei lipsită de egoism
şi dedicarea ei faţă de Domnul.
Dedic această carte ei şi soţului ei, Elmer Deal,
cu toată dragostea.

CUPRINS

Rezumat *Venirea primăverii* 9
Personaje 10
Întoarcerea acasă 11
Din nou împreună 16
Veşti 22
Casa proviziilor 28
O nouă zi 33
Rutină 40
Viaţa merge înainte 44
Surprize 50
Nonita 58
Vară 61
Altă iarnă 63
Şcoala 66
Cuvinte noi 73
Încercări şi biruinţe 77
Încă un Crăciun 82
Vizitator în miez de iarnă 89
Reîncepe şcoala 94
Susie 98
Primăvara se întoarce 104
Schimbări 115
Amintiri 123
Boală 127
Vară 133
Aşteptare 138
Ispită 144
Îndatoriri 147

Afară 156
Calgary 162
Din nou acasă 169
Instalare 173
Primăvară din nou 182
Petrecere la ziua de naştere 185
Tristeţe şi bucurie 194

REZUMAT
VENIREA PRIMĂVERII

Când urcă în trenul ce avea să o ducă spre Calgary, Elizabeth Thatcher, tânăra şi eleganta învăţătoare din Toronto avea ca obiectiv un singur lucru. Să le predea copiilor dintr-o şcoală de la ţară. Însă Wynn Delaney, un membru al Poliţiei Canadiene Nord-Vest, intră în viaţa ei şi-i schimbă planurile.

După nunta ce are loc în Calgary şi o scurtă lună de miere petrecută în Banff, tânăra pereche se îndreaptă spre ţinuturile din Nord, într-o îndepărtată aşezare indiană, acolo unde Wynn a fost delegat. Elizabeth învaţă curând să-i iubească şi să-i respecte pe indieni, cu toate că nu-i este foarte uşor să se adapteze.

Tragedia se abate asupra aşezării atunci când punctul de negoţ este mistuit de flăcări şi, odată cu acesta, proviziile necesare pe timpul iernii. Nimmie McLain, soţia indiană a proprietarului prăvăliei, devenise între timp cea mai bună prietenă a lui Elizabeth, aşa că aceasta îi duce cumplit dorul când cei doi soţi se întorc în lumea civilizată pentru a aduce alimente şi materiale necesare zidirii unui nou punct comercial.

Nimmie promite că se vor întoarce odată cu venirea

primăverii. Elizabeth trăieşte fiecare zi, aşteptând şi tânjind după întoarcerea lor. În cele din urmă soseşte ziua mult aşteptată şi, odată cu căruţele încărcate, speranţa, puterea şi bucuria îşi reiau locul în mica aşezare.

PERSONAJE

Elizabeth Thatcher Delaney – învăţătoare şi soţia lui Wynn. Deşi a fost crescută în confort, în oraşul Toronto, învaţă să trăiască modest, fără să se mai plângă sau să se autocompătimească.

Wynn Delaney – membru al Poliţiei Regale Canadiene, a cărui slujbă însemna să-i ajute şi să le poarte de grijă celor din jur.

Ian şi Nimmie McLain – proprietarul punctului de negoţ din mica aşezare şi soţia sa, o indiancă autodidactă.

Jon, Mary, William, Sarah, Kathleen, Elizabeth – fratele lui Elizabeth, soţia şi familia acestuia. Ei locuiesc în Calgary.

Julie – sora drăguţă şi oarecum frivolă a lui Elizabeth pe care o îndrăgeşte nespus de mult.

Matthew – fratele mai mic al lui Elizabeth, crescut în Toronto.

1
ÎNTOARCEREA ACASĂ

Cu cât ne apropiam mai mult de zgomotoasele căruţe, cu atât mai tare îmi bătea inima. Frustrată de atâta aşteptare, îmi doream să-mi ridic poalele lungi şi împovărătoare ale fustelor şi s-o iau la goană, însă mi-am pus frâu nerăbdării. Nu ştiam ce impresie i-ar fi făcut lui Wynn impulsivitatea mea şi eram sigură că pe chipurile unora dintre vecinii noştri indieni s-ar fi aşternut expresii de nedumerire.

Erau atât de aproape şi totuşi atât de departe, coborând ultimele coline ce-i despărţeau de micul nostru sătuc. Îmi lipsise atât de mult prezenţa lui Nimmie în perioada cât fusese plecată şi eram nerăbdătoare să văd cu ochii mei că era bine. Îmi doream s-o strâng în braţe, să-i urez astfel bun venit. Îmi doream să stau de vorbă cu ea – ore în şir – şi să aflu tot ce se putea afla despre lumea din afară şi despre fiecare lucru ce i se întâmplase cât timp fuseserăm despărţite.

Sunt sigură că Wynn îmi bănuia trăirile. Mă prinse de mână şi mi-o strânse încetişor, tandru.

— Nu mai e mult, spuse el, încercând să-mi liniştească inima şi mâinile tremurânde.

Am tras adânc aer în piept, i-am zâmbit şi am încercat să-mi încetinesc puţin paşii – însă era greu. Picioarele mă dureau din cauza efortului de a le stăpâni. Eram atât de nerăbdătoare să o văd pe draga mea Nimmie.

Chiar în clipa în care credeam că o să explodez de nerăbdare, am văzut pe cineva coborând din căruţa aflată în depărtare şi iată – Nimmie alerga spre mine! Fără a mai sta pe gânduri, mi-am ridicat fustele şi am fugit în întâmpinarea ei.

La început niciuna dintre noi nu reuşi să vorbească. Doar ne-am îmbrăţişat, cu lacrimi în ochi.

Nimmie nu era doar prietena de care-mi fusese atât de dor – ea deţinea tainele lumii de afară, lumea familiei pe care o iubeam şi care-mi lipsea atât de mult.

Pe când ne desprindeam din îmbrăţişare, zarva din jurul nostru crescuse. Wynn îl saluta pe soţul lui Nimmie, domnul McLain, şi o mulţime de oameni din sat se adunaseră în jur. Căruţaşii se străduiau să-şi ţină caii în frâu, în ciuda zarvei iscate. Toţi păreau a vorbi deodată şi ne-am dat seama – eu şi Nimmie – că poveştile trebuiau să mai aştepte. Am făcut un pas înapoi, ne-am privit zâmbind, privirile noastre promiţându-şi o conversaţie lungă şi în tihnă de îndată ce era cu putinţă acest lucru.

Am pus o singură întrebare:

— Katherine? am spus, ridicându-mi glasul deasupra gălăgiei din jur.

— A rămas, răspunse Nimmie.

Ştiam că nu acesta era momentul pentru celelalte detalii.

Întregul grup se îndreptă spre sat şi ne-am început drumul înapoi, dincolo de coline, printre desişuri, într-o linişte aproape nefirească.

Ochii lui Nimmie se plimbau de-a lungul şi de-a latul

peisajului pe care nu-l mai văzuse de atâta timp. Îi vedeam dorinţa şi nerăbdarea de a ajunge mai repede la cunoscutele colibe ce mărgineau poieniţa. Ştiam că gândurile îi alergaseră înainte, însă pe mine mă preocupau locurile pe care le vizitase înainte de a se întoarce aici.

N-am mai putut aştepta.

— Mi-ai întâlnit familia din Calgary? am întrebat, nădăjduind din toată inima că va spune *da*.

Se întoarse spre mine cu o licărire în privire.

— Sunt minunaţi! exclamă ea. Mary este deosebită; şi copiii – iubesc copiii.

Am înghiţit nodul mare ce mi se pusese în gât. Cât de dor îmi era de Jon, Mary şi de copiii lor. Nu realizasem cât de mult îmi lipseau până acum când o auzisem pe Nimmie vorbind despre ei.

— Sunt… Bine? am reuşit să îngaim.

— Bine, spuse Nimmie zâmbind. Însă le este dor de tine. Îţi trimit dragostea lor. Micuţa Kathleen ne-a implorat s-o luăm cu noi ca să vină s-o vadă pe mătuşa ei Beth. A spus că a trecut „aproape o veşnicie” de când ai plecat.

Draga mea Kathleen – aproape că-i simţeam braţele în jurul gâtului meu. Lacrimile mi se prelinseră pe obraji.

— Cred că a crescut, am spus cu nostalgie.

— Mary spune că au crescut foarte mult cu toţii în ultimul an, răspunse Nimmie, care nu avea de unde să ştie, ea întâlnindu-i pentru prima oară pe copii.

Observându-mi lacrimile de pe obraji, Nimmie schimbă îndată subiectul.

— Cu toţii ţi-au trimis scrisori, îmi spuse. Le-am pus în lada de deasupra, ca să le pot scoate îndată ce ajungem în sat. Ştiam că vei fi nerăbdătoare să le primeşti.

Am îmbrăţişat-o cu căldură. Nimmie înţelesese. Caii părură să simtă că-i aşteaptă odihna şi hrana şi-şi grăbiră paşii. Am fost nevoiţi să ne grăbim ca să menţinem ritmul. Wynn, care mersese alături de domnul McLain pentru a se

pune la curent cu ce mai era nou, mi se alătură, luându-mă de mână.

— Te simţi bine? mă întrebă după câteva clipe.

I-am zâmbit ca să-l asigur că eram bine, deşi eram sigură că pe obraji încă se mai vedeau dârele lacrimilor.

— Ai primit veşti de acasă? mă întrebă.

— Nimmie a spus că sunt toţi bine şi ne-au trimis scrisori.

L-am strâns mai tare de mână.

— Abia aştept să le citesc.

Soarele coborâse spre apus şi drumul se vedea din ce în ce mai greu. Indienii, având acel instinct înnăscut de a cunoaşte locurile şi natura, înaintară zoriţi şi, cu siguranţă, fără a bâjbâi. Eu mă poticneam ici-colo şi eram bucuroasă de sprijinul mâinii lui Wynn. Kip se opri din ţopăială şi mă urmă îndeaproape.

— Familia McLain are nevoie de un loc unde să doarmă în noaptea asta – poate chiar mai multe nopţi, până când se va instala în cabana familiei Lamuir, spuse Wynn.

— Dar locul acela e întors pe dos! am exclamat îngrozită de faptul că sugerase un astfel de loc.

— Poate fi curăţat şi chiar aranjat, cu puţin efort, spuse Wynn. Ian a întrebat deja dacă este disponibil.

Se opri o clipă, apoi continuă încet.

— Ca majoritatea femeilor, Nimmie preferă să aibă propriul ei cămin.

Ştiam că Wynn avea dreptate, cel puţin în privinţa faptului că Nimmie prefera să aibă propria casă. Era o femeie foarte independentă, însă, o, cât de bine mi-ar prinde s-o am lângă mine pe toată perioada de reconstruire a magazinului.

— O s-o ajut să facă curăţenie în cabană, dacă asta este ceea ce-şi doreşte, am spus cam fără tragere de inimă.

— Bine, fu tot ce răspunse Wynn.

După câţiva paşi, am întrerupt din nou tăcerea.

— Cât de mult crezi că va lua construirea punctului de negoţ?

— Depinde de vreme – de câţi oameni vor pune osul la treabă, de felul în care vor decurge lucrurile – însă Ian spune că speră să fie ridicat şi gata pentru depozitarea alimentelor în patru săptămâni. Apoi, în măsura în care timpul îi va permite, va termina şi camerele de locuit.

Sărmana Nimmie, mi-am spus. Va fi lipsită de un cămin adevărat timp de câteva luni şi nu va fi uşor, mai ales că aştepta un copil.

În semiîntuneric, am aruncat o privire pe furiş către Nimmie. Părea a se simţi bine. Acum sarcina se vedea şi m-am întrebat când ar fi trebuit să se nască pruncul. Entuziasmată de vestea că este însărcinată, nici nu întrebasem când anume va trebui să nască. Da, era posibil să nască peste câteva săptămâni. Cu toate acestea, mergea drept, cu aceeaşi încredere ca şi restul indienilor. O admiram pe Nimmie.

Se făcuse întuneric. Încă mai întâlneam oameni porniţi în întâmpinarea călătorilor – mame cu copii mici după ele, vârstnici care se deplasau cu ajutorul bastoanelor, copii care porniseră la drum de dragul distracţiei.

În cele din urmă, apropiindu-ne de sat, am văzut siluetele întunecate ale colibelor desluşindu-se în lumina amurgului. Ascultând sunetul familiar al lătratului câinilor prinşi în nedoritul lanţ, m-am întrebat, în treacăt, dacă nu cumva Kip era niţeluş cu nasul pe sus din cauză că el călătorea împreună cu grupul, în libertate.

Fumul focurilor încă plutea în aer, cu toate că de acum probabil că cele mai multe se stinseseră, nefiind întreţinute. Jalnicul morman de ruine unde se afla magazinul odinioară se zărea slab în întuneric. Atunci, mi-am dorit să-mi fi făcut timp ca să-l înlătur de acolo pentru

a nu mai provoca durere în sufletul lui Nimmie.

M-am apropiat de ea, sperând că prezenţa mea în întuneric îi va aduce mângâiere.

Probabil că gestul meu îşi atinse scopul căci, printre scârţâiturile căruţelor, am auzit-o spunând:

— Parcă ar fi un vis urât.

Am strâns-o uşurel de braţ, fără a spune nimic – nici n-aş fi ştiut ce să spun.

Ne-am strecurat în linişte printre clădirile atât de cunoscute amândurora, în timp ce căruţele se opriră scârţâind. Căruţaşii obosiţi coborâră din căruţe, vorbind cu animalele în timp ce le priponeau şi aşteptând ca domnul McLain să le spună ce vor face în continuare. Nimmie rămase să-şi aştepte soţul, iar eu, trecând pe lângă ea, i-am spus:

— Mă duc să fac focul şi să pregătesc cina. Când eşti liberă, vino la noi. Te poţi spăla şi odihni înainte de masă.

— Mulţumesc, spuse Nimmie încet.

Inima îmi era plină de bucurie în timp ce pregăteam masa. Nimmie se întorsese şi era sănătoasă. Mult aşteptatele provizii pentru întreg satul se aflau în căruţele încărcare. Curând, vom avea din nou un punct de negoţ. Şi după ce vom termina cina şi vasele vor fi spălate, voi putea avea cu Nimmie conversaţia mult aşteptată.

2
DIN NOU ÎMPREUNĂ

În timp ce mă zoream să aprind focul, mă întrebam ce să pregătesc pentru cină. Ştiam că familia McLain fusese pe drum timp de mai multe zile şi s-ar bucura de o masă caldă, nu doar de o gustare. Ocazia merita o masă festivă, însă cămara mea era aproape goală din lipsă de provizii. Căruţele ce aşteptau în sat erau încărcate cu

alimente, aşa că nu precauţia mă împiedica să pregătesc musafirilor noştri o masă îmbelşugată, cu toate că mi-ar fi fost greu să renunţ la obiceiul de a raţionaliza mâncarea, obicei pe care mi-l formasem în ultimele câteva săptămâni. Ceea ce mă împiedica era, pur şi simplu, faptul că rafturile mele erau aproape goale.

Am lăsat flăcările să devoreze lemnul şi am început să cotrobăi prin rafturile bufetului. Aproape fiecare cutie pe care o scoteam şi o deschideam era goală. Mă întrebam câte zile am mai fi supravieţuit cu puţinul rămas.

Întotdeauna aveam carne. Bărbaţii din sat, cu Wynn în frunte, se asiguraseră că vom avea carne proaspătă. Odată cu încălzirea vremii, carnea trebuia zilnic adusă în sat şi împărţită între familii pentru că se strica mai repede. Am cercetat bucata ce-mi fusese adusă pentru cină. Pentru mine şi Wynn era destul de mare, însă acum, când existau încă două persoane ce trebuiau hrănite, îmi părea teribil de mică. Era carne de castor, nu tocmai carnea mea preferată, însă destul de gustoasă. Am încercat să mă gândesc cum aş fi putut-o pregăti mai repede – şi poate chiar s-o mai „înmulţesc”.

Mai aveam câteva legume. Puteam face o tocăniţă. M-am grăbit s-o pun în cratiţă şi apoi pe sobă să fiarbă. Nu aveam nimic pentru desert. Trebuia să ne lipsim de el, aşa cum ni se întâmplase în ultima vreme.

Din fericire aveam suficiente lemne, iar flăcările vii făcură repede să clocotească tocana. Îmi doream să am pâine proaspătă, însă ne raţionalizasem proviziile din ce în ce mai puţine. Am făcut în schimb câteva chifle, folosind aproape toată făina din cutie. Nu aveam untură, doar seu de urs. Nu-mi plăcea gustul, însă chiflele ar fi fost tari ca piatra fără el.

Dacă aş avea ceva special ca să sărbătorim întoarcerea cu bine a prietenilor şi a proviziilor noastre… Însă nu aveam nimic.

Apoi mi-am amintit de singurul borcan cu dulceaţă de afine pe care-l păstrasem pe raftul de sus pentru un eveniment special. *Ei bine*, *acesta este un asemenea eveniment*! Am adus, entuziastă, borcanul cu afine.

După ce am pus tocăniţa la foc, chiflele, în cuptor şi am aşezat masa, mi-am terminat treburile. M-am învârtit de colo-colo, plimbându-mă prin încăpere de la masă la sobă, de la uşă la fereastră. Nu puteam vedea nimic decât umbre mişcătoare în lumina făcută de uşile deschise şi ferestrele prăfuite ale caselor sătucului din depărtare. Ştiam că oamenii mutau căruţele pentru a le descărca. Ştiam că nu toate lăzile şi cutiile urmau să fie descărcate, căci nu exista un loc în care să poată fi depozitate, însă câteva provizii urmau să fie împărţite cât mai repede cu putinţă pentru ca oamenii din sat să poată avea acces la ele. Mâine avea să fie o zi plină.

M-am întors de la fereastră, am pus lemne pe foc ca să fiu sigură că mâncarea va continua să fiarbă şi am aranjat farfuriile şi tacâmurile pe masă pentru a cincea sau a şasea oară. Aveam simţământul că sunt oarecum izolată de tot ce se petrecea în sat. Kip probabil că simţea şi el toată mişcarea din spatele uşii închise, căci traversă încăperea şi se duse în faţa uşii, scheunând pentru a fi lăsat afară. Nu aveam nicio înţelegere pentru el.

— Dacă eu nu pot, nu poţi nici tu, am spus ferm. Şi eu aş vrea să fiu acolo.

Kip îşi dădu seama după glasul meu că probabil nu-i voi da drumul, căci scheună încă o dată, se întoarse la locul său preferat din faţa focului şi se aşează pe blana de urs, privindu-mă cu ochi mari, imploratori.

Am amestecat în tocană şi am tras ibricul pe foc, ca să am apă fierbinte. Nu mai aveam nici ceai, nici cafea. Folosisem ultimul ceai la masa de duminică, iar fără cafea rămăsesem de o săptămână sau mai bine. Puteam bea apă fierbinte. Nu era chiar atât de rea.

În cele din urmă am auzit paşi la uşă şi am alergat s-o deschid. Nimmie intră în cameră cu braţele încărcate de pachete, spunând:

— Ştiam că o să fii nerăbdătoare să citeşti scrisorile, iar Mary mi-a spus să mă asigur că-ţi voi înmâna pachetele astea imediat ce vom ajunge. Bărbaţii aduc restul.

Aveam impresia că odată cu primăvara venise Crăciunul! Draga de Mary! Abia aşteptam să văd ce trimisese. Am întins braţele după pachete, pregătită să le deschid pe loc, apoi m-am oprit. Nu erau doar pentru mine, erau şi pentru Wynn. Aşa că în loc să le deschid în grabă ca un copil, am strâns în mâini primul pachet, l-am aşezat pe scaunul din apropiere, apoi am luat restul pachetelor de la Nimmie şi le-am aşezat alături de primul.

— Wynn a spus să le deschizi, mă încurajă Nimmie, parcă citindu-mi gândurile.

— Eşti sigură?

Nu mă îndoiam de cuvântul ei; dar eram atât de nerăbdătoare, încât nu îndrăzneam să cred ce auzeam.

Nimmie râse, un râs cristalin şi blând. Îmi lipsise râsul ei. În ultimele săptămâni se răsese atât de puţin. Nu-mi dădusem seama câtuşi de puţin până acum, când o auzisem pe Nimmie. Ochii mi se umeziră de lacrimi. Prea multă bucurie – într-un timp atât de scurt.

Mi-am şters ochii cu şorţul şi am întins mâna după primul pachet. Era doar pentru mine, plin cu pânzeturi noi, articole de toaletă şi lenjerie intimă dantelată. Mi-am trecut mâinile peste fiecare lucruşor, bucurându-mă de prospeţimea lor şi de acel miros curat al unui lucru nepurtat şi nespălat încă. Următorul pachet fusese pregătit de copii şi conţinea dulciuri. Erau multe lucruri pe care copiii le îndrăgesc, însă trebuie să recunosc că şi pe mine mă ademeneau. Nu-mi aminteam când am mâncat ceva doar de dragul de a-i savura gustul. Fiecare mic dar fu desfăcut şi identificat. În timp ce citeam fiecare nume,

ochii mi se umplură din nou de lacrimi. Era acolo chiar şi un cadou din partea micuţei Elizabeth şi ştiam că primise ajutor. Eram sigură că crescuse în anul ce trecuse, dar avea doar doi ani totuşi.

Al treilea pachet era tot din partea lui Mary. Şi acesta era plin cu adevărate delicii, însă de un alt fel. Erau condimente şi fructe uscate, alune şi ceaiuri, vanilie şi o cutie de *cafea proaspătă*! Acum lacrimile mi se prelingeau pe obraji. Nu mai gustasem unele dintre aceste lucruri de când plecasem din Calgary. Ce bune vor fi! Nu-mi puteam exprima încântarea, nici măcar faţă de Nimmie, însă eram sigură că înţelegea.

În cele din urmă, am ridicat pachetul cu scrisori. Voi aştepta pentru a le citi împreună cu Wynn. Le-am pipăit, întorcându-le în mâini în timp ce citeam numele de pe plicuri. Era scrisul ordonat al lui Mary, scrisul ferm al fratelui meu Jon, literele copilăreşti ale copiilor şi chiar un plic pe care se afla scrisul neglijent, însă expresiv al surorii mele, Julie! Mi se părea greu să aştept, însă am pus din nou scrisorile jos.

Controlându-mi emoţiile, m-am întors spre Nimmie.

— Ce-ai vrea să bei la cină, am întrebat-o, cafea proaspătă sau un ceai exotic?

Nimmie râse din nou.

— Ei bine, răspunse ea, din moment ce aş servi ceea ce ai servi şi tu, ce-ar fi să faci tu alegerea?

Am zâmbit.

— Aşa voi face, am spus, luându-mi timp de gândire.

Nu ştiam ce să aleg, ca un copil într-un magazin de dulciuri. Eram pe punctul de a alege un ceai de lămâie, când mi-am amintit de Wynn. Eram sigură că dacă el ar fi avut de ales, ar fi ales cafea, aşa că am pus ceaiul deoparte şi m-am dus să deschid cutia cu cafea. Nu voi uita niciodată aroma ce mă izbi în nări – şi stărui în aer ca o promisiune. Am savurat-o, uitându-mă la Nimmie ca să mă

asigur că nu visam.

— Trebuie să vorbim, am spus trăgând în nări mirosul delicios al cafelei în timp ce măsurăm cu grijă porţiile adăugate în apa din ibric.

— Vom vorbi, promise Nimmie. Cât de mult pofteşti.

În acea clipă se auzi zgomot de paşi la uşă. Wynn şi Ian intrară în casă, amândoi purtând pe umeri o ladă mare.

— Familia a trimis provizii pentru nordicii înfometaţi, spuse Wynn în glumă, însă tonul îi trăda aprecierea profundă pe care o avea pentru gestul lor.

— O, Wynn! fu tot ce am putut spune privind lada.

Bărbaţii o aşezară pe duşumea, lângă perete. În cele din urmă am reuşit să-mi revin suficient cât să-i ofer lui Ian apă caldă pentru a se spăla.

— Miroase bine, spuse el, adulmecând aerul. Tare m-am săturat de mâncarea gătită la repezeală, pe drum.

— Nu e cine ştie ce, am spus, îmbujorându-mă uşor. Nu mi-am dat seama cât de puţine provizii mai avem până în seara asta, când am început să pregătesc cina. Nu ştiu cât ne-ar mai fi ajuns puţinul pe care-l mai aveam.

— Elizabeth s-a descurcat grozav, spuse Wynn cu mândrie în glas. A găsit întotdeauna câte ceva de gătit pe lângă carne.

M-am îmbujorat şi mai tare auzind aprecierea lui Wynn. Adevărul era că amândoi ştiam cât de neîndestulătoare fusese hrana.

Ne-am adunat în jurul mesei mici, iar Wynn ne conduse în rugăciune. Glasul îi tremură în timp ce-şi exprimă recunoştinţa pentru faptul că proviziile ajunseseră în sat la timp, prevenind dificultăţi ulterioare. Mi-am amintit din nou de responsabilitatea grea ce apăsase pe umerii lui în ultimele luni, când fusese nevoit să poarte de grijă atâtor oameni.

Ne-am bucurat de bucatele simple. Până şi carnea de castor părea mai gustoasă garnisită cu glasurile şi râsetele

prietenilor. Nimmie exclamă gustând chiflele:

— Seu de urs, nu-i aşa? Tare mi-a lipsit – are un gust atât de bun.

Am râs. Cred că preferinţele omului se leagă mult de felul în care a fost crescut.

După cină bărbaţii anunţară că mai erau câteva lucruri de rezolvat în sat. Wynn aprinse lampa şi ieşiră amândoi din casă, lăsându-ne pe mine şi pe Nimmie să strângem masa. Fără a exista o înţelegere între noi, ne-am grăbit să ne terminăm treaba. Eram amândouă nerăbdătoare să vorbim.

În cele din urmă ne-am liniştit. Nu citisem scrisorile încă, pentru că doream să-l aştept pe Wynn. Deocamdată mă bucuram de faptul că Nimmie avea să îmi spună totul despre lumea de afară. Îmi părea că trecuse o veşnicie – şi parcă, totuşi, a fost doar ieri – de când făcusem acea călătorie cu trenul, apoi cu şlepul şi apoi cu căruţa, urmând acelaşi drum pe care Nimmie tocmai îl parcursese.

Nu ştiam de unde să încep cu întrebările. Apoi mi-am amintit că aceasta fusese prima ieşire a lui Nimmie „afară”, departe de sat.

— Ei bine, am spus, ce crezi despre toate astea?

— A fost mai mult decât am citit în cărţi – senzaţiile, sunetele, clădirile acelea mari, spuse Nimmie cu glasul plin de entuziasm, gesticulând cu mâinile ca pentru a da formă structurilor înalte despre care vorbea. Nu puteam crede că aşa ceva chiar există. Totul era atât de diferit – atât de nou.

Am privit ochii strălucitori ai lui Nimmie. Ştiam că se bucurase de această perioadă. Îmi doream să fi fost alături de ea, ca să-i pot arăta eu însămi toate acele lucruri.

— E minunat, nu-i aşa? am spus încet, amintindu-mi atâtea lucruri, simţind că Nimmie, ca şi mine, purta în inimă un dor dureros după acea lume. Ţi-a fost greu să te întorci? am întrebat în cele din urmă, ezitând.

Ochii ei se măriră, apoi mă priviră cu blândeţe în timp ce spuse, precaut:

— Mi-a făcut plăcere să văd lumea voastră. A fost fascinant, însă pe măsură ce treceau zilele şi săptămânile, mi s-a făcut atât de dor de râuri, de păduri, încât abia am aşteptat să mă întorc acasă.

3
VEȘTI

Când Wynn şi Ian se întoarseră, în cele din urmă, de la îndatoririle ce-i reţinuseră în acea seară, am citit împreună cu Wynn scrisorile de acasă, în timp ce Nimmie şi Ian îşi pregătiră paturile pentru noapte.

Scrisorile confirmară faptul că erau cu toţii bine. Ne-am bucurat să auzim că afacerea lui Jon creştea, la fel şi copiii, iar Mary era ocupată şi fericită cu slujba de gospodină. Am mai aflat că după întoarcerea acasă, în Toronto, Julie dusese atât de mult dorul Vestului, încât îi convinsese pe tata şi pe mama să-i îngăduie să se întoarcă în Calgary, în grija fratelui nostru, Jon. Acum era ocupată cu lecţiile de pian şi voce pe care le dădea tinerilor din Calgary.

Când sosi ora de culcare, Wynn insistă ca Nimmie să doarmă cu mine în pat şi nu pe duşumea, aşa că, după ce le-am urat „noapte bună” soţilor noştri istoviţi, ne-am dus în dormitor ca să ne pregătim de culcare. Nu am adormit imediat, ci am povestit până târziu, în noapte. Aveam atâtea să ne spunem, atât de multe întrebări aveam în minte. Îmi doream să aflu tot ce văzuse şi auzise Nimmie în lumea de afară. Doream să aflu totul despre membrii familiei mele, despre oraşele pe care le lăsasem în urmă, despre cele întâmplate în lume, despre moda doamnelor – toate lucrurile cu care nu eram la curent.

Nimmie fu mai mult decât binevoitoare să-mi povestească, deşi unele lucruri pe care mi le împărtăşi erau privite dintr-o perspectivă diferită.

Am râs în timp ce am ascultat-o evaluând moda feminină. Pentru ea, veşmintele ce se purtau erau foarte împovărătoare şi nepractice – ba chiar lipsite de atractivitate – cu siguranţă, nu atât de atrăgătoare pe câtă vâlvă era în jurul lor.

Ajunsese să-mi îndrăgească familia. Deşi Nimmie nu pretindea a înţelege în întregime felul de a fi al „femeii albe", Mary se purtase cu bunătate şi generozitate, iar Nimmie putea aprecia această caracteristică la oricine.

Copiii, cu felul lor deschis şi candid, fuseseră o pricină de mare încântare pentru Nimmie. Se ataşase îndeosebi de mica Elizabeth. În parte pentru că îmi purta numele, în parte pentru că era un copil încântător – însă, recunoscu Nimmie, mai ales pentru faptul că era micuţă, iar Nimmie se gândea cu plăcere la clipa când va avea propriul ei copil.

M-am uitat la Nimmie. Probabil că în privire mi se citea invidia – căci, cu siguranţă, o purtam în inimă.

— O, Nimmie! am spus. Abia aştept să-l văd pe micuţul tău.

Cred că, în parte, cuvintele mele însemnau, *abia aştept să-mi vină şi mie rândul şi să am un micuţ, dar până atunci voi fi părtaşă la bucuria pe care ţi-o va aduce bebeluşul tău*.

Cred că Nimmie îmi înţelese comentariul. Mă privi şi zâmbi.

— Îţi va veni şi ţie rândul, Elizabeth, curând. Atunci ne vom petrece timpul lăudându-ne cu pruncii noştri.

Am zâmbit. Îmi doream atât de mult ca spusele lui Nimmie să fie adevărate. Tânjeam să am un copil.

— Ai fost la doctor cât ai stat acolo? am întrebat.

— N-am vrut – n-am avut nevoie; dar Ian a fost atât

de insistent, încât m-am dus la un doctor, ca să-l liniştesc pe el. Totul este bine.

— Mă bucur.

Am ridicat uşor din umeri.

— Şi sunt de acord cu Ian. Cred că este un lucru înţelept că te-ai dus la un consult. Pentru ce să rişti, când e vorba de viaţa copilului tău?

— Nu cred că este vorba despre un „risc", spuse Nimmie pe un ton cât se poate de normal. Poporul meu a născut copii fără ajutorul doctorilor, timp de mai multe generaţii.

Aş fi vrut să răspund: *Da – şi uite ce rată a mortalităţii aveţi*, însă mi-am muşcat limba.

— Când e termenul? am întrebat în schimb.

— Termenul? întrebă Nimmie încurcată.

— Termenul să se nască.

— A, da, spuse Nimmie încuviinţând în semn că-mi înţelesese întrebarea. Asta înseamnă când va veni. Şi Mary m-a întrebat. Doctorul a spus că se va naşte în ziua a cincea a lunii august, dar eu i-am spus lui Ian că nimeni nu spune unui bebeluş care îi este „termenul". Asta hotărăşte el.

Spusele lui Nimmie mă făcură să-mi înăbuş în pernă hohotele de râs. Avea dreptate, desigur. Pruncul avea să hotărască singur.

Discuţia noastră se îndreptă spre alte lucruri. Aşa cum eu fusesem nerăbdătoare să aflu detalii despre lumea pe care o văzuse ea, Nimmie îşi dorea acum să afle tot ce se petrecuse în sat în absenţa lor. I-am povestit despre toţi vecinii noştri, cu toate că nu păreau a fi prea multe de spus. Ultimele luni se scurseră fără evenimente deosebite – şi l-am mulţumit lui Dumnezeu pentru asta. Am fi putut avea parte de un şir de tragedii, având în vedere proviziile atât de neîndestulătoare. Dumnezeu ne păzise – mi-am dat seama de acest lucru şi mai bine acum când îi povesteam

lui Nimmie ce se petrecuse de la incendiul acela încoace.

În cele din urmă, am hotărât să ne culcăm. Mâine urma să fie o zi plină – trebuia să pregătim cabana familiei Lamuir pentru a fi locuită din nou. Fără tragere de inimă ne-am urat „noapte bună” şi ne-am lăsat purtate pe braţele somnului.

Ziua următoare ne întâmpină cu o vreme mohorâtă şi ploioasă, ce parcă îşi găsea o plăcere diabolică de a pune beţe în roate tuturor celor ce aveau treabă în sat. Drumeagurile erau noroioase şi alunecoase şi era greu şi numai să păşeşti pe ele, ce să mai vorbim de faptul de a căra poveri sau de a trebălui pe afară. Până când am ajuns la cabană, amândouă eram ude leoarcă. Singura fereastră a cabanei fusese spartă, iar crăpăturile dintre grinzi lăsau să intre nu doar lumina. Pe unul dintre micile rafturi ale bufetului îşi făcuseră cuibul veveriţele/ iar duşumeaua era acoperită cu vreascuri şi gunoaie. Era o privelişte jalnică, după părerea mea şi eram pe punctul de a spune acest lucru când am auzit-o pe Nimmie.

— Nu ne va lua prea mult timp! spuse ea veselă şi entuziastă. O vom curăţa cât ai clipi din ochi.

Mi-am reţinut protestele şi am ridicat lopata pe care o adusesem cu noi.

Curăţenia mea începea, în mod normal, cu o găleată de apă fierbinte şi cu săpun. Lucrul acesta nu era cu putinţă aici, în noua locuinţă a lui Nimmie. Pereţii erau din bârne, iar crăpăturile dintre ele erau astupate cu lut; pe jos era pământ. Dacă am fi încercat să spălăm cu apă, pe jos s-ar fi făcut băltoace de noroi. Aşa că am scos cu lopata mizeria şi am dus-o afară cu găleata, aruncând-o în spatele cabanei. Apoi Nimmie pregăti un amestec de noroi şi iarbă uscată. În mod normal ar fi amestecat mai întâi pământul cu apa, însă ploaia o scutise de acest efort.

Cu mâinile în noroi aproape până la cot, Nimmie trecu la treabă. N-am invidiat-o; pentru mine şi pregătitul

aluatului pentru pâine mi se părea o sarcină destul de grea.

Când se asigură că amestecul are consistenţa necesară, începu să-l aplice cu grijă pe crăpăturile dintre buşteni. Lucră rapid şi cu îndemânare şi, în timp ce o priveam, mi-am dat seama că mai făcuse aşa ceva şi înainte. Nu ştiu cum se face, însă Nimmie făcea ca treaba asta să pară a fi una valoroasă.

— Vrei să te ajut? m-am aventurat în cele din urmă sperând, pe de o parte, că Nimmie va fi de acord şi, pe de alta, temându-mă de asta.

— Nu-mi va lua decât câteva minute, răspunse Nimmie. Nu-i nevoie să ne murdărim amândouă.

Aşa că m-am apucat să curăţ raftul pe care îşi făcuseră veveriţele cuibul.

Am lăsat-o pe Nimmie să lucreze şi am plecat să pregătesc masa de amiază. Mi-am croit drum prin bălţile din ce în ce mai adânci, detestând fiecare pas pe care-l făceam, mai ales când alunecam şi aproape că mă prăbuşeam.

Când am ajuns la cabana noastră, încălţările îmi erau acoperite cu noroi lipicios, iar poalele fustei îmi erau ude şi stropite cu noroi. Nu era de dorit să duc mizeria în casa curată.

Nu am găsit nicio modalitate de a scăpa de mizerie aşa că, fără tragere de inimă, am deschis uşa şi am păşit înăuntru. Mi-am dat jos mai întâi încălţările înnoroiate, murdărindu-mi mâinile. Acum, cum puteam să-mi scot oare rochia pe care o purtam? Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine şi să-mi fi scos mai întâi rochia.

Era prea târziu. Mi-am şters mâinile murdare de poalele deja noroioase ale fustei, apoi am încercat să-mi scot rochia udă trăgând-o peste cap, fără a mă murdări pe faţă şi pe păr. Cu obrajii pătaţi de noroi şi într-o dispoziţie nu tocmai strălucită, am lăsat rochia pe duşumea lângă

uşă şi m-am îndreptat spre dormitor, picioarele-mi ude lăsând urme pe duşumeaua de lemn.

M-am simţit puţin mai bine după ce m-am spălat pe faţă şi am pus hainele la spălat, m-am îmbrăcat cu o rochie curată şi mi-am aranjat părul. Am găsit o pereche de încălţări uscate şi m-am întors în bucătărie ca să fac focul şi să pregătesc masa.

M-am bucurat de căldura focului. Nu remarcasem până atunci, însă ploaia şi ziua de început de primăvară erau reci – la fel eram şi eu. Probabil că lui Nimmie avea să îi fie la fel de frig ca şi mie când va veni. Iar bărbaţii, care lucraseră în ploaie toată dimineaţa, vor fi îngheţaţi până în măduva oaselor. Vom fi norocoşi dacă niciunul dintre noi nu va răci după toată treaba asta mizerabilă. Am hotărât să pregătesc o supă fierbinte la prânz.

Bărbaţii se pregăteau acum să deschidă lăzile şi să împartă mult aşteptatele provizii aduse de familia McLain. Ce bine ar fi fost să existe o clădire suficient de mare pentru a le depozita pe toate, ca să nu stea afară, în ploaie.

Aşa cum stăteau lucrurile însă, erau nevoiţi să-şi croiască drum prin noroi în jurul căruţelor.

Masa era pregătită şi în odaie era cald când Nimmie veni la masă. Era udă până la piele, însă nu se plânse. Nu îşi despachetase alte haine, aşa că i-am împrumutat câteva de la mine. Nu avusese grijă să-şi lase hainele murdare la uşă, însă mi-am spus că Nimmie petrecuse mulţi ani în case ce nici măcar nu aveau podele.

Bărbaţii ni se alăturară curând. Şi ei erau uzi leoarcă, însă nici gând să se schimbe în haine uscate.

— Oricum, peste câteva minute vom fi la fel de uzi, spuse Wynn.

Wynn ştia cât de mult insistam să am casa curată, aşa că anunţă că-şi vor lua masa la uşă. Am încercat să-l fac să se răzgândească, însă se ţinu pe poziţie. Nimmie luă cele două scaune şi le duse la uşă, aşa cum ceruse Wynn

şi, văzând că am pierdut de data asta, le-am dus acolo castroanele cu supă fierbinte.

Nu după multă vreme se aflau din nou afară, sub stropii reci de ploaie. M-am îngrijorat, sigură de faptul că-i aştepta o răceală zdravănă.

Wynn se întoarse curând. Rămase în pragul uşii deschise şi mă chemă, ca să nu fie nevoit să aducă şi mai mult noroi în casă.

— Elizabeth, spuse, nu-mi place să-ţi cer asta, dar n-am încotro. Vom fi nevoiţi să aducem lăzile cu provizii înăuntru, ca să le putem sorta fără ca ploaia să strice alimentele. Este singurul loc din toată aşezarea suficient de mare pentru a putea lucra.

Sunt sigură că pentru o clipă observase expresia de groază de pe chipul meu, însă mi-am revenit repede şi am încuviinţat.

— Înţelegi? întrebă Wynn cu o urmă de ezitare în glas.

— Desigur, am reuşit să răspund. O să fie bine.

Wynn se uită cercetător la mine, îmi mulţumi printr-o aplecare a capului, apoi dădu să plece.

— Ne întoarcem îndată ce vom putea înhăma caii la căruţe.

Am oftat adânc şi m-am alăturat lui Nimmie la masă. Trebuia să mă grăbesc şi să spăl degrabă vasele. Curând, cuibuşorul nostru tihnit avea să se transforme într-o scenă de groază.

4
CASA PROVIZIILOR

Cu toate că încercasem să mă pregătesc pentru

intruziunea în căminul meu, am descoperit că eram total nepregătită pentru cele ce urmară.

Ploaia nu ne ajută cu nimic, desigur. Oricine intra pe uşă aducea noroi şi apă ce se adunară pe duşumeaua mea de lemn în mici băltoace care se transformară, în cele din urmă, în mari băltoace.

N-avea rost să încerc să le şterg. Oamenii intrau unul după altul, gemând sub greutatea lăzilor şi a cutiilor. La început toate proviziile fuseseră aşezate în biroul lui Wynn, însă după ce acesta deveni neîncăpător, oamenii începură să aşeze cutii, una peste alta, în camera noastră de zi.

Ştiam la fel de bine ca şi ceilalţi că era nevoie de acele alimente acum. Mai ştiam şi că nu exista niciun alt loc în sat unde proviziile puteau fi despachetate. Era de neconceput să le desfacem şi să le împărţim în ploaie. Când ultimele cutii fură aduse în micile noastre încăperi, casa noastră nu mai arăta ca un cămin. Nimmie, care făcuse pe îndrumătorul de „trafic”, găsi una dintre lăzile ei şi, cu ciocanul în mână, căută haine uscate pentru Ian. Asta îmi aminti că acum când toate cutiile se aflau înăuntru, Wynn se putea schimba şi el în haine uscate. După ce Wynn închise uşa pentru ultima oară şi căruţaşii se urcară în căruţe pentru a pleca, lăsând urme adânci în ceea ce fusese aleea ce ducea la casa noastră, m-am întors spre Wynn şi l-am implorat să-şi facă timp pentru a-şi schimba hainele.

Nu mă contrazise, ci se îndreptă spre dormitor, desfăcându-şi nasturii de la cămaşă, ca să nu piardă timp. Am urmărit cu jale urmele noroioase făcute de paşii lui prin încăpere.

Fără a spune nimic celor doi oaspeţi ai noştri, m-am dus după o găleată cu apă şi cârpă.

Îndată ce Wynn se întoarse din dormitor, arătând mult mai bine în haine uscate, Nimmie îl trimise pe Ian să-şi schimbe hainele ude.

Wynn întinse mâna după cârpă.

— Lasă-mă pe mine, Elizabeth, spuse el, însă l-am refuzat.

— Ai destule de făcut şi fără să mai cureţi podelele, i-am spus. Eu nu pot face multe, dar asta o pot face.

Wynn se uită la cutiile stivuite şi dădu din cap. Ian i se alătură curând şi cei doi se puseră pe treabă. Însoţite de bubuiturile ciocanelor şi de scârţâitul lemnelor, sacii, cutiile de tablă şi carton cu etichetele lor ciudate – făină, ceai, cafea, zahăr şi alte asemenea lucruri – începură să se îngrămădească în jurul nostru.

M-am uitat la Nimmie, sperând că va sugera să ne îndreptăm din nou spre locuinţa lor temporară, însă n-o făcu. În schimb, începu să sorteze lucrurile în mormane. Mi-am adunat energia şi m-am alăturat ei.

Am lucrat ore în şir, apoi m-am uitat la ceas şi l-am întrebat pe Wynn:

— Vrei să fac o cană cu ceai?

Se îndreptă încet de spate, ducându-şi mâna la mijloc şi se uită la ceas – patru fără şapte minute. Muncisem fără pauză de la masa de prânz.

— Ar fi bine, Elizabeth, răspunse el. Nu ne-ar strica.

M-am dus să-l pregătesc de îndată. Îmi doream să am ceva special pe lângă ceai. Însă chiflele reci din seara precedentă, unse cu gem trimis de Mary, erau suficiente pentru a mai prinde puteri. Supa de la prânz fusese neîndestulătoare după cât muncisem.

Bărbaţii nu se aşezară pentru a-şi bea ceaiul. M-am temut că-şi vor arde gura, însă terminară îndată şi se întoarseră la treaba lor.

Abia trecuse de ora cinci, când Ian ieşi la uşă şi începu să bată într-o tobă de tinichea. *Ce mod ciudat de a sărbători despachetarea ultimei lăzi*, m-am gândit.

Ian văzu întrebarea din ochii mei şi zâmbi obosit.

— E gongul ce anunţă ora mesei, îmi spuse.

— Ora mesei?

Am privit spre ceas.

— Le-am spus că-i vom chema când vom isprăvi de despachetat, ca să poată veni după alimente pentru cină.

— O, am spus, înţelegând.

Mulţi indieni probabil că nu aveau nimic în casă pentru a-şi pregăti ceva de mâncare – poate doar o bucată de carne adusă ieri. Astăzi nu mai plecase nimeni la vânătoare, căci toţi cei ce erau în stare nu făcuseră altceva decât să descarce lăzile cu provizii.

Îndată ce chemarea lui Ian fu auzită, şiruri lungi de oameni începură să se formeze la uşa noastră. Fiecare întindea coşuri, găleţi sau oale ce urmau a fi umplute cu alimente pentru masa de seară.

Mi se părea că şirul lung de oameni uzi până la piele nu se va sfârşi niciodată – era ca un şuvoi de oameni, mai exact. Duşumelele mele abia curăţate se umplură din nou de noroi şi apă.

Wynn făcu o pauză atât cât să mă roage să pornesc focul în cămin. Uşa noastră era deschisă, iar încăperea se umpluse de aerul rece şi umed.

Văzând uşurarea şi recunoştinţa din ochii înfometaţi ai celor ce veniseră, am ales să ignor apa murdară ce se scurgea de pe hainele şi picioarele lor şi să mulţumesc Domnului că alimentele sosiseră la timp. M-am întrebat cu uimire cum reuşisem să supravieţuim în lunile grele de la începutul primăverii fără ca boala şi moartea să pună stăpânire pe sat.

Am zâmbit chipurilor trase şi mâinilor întinse, adesea rostind câteva cuvinte în limba lor, ca urare de bun venit în casa mea, recunoscătoare pentru faptul că familiile lor se descurcaseră până acum.

Se întunecase, iar afară se făcuse aproape ger. Ştiam că nu va îngheţa, pentru că cerul era acoperit cu nori de ploaie, însă şirul de oameni de la uşa noastră – în cea mai

mare parte femei şi câte o copiliţă sau un bărbat întinzându-şi vasul pentru a fi umplut – cu siguranţă vor avea parte de o călătorie friguroasă spre casă.

Nimeni nu zăbovi. Erau preocupaţi de un singur lucru – să primească cele necesare pentru masa de seară şi să pornească grabnic spre casă şi spre focul din vatră, pentru a pregăti bucatele.

Şi cei din casa mea aveau nevoie de mâncare. Noi încă nu deschiseserăm cutiile cu alimente primite. Fuseseră puse una peste alta, la capătul îndepărtat al încăperii. Nu avusesem loc să le deschid în încăperea deja prea plină, aşa că am renunţat la ideea de a mă îndrepta într-acolo cu un ciocan în mână. Trebuia să ne descurcăm cu resturile de tocană pe care o pregătisem cu o seară înainte.

Am scos cratiţa cu tocană rece şi am pus-o pe foc. Apoi am început să pregătesc o tavă de chifle cu seu de urs. Aproape că-mi venea rău la gândul că urma să mănânc iar aşa ceva. Atât de mult aşteptasem să am la masă ceva nou din proviziile aduse – erau atât de aproape şi totuşi era atât de greu de ajuns la ele!

Bărbaţii îşi propuseseră să distribuie alimente fiecărei familii din sat, aşa că nu se opriră din muncă pentru a mânca. Se făcuse târziu. Eu şi Nimmie am ciugulit puţin din chifle. Stomacul mă rodea de foame şi trebuie să recunosc că chiflele nu erau chiar rele. Mai ales unse cu gemul lui Mary.

Se făcuse aproape opt când uşa se închise şi bărbaţii, istoviţi, se îndreptară de spate şi-şi traseră câte un scaun. Am umplut farfuriile cu tocană prea mult fiartă, am scos chiflele reci de acum şi ne-am adunat în jurul mesei.

Rugăciunea noastră de la masă a fost mai lungă decât de obicei în acea seară. Cu o voce plină de reverenţă, Wynn îşi exprimă mulţumirea pentru faptul că oamenii din sat nu erau nevoiţi să se ducă la culcare cu

stomacul gol. Ştiam că inima lui era profund recunoscătoare.

Nu mai era loc pe duşumele pentru ca cei doi McLain să-şi întindă mantiile de blană. Wynn sugeră ca el şi Ian să ia pături şi blănuri şi să doarmă în fosta cabană a familiei Lamuir, iar noi – eu şi Nimmie – să dormim aici.

Aş fi vrut să protestez. Nu pentru că m-ar fi deranjat să împart patul cu Nimmie; însă nu-mi făcea plăcere să mi-l imaginez pe Wynn, obosit cum era, dormind pe pământ, într-o cabană friguroasă. Fereastra nu fusese reparată. Ian urma să facă treaba asta îndată ce avea să găsească bucata de sticlă pe care o împachetase. Nu erau lemne de foc acolo. Pereţii nu se uscaseră în aerul umed, ploios. Nu era un loc plăcut pentru a petrece o noapte.

Nimmie protestă, răspunzând că putea foarte bine să doarmă în cabană, însă Wynn insistă să rămână în casa noastră; iar Ian, fără prea mare tragere de inimă, îl susţinu.

În mod normal, Nimmie ar fi putut să doarmă pe canapea, însă şi aceasta era plină cu tot felul de provizii.

În cele din urmă bărbaţii se aventurară în întunericul umed al nopţii, având braţele încărcate cu pături şi blănuri învelite în huse pentru a le feri de ploaie.

Noi, femeile, eram prea obosite pentru a mai petrece timp tăifăsuind. Am pus farfuriile unele peste altele şi ne-am dus la culcare. Nici măcar nu mi-am luat timp ca să curăţ duşumelele de noroi.

5
O NOUĂ ZI

O uşoară mişcare în cabană mă trezi dintr-un somn adânc. Odată trează, mi-am amintit cum stăteau lucrurile. Nimmie era cea cu care împărţisem patul, nu Wynn.

Nimmie avea nevoie de toată odihna pe care noaptea mult prea scurtă i-o putea oferi, m-am gândit în timp ce m-am strecurat cu grijă de sub pături şi m-am îmbrăcat, în semiîntuneric. Bărbaţii vor veni curând la micul dejun. Am ieşit din încăpere, cu încălţările în mână şi am închis încet uşa după mine.

În lumina slabă a lămpii l-am găsit pe Wynn muncind din nou. Îmi dădeam seama, după felul în care se mişca, că se străduia să nu facă gălăgie – lucru care, desigur, îi încetinea mişcările. Îşi ridică privirea când mă auzi.

— Te-am trezit? îmi pare rău. Am încercat…

— Nu-i nimic. Oricum, trebuia să mă trezesc. Am atâtea de făcut şi…

M-am uitat spre masa pe care lăsasem vasele murdare cu o seară înainte. Dispăruseră. M-am uitat la duşumele şi am văzut că erau curate şi uscate. Noroiul dispăruse. Mi-am întors privirea la Wynn, stânjenită de faptul că se văzuse nevoit să adauge celorlalte sarcini ale sale şi pe aceea cuvenită unei gospodine, întinse mâna după ciocan. Lovi o ladă cu el, iar eu am icnit scurt. Ciocanul se opri, iar Wynn mă privi.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el, gata să mai dea o lovitură.

— O s-o trezeşti pe Nimmie şi ea are nevoie…

— Nimmie? spuse Wynn vesel. Nimmie s-a trezit şi a plecat spre cabana lor în clipa când am intrat eu în casă, iar asta s-a întâmplat aproape cu o oră în urmă.

Şi îşi îndreptă atenţia la ceea ce avea de făcut.

Am clipit des. Cum reuşise Nimmie să se trezească, să se îmbrace şi să iasă din încăpere fără ca eu s-o aud?

Wynn isprăvi şi lăsă ciocanul deoparte.

— I-am chemat la micul dejun. După aceea, se vor descurca singuri.

— Atât de curând? Geamul lor nici măcar nu e reparat.

— Ian lucrează la asta chiar acum, iar Nimmie se ocupă de curăţenie. În dimineaţa asta îşi vor muta lucrurile de aici. Camera de zi va fi din nou a noastră, zice Nimmie – cel puţin cea mai mare parte a ei.

— Îmi pare rău pentru vase şi duşumele… Am început, însă Wynn mă opri, uimit.

— Pentru ce?

— Că ai fost nevoit să faci curăţenie.

— N-am făcut curăţenie.

— Nu?

— Aşa era când am venit.

— Nimmie! am spus, realizând ce se întâmplase de fapt.

Probabil că Nimmie se trezise şi făcuse curăţenie, de dimineaţă bună.

Wynn încuviinţă, atenţia fiindu-i captată din nou de treaba pe care o avea de făcut.

— Iar eu am dormit, m-am dojenit eu.

— Am găsit câteva alimente, spuse Wynn, părând să nu audă muştruluiala pe care tocmai mi-o aplicasem.

Alimente? Alimentele noastre! M-am îndreptat grăbită spre Wynn şi am aruncat o privire în lada pe care tocmai o deschisese.

— Aici e doar făină, zahăr, sare şi lucruri de felul ăsta, spuse Wynn. Probabil că te va interesa mai mult ce se află în celelalte două cutii. Sunt din partea lui Mary şi a lui Jon.

Î*mi pare că a trecut o veşnicie de când n-am mai văzut atâtea lucruri bune*. M-am bucurat în timp ce am aşezat, unele peste altele, lucrurile în jurul meu. Mary şi Jon se gândiseră la toate. Ba chiar împachetaseră fructe şi legume proaspete. Jurnalul local al oraşului Calgary zăcea pe duşumea, într-un morman tot mai mare, pe măsură ce despachetam cele trimise. Erau acolo până şi ouă proaspete şi unt.

Eram pe punctul de a mototoli ziarele, ca să le arunc.

— Pune-le deoparte, te rog, spuse Wynn. În felul ăsta vom putea afla câte ceva despre ceea ce se întâmplă în lume, mulţumită precauţiunilor lui Mary.

Cu grijă, am început să netezesc fiecare foaie de ziar, regretând că în nerăbdarea mea le despachetasem în pripă şi cu neglijenţă.

Când m-am întors în bucătărie, nerăbdătoare să pregătesc micul dejun special pe care îl plănuiam folosind toate acele minunate ingrediente, Wynn se îndreptă, cu braţele încărcate, spre magazia noastră, ca să aranjeze acolo lucrurile pe care urma să le folosim în viitor. În felul acesta se făcu un pic de spaţiu pe duşumea. Cât de mult îmi doream să-mi pot pune din nou casa în ordine!

Pe când somptuosul nostru mic dejun – ce consta din ouă fripte, dulceaţă, portocale proaspete, brioşe cu tărâţe şi terci de ovăz – era aproape gata, am auzit glasul lui Nimmie şi al lui Ian pe cărare. M-am uitat pe geam şi am văzut că încă ploua. *Ziua de azi nu va fi mai plăcută decât cea de ieri*, mi-am spus cu jale.

Wynn le deschise uşa oaspeţilor noştri, iar eu am început să pun mâncarea în castroane. Pe plită, în spatele sobei, cartofii clocoteau încetişor în cratiţă. Abia aşteptam să-i gust. Trecuseră săptămâni de când nu mai mâncasem cartofi! în timp ce-i curăţăm, înainte de micul dejun, îmi spuneam că-i voi pregăti fripţi, pentru masa de prânz. Acum, în timp ce le savuram aroma, îmi dădeam seama că n-aş fi rezistat până atunci. Oarecum ruşinată, i-am pus într-un castron şi i-am aşezat pe masă.

După ce fiecare se aşeză şi fu rostită rugăciunea de binecuvântare, am întins mâna prima dată după castronul cu cartofi. Desigur, terciul de ovăz era bun, iar portocalele constituiau un adevărat răsfăţ. Şi abia aşteptam să savurez o brioşă cu tărâţe cu unt adevărat – şi nu chifle uscate. Însă lucrul pe care mi-l doream cel mai mult era o porţie

zdravănă de cartofi, chiar şi la micul dejun.

— E o prostie, ştiu, am spus îmbujorându-mă, dar abia aştept să gust cartofii. Nu mi-am dat seama până acum cât de mult îmi lipsesc – cartofi proaspeţi şi rotunzi, fără zbârcituri şi pete sau muguri.

Ian zâmbi şi-i făcu cu ochiul lui Nimmie, înţelegător. Am presărat sare şi piper pe cartofi, i-am uns cu unt şi am dus furculiţa la gură. Cartofii erau aşa cum îmi dorisem. Le-am savurat gustul, absolut încântată.

Wynn ocoli şi el castronul cu ovăz şi întinse mâna după cartofii aburinzi.

— Vrei şi tu cartofi? am întrebat, surprinsă.

— Sigur că vreau, zise el râzând. Când fierbeau şi le-am adulmecat mirosul am crezut că mă vei face să aştept până la masa de prânz. Mă întrebam cum să fac ca să mă furişez şi să mă servesc din cratiţă fără să fiu prins.

Am râs cu toţii. Nimmie şi Ian ne îngăduiră să mâncăm doar noi cartofii, iar ei se serviră cu ovăz şi brioşe.

După micul dejun, Ian se duse după căruţă, ca să-şi poată transporta lucrurile la cabană. Ploaia mai contenise, însă acestea trebuiau protejate sub prelată.

Acum, când lucrurile noastre erau depozitate în magazie şi cele ale familiei McLain fuseseră mutate, Wynn avu mai mult loc pentru a sorta restul proviziilor. Încetul cu încetul, acestea începură să dispară, aranjate fiind în încăperea pe care el o numea biroul său.

L-am ajutat cu ce-am putut. Wynn nu mă lăsă să ridic lucrurile mai grele şi am fost nevoită să-l întreb despre aproape fiecare, ca să mă asigur că le depozitez acolo unde le poate găsi.

În jurul amiezii reuşisem să croim „cărărui” printre lucrurile risipite prin camera de zi, iar canapeaua fusese eliberată de „poverile” ei. Kip reuşi să se întoarcă la locul său preferat, în faţa focului din cămin.

M-am întors în bucătărie să pregătesc din nou cartofi la masă. Am pregătit şi morcovi, păstârnac şi gulii. Era o combinaţie ciudată, însă îmi plăceau toate. Am făcut şi o salată de varză şi l-am informat pe Wynn că cina era gata. Doar când ne-am aşezat mi-am dat seama că nu pregătisem nicio bucată de carne. Mă săturasem de carne, însă mă întrebam dacă nu cumva Wynn ar fi vrut să mănânce. Nu spuse nimic despre asta. În schimb, îmi aminti din nou ce gust bun aveau legumele.

În cursul după-mesei, Wynn isprăvi de sortat şi împachetat proviziile pentru săteni. Aproape fiecare centimetru din încăperea sa era acoperit, iar teancurile ajungeau aproape până la tavan.

Apoi Wynn se apucă să meşterească ceva la singura fereastră a încăperii. Curioasă, m-am uitat să văd ce făcea. Făcea un fel de poliţă ce se extindea atât în interiorul, cât şi în exteriorul încăperii, la marginea de jos a geamului. Nu aşteptă să-l întreb pentru ce era aceea.

— Fac o tejghea ca să pot distribui proviziile de aici. Astfel oamenii nu vor trebui să intre în casă pentru a le lua.

Mi-am imaginat un şir lung de oameni flămânzi, înfrigurați şi uzi, stând la rând pentru a-şi ridica raţiile zilnice.

— Dar nu pot aştepta acolo, în ploaie, am protestat, gata să renunţ – de dragul lor – la curăţenia duşumelelor mele.

— Oricum, tot în ploaie ar aştepta, explică Wynn. Nu încap toţi în camera de zi.

Dându-mi seama că avea dreptate, m-am întors în bucătărie şi mi-am pus câteva minute deoparte pentru a mă ruga ca ploaia să se oprească.

Ian se întoarse, aducând un registru mare. Indienilor li se spusese să aştepte sunetul gongului improvizat înainte de a se alinia pentru a primi provizii. Cele primite

cu o seară înainte fuseseră dăruite fără nicio plată şi cu profundă recunoştinţă pentru faptul că Dumnezeu ne ajutase să trecem prin acea criză. De acum, fiecare achiziţie urma a fi contabilizată. Fiecare bărbat din sat avea rezerva sa de blănuri la ieşirea din iarnă, aşa că proviziile urmau a fi plătite cu blănuri la vremea potrivită. Mai întâi era nevoie să-şi construiască un nou punct de negoţ.

Îndată ce Ian bătu în gong cu ciocanul, şirul de oameni începu să se formeze. Acum puteau crede cu adevărat că proviziile se aflau aici, îndestulătoare pentru fiecare zi şi nu primeau doar o măsură o singură dată şi gata.

În timp ce Wynn le distribui alimentele, domnul McLain trecu produsele în dreptul fiecăruia. Acum femeile puteau alege ce doreau să ia. Ieri primiseră cu toţii aceleaşi lucruri pentru pregătirea unei mese.

Când ultimul om fu servit, se lăsase înserarea.

Wynn închise fereastra şi se întoarse spre Ian.

— Ce zici? Crezi că ne vom descurca astfel? îl întrebă.

— Perfect! exclamă Ian. Mă bucur că te-ai gândit la o asemenea tejghea. Nimmie va termina treaba până mâine şi-ţi va lua locul. Ştim că nu-ţi poţi petrece tot timpul împărţind alimente.

— Mă bucur să pot fi de ajutor până când vă veţi aranja, dar trebuie să mă întorc pe teren. Trebuie să vizitez câteva persoane, cât de curând.

— Înţelegem asta, îl asigură Ian. De acum ne vom putea descurca singuri.

— Ce veţi face cu construirea noului magazin? întrebă Wynn.

Ian stătu pe gânduri. Era adevărat. Urma să fie extrem de ocupat.

Era nevoie de cunoştinţele şi îndrumarea sa. Cu toate

că în sat existau destui bărbaţi care ar fi lucrat cu bucurie pentru Ian, nu puteau construi acel loc fără supraveghere. Ian trebuia să acorde proiectului întreaga zi.

— Va trebui să găsim o cale, spuse Ian.

Am intervenit, din pragul uşii.

— O s-o ajut eu pe Nimmie dacă-mi veţi arăta ce trebuie făcut.

Amândoi se întoarseră spre mine.

Wynn sparse tăcerea.

— Iată răspunsul, îi spuse lui Ian zâmbind.

Domnul McLain păru uşurat.

— Vorbeşti serios? mă întrebă.

— Desigur. Mă bucur s-o fac.

— Ce-ai zice să te ocupi tu de registru?

— De registru?

— Să notezi ce se dă fiecărei familii. Nimmie îţi va spune ce să scrii.

— Foarte bine, am spus bâlbâindu-mă. Sunt sigură… Sigură că mă voi descurca.

— Şi eu sunt sigur, spuse McLain încrezător. În felul acesta Nimmie va putea lucra cu oamenii. Va fi puţin mai uşor pentru ea – unii oameni nu cunosc foarte bine limba engleză, iar tu încă nu înţelegi foarte mult din limba lor.

Îmi plăcea felul în care gândise lucrurile. Nimmie putea servi clienţii, iar eu puteam lucra împreună cu ea, notând totul în registru. La urma urmelor, o voi avea în preajma mea!

Între timp, speram ca proiectul să înainteze rapid. Eram mulţumitoare pentru proviziile aduse. Şi urma să fiu mulţumitoare în clipa în care îmi voi primi casa înapoi. M-am uitat în jur, la grămezile de alimente. Casa noastră arăta mult mai bine decât dimineaţă, cu toate că Wynn nu-şi putea folosi micul birou şi multe lucruri mai erau încă depozitate în încăperile noastre. Da, speram din toată inima că ridicarea noului punct de negoţ va merge bine.

6
RUTINĂ

A doua zi dimineaţă, devreme, norii începură să se spulbere, iar ploaia grea din timpul nopţii se transformă, treptat, într-o burniţă. Am început să sper că ploaia s-ar putea chiar opri.

La amiază, soarele îşi arătă timid faţa strălucind, din când în când, din spatele norilor. Mi-am scos ligheanul cel mare pentru spălat rufe ca să pot spăla toate hainele ude şi murdare din zilele precedente şi să le pot pune la uscat, pe sfoară.

Am muncit rapid, căci ştiam că nu mai era prea mult timp până când Nimmie avea să vină şi să bată gongul pentru distribuirea de seară a alimentelor.

Tocmai agăţasem ultima haină pe sfoară, aruncasem apa murdară şi mă întorsesem în bucătărie când, privind pe fereastră, am văzut-o pe Nimmie venind pe cărare, uscată de data asta şi purtându-şi propriile haine pentru prima dată de când se întorsese. Însă încălţările îi erau pline de noroi. Parcă purta schiuri maronii, aşa cum înainta pe cărare, ridicând cu grijă un picior după celălalt în timp ce se îndrepta spre uşa noastră.

I-am strigat să intre în timp ce am împins pe foc ibricul pentru ceai ca să servim din el înainte de a ne începe treaba. Nimmie nu intră, ci strigă din pragul uşii:

— Îmi poţi aduce nişte apă, te rog, ca să mă spăl pe picioare?

Am turnat apă caldă într-un lighean, mi-am petrecut un prosop pe braţ şi m-am dus la uşă.

Nimmie nu era încălţată cu nimic. Ştiind că va intra până la glezne în noroi, venise desculţă. Era mult mai uşor să-ţi speli picioarele decât încălţările. Se aşeză pe treaptă

şi se spălă în apa din lighean. Refuză prosopul.

— Picioarele nu sunt chiar atât de curate pentru prosopul acela, protestă ea. Dă-mi o cârpă mai veche. Se şterse pe picioare cu o cârpă pe care am găsit-o, goli apa din lighean şi intră în casă, închizând uşa în urma ei.

— Nu-i aşa că e minunat să avem iar soare? exclamă ea în timp ce se aşeză pe un scaun.

Am încuviinţat din cap în timp ce turnam ceaiul în ceşti.

După ce ne-am golit ceştile, ne-am dus în magazie. Nimmie îmi explică foarte limpede cum să înregistrez fiecare achiziţie în registru, sub numele de familie al cumpărătorului, apoi se duse să dea semnalul în timp ce eu am deschis fereastra pentru primii clienţi.

La început mi s-a părut ceva nou şi mai degrabă amuzant, însă după ce am măsurat, am servit, am înregistrat, am schimbat, am discutat şi am încercat să facem pe plac fiecărui client, cred că amândouă ne-am bucurat să închidem.

Wynn plecase să-şi facă vizitele pe teren. Nu ştia când se va întoarce, aşa că nu-mi putuse spune o oră anume la care să fiu gata cu servirea cinei. Urma s-o pregătesc şi s-o ţin la cald pe cât posibil, sperând că nu va veni prea târziu.

Nimmie plecă şi ea, odată cu lăsarea întunericului, ca să-i pregătească de mâncare lui Ian. Acesta, împreună cu câţiva bărbaţi, plecase în pădure în acea dimineaţă, ca să marcheze copacii ce urmau a fi tăiaţi. Nici Nimmie nu ştia cu precizie când se va întoarce soţul ei acasă.

Un lucru ştiam: eram amândouă fericite că nu mai ploua.

La fel trecură şi zilele ce urmară. Mă grăbeam să-mi termin de făcut treaba în casă şi sunt sigură că Nimmie făcea la fel.

Cu fiecare zi ce trecea, cărările deveneau tot mai

uscate, aşa că aleea plină de făgaşe ce ducea la uşa casei noastre nu mai era alunecoasă din cauza noroiului. Ba chiar am încercat să netezesc făgaşele, spre amuzamentul lui Nimmie.

Aşezarea forfotea de viaţă şi activitate. Femeile porniră prin pădure în căutare de verdeţuri comestibile. Unii bărbaţi, sub îndrumarea lui Ian, tăiau lemne în timp ce alţii curăţau molozul de pe locul unde arsese vechiul punct de negoţ. Ţăruşii înfipţi în pământ marcau locul noii clădiri, puţin mai mare decât prima. În spate urmau a se ridica câteva încăperi de locuit pentru Nimmie, Ian şi copiii pe care şi-i doreau atât de mult. De acum nu mai era nevoie de o odaie pentru Katherine. Aceasta hotărâse să rămână în zona oraşului Edmonton, lucrând ca învăţătoare.

Wynn pornea la drum în fiecare zi. Cărările nu mai erau acoperite de zăpadă şi nu mai avea nevoie de câini, aşa că drumurile lui erau puţin mai grele decât în mod normal. Râurile umflate făceau riscantă călătoria cu canoea. Odată cu întoarcerea soarelui, ţânţarii îşi făcură şi ei apariţia în număr considerabil. Aceste călătorii nu erau foarte plăcute, însă erau necesare, erau parte a slujbei lui; şi, fără să se plângă, Wynn îşi punea în spate materialele pentru asistenţa de urgenţă şi prânzul şi pornea, în fiecare dimineaţă, odată cu răsăritul soarelui.

Noi, femeile, am stabilit un fel de rutină zilnică. Nimmie urma să vină zilnic la ora trei, după care servea o ceaşcă cu ceai sau cafea. Apoi, băteam gongul şi dădeam astfel semnalul că „magazinul” satului se deschisese.

În unele zile aveam parte de soare; în altele, de ploaie. Treptat, în sat îşi făcu apariţia scheletul unei clădiri, în timp ce bărbaţii lucrau sub îndrumarea lui Ian. Wynn dădea şi el o mână de ajutor atunci când îndatoririle nu-l purtau în altă parte.

Wynn găsise câţiva vânători de blănuri care aveau mare nevoie de ajutor, bărbaţi care locuiau singuri şi nu

veneau în sat odată cu încheierea sezonului de vânătoare. Unul dintre aceştia zăcuse bolnav timp de două săptămâni; în cele din urmă deveni atât de slăbit încât nu-şi mai putu purta de grijă. Wynn mergea la el din două în două zile pentru a-i pregăti de mâncare şi a-i da medicamente. Se îmbolnăvise şi un alt bărbat, însă când Wynn ajunse la el, nu se mai putu face nimic. Cu toate că Wynn îl îngrijise multe zile, tratându-l cu medicamentele disponibile, trebuise să treacă, în cele din urmă, de la rolul de doctor la cel de preot şi antreprenor de pompe funebre, depunând trupul bărbatului în pământul de care fusese atât de legat ani în şir.

Ţânţarii şi muştele negre începură să dea târcoale în roiuri. Parcă nu-mi aminteam să fi fost atât de groaznice anul trecut. Trebuia să mă obişnuiesc cu ele din nou.

Ne-am însămânţat grădinile cu seminţe aduse de Nimmie. Abia aşteptam să apară primii vlăstari, primele firicele. Nimmie avea mult mai multă răbdare decât mine.

Se apropia data când Nimmie urma să nască. Nu părea să simtă altceva decât nerăbdare, însă, nu ştiu din ce cauză, eu mă simţeam alarmată.

Dacă ceva nu merge bine? *Ce ne vom face dacă vom avea nevoie de doctor*? Pentru prima oară am început să fiu puţin mai mulţumitoare pentru faptul că nu eu eram aceea care aştepta un copil. Nu-i spusesem nimic lui Wynn, însă de câteva săptămâni începusem să mă rog în fiecare seară ca Dumnezeu să-mi dăruiască copii cât de curând. Ne căsătorisem de aproape un an şi mi se părea potrivit ca Dumnezeu să-mi răspundă de acum la această rugăciune.

Totuşi, în timp ce o priveam pe Nimmie, devenind tot mai mare şi grea pe zi ce trece, am simţit un fior de teamă. *Poate că dacă ar fi vorba de mine şi nu de draga mea prietenă, nu mi-aş face atâtea griji*, mi-am spus. În orice caz, m-am surprins gândindu-mă din ce în ce mai mult la ziua când Nimmie va naşte. M-am rugat pentru ea şi

pentru pruncul ei aşa cum nu m-am mai rugat pentru nimic altceva înainte.

— Te rog, Doamne, mă rugam zilnic, aproape în fiecare ceas, Te rog, fă ca totul să meargă bine.

7
VIAŢA MERGE ÎNAINTE

De acum noul punct de negoţ prinsese suficient contur cât să adăpostească proviziile în încăperile-i goale. Domnul McLain ştia că Wynn avea nevoie de singura încăpere ce-i folosea drept birou şi că eu eram nerăbdătoare să-mi eliberez încăperile de locuit.

Din nou bărbaţii intrară şi ieşiră din casa mea pentru a încărca căruţele cu tot ceea ce aparţinea proprietarului magazinului. Eram uşurată să văd acele lucruri dispărând, însă în acelaşi timp am simţit o uşoară tristeţe. Îmi făcuse plăcere sentimentul că eram şi eu de folos.

M-am simţit mai bine când am hotărât să o ajut pe Nimmie la distribuirea alimentelor; acum însă, în loc ca ea să vină acasă la mine, urma să fac zilnic drumul până în sat.

În ultimele săptămâni nu mai fusesem prea des acolo, din simplul motiv că nu aveam pentru ce. Nimmie venise zilnic la mine acasă, iar eu întâlneam aproape regulat fiecare femeie din sat atunci când venea după alimente. Iar proviziile noastre pentru viitoarele câteva luni erau depozitate în magazie.

Cu toate că eu nu simţisem lipsa micilor excursii în sat, cu Kip lucrurile nu stăteau la fel. El era neliniştit. Încercam să-l scot la plimbare în fiecare dimineaţă de îndată ce-mi isprăveam treaba prin casă, însă el continua să scheune la uşă.

Nu aveam timp de zbenguială, aşa cum avusesem

odinioară şi-mi era teamă să-l las singur. Eram sigură că se va îndrepta spre sat, la ceilalţi câini şi, deşi nu mai era pui, nu-mi plăcea ideea unei încăierări. Eram hotărâtă să-l ţin departe de Buck, „luptătorul satului” cât mai mult posibil – de preferinţă, pentru totdeauna. Cel puţin doream să mă asigur că Kip era suficient de puternic pentru a-i ţine piept. Buck avea experienţă în încăierări şi era rău. Nu-mi doream cu niciun chip să aibă Kip de-a face cu el.

Aşa că porneam de-a lungul cărărilor bătătorite de lângă râu ori de câte ori era cu putinţă, doar pentru a mă asigura că muşchii lui Kip au parte de exerciţiu. După-amiezile, când eram la magazin – Nimmie şi eu – îl ţineam închis. În felul acesta, nu prea avea parte de multă alergătură.

Ne lipseau studiile biblice de altă dată, aşa că am decis că, deşi eram ocupate, vom încerca să găsim timp pentru asta o dată pe săptămână, în ziua de miercuri. Asta însemna că celelalte îndatoriri trebuiau cumva „prinse” în restul dimineţilor săptămânii.

Ambele grădini se dezvoltau frumos. Eram mândre şi entuziasmate de legumele noastre din ce în ce mai mari. Abia aşteptam să se facă suficient de mari pentru a le putea mânca. Însă era nevoie de muncă şi la grădină. Deşi plantele creşteau repede sub razele soarelui verii, buruienile păreau a se înmulţi chiar şi mai repede. Era greu să ţin pasul cu ele.

Aşa că vara se dovedi a fi una foarte ocupată, fiecare zi ce trecea aducându-ne mai aproape de prima zi a lunii august. Mă întrebam cum voi mai reuşi să dorm de câte gânduri îmi făceam cu privire la Nimmie şi pruncul ce urma a se naşte.

Într-o după-masă, în timp ce plecam de acasă spre sat, frământam în minte tot felul de gânduri cu privire la Nimmie şi micuţul ei. Când m-am îndreptat spre uşă, Kip veni îndată lângă mine, lipindu-se de mine pentru a-şi face

loc să iasă afară şi privindu-mă implorator, scheunând. Trecuseră câteva zile de când nu mai alergase pe afară. Părea atât de nefericit în timp ce mă privea cu ochii lui mari, albaştri.

— Bine, am spus, poţi veni. Dar trebuie să fii cuminte. Va trebui să stai liniştit în colţ în timp ce eu îmi văd de treabă.

Kip dădu din coadă, recunoscând consimţământul din tonul glasului meu.

Am parcurs împreună scurta distanţă până în sat, iar Kip zburdă încolo şi încoace. Când am ajuns la magazin, Kip se aşeză în colţul pe care i l-am arătat şi rămase acolo.

Cu tot zgomotul făcut de ciocane şi ferăstraie în jurul nostru, eram nevoite uneori să ridicăm glasul pentru a ne face auzite.

De acum clienţii nu mai veneau atât de des. Femeile îşi aprovizionaseră gospodăriile cu lucrurile de bază şi multe dintre ele mergeau acum zilnic în pădure pentru ierburi comestibile. Sunt sigură că se bucurau de aportul lor la dietă, la fel de mult pe cât mă bucurasem eu.

Nimmie mă îndemnă să plec puţin mai devreme, spunând că ea va mai rămâne în cazul în care ar mai sosi vreun client. L-am chemat pe Kip şi am pornit spre cabana noastră.

Nu eram foarte atentă la Kip în timp ce ne îndreptam spre casă, scăldaţi în razele soarelui. Gândurile îmi erau din nou la Nimmie. Nu spusese nimic, dar privirea ei îmi păruse mai obosită, iar mişcările mai încete decât în mod obişnuit. Sau poate doar îmi imaginam?

În timp ce păşeam prin sat, câinii lătrau şi mârâiau la mine, constrânşi de lanţurile cu care erau legaţi. Sunt sigură că ceea ce îi provoca era faptul că îl vedeau pe Kip invadându-le teritoriul. Le respectam teritoriul şi ocoleam cât mai mult zona în care aveau libertate de mişcare, însă nu mă mai temeam de ei atât de mult ca odinioară.

Fiindcă acum era suficientă mâncare pentru câinii din sat, aceştia începuseră să se rotunjească şi blana să le crească din nou. Nu mai erau animalele jalnice şi lăţoase din lunile grele de iarnă. M-am gândit că n-aveau niciun motiv să fie atât de agresivi şi urâcioşi, aşa că nu le-am dat prea mare atenţie. Alegând să-i ignor, încercam să nu-i aţâţ. Nu exista prea multă afecţiune între mine şi ei în timp ce-şi dezveleau colţii şi mârâiau ori de câte ori simţeau că eu şi Kip ne apropiam prea mult.

Kip alerga în jurul meu, venind lângă mine când îi porunceam. Încă nu ne depărtasem de sat pentru a-i îngădui să alerge mai departe. Încă era cel mai frumos câine din sat. Wynn spusese că de acum ajunsese la înălţimea pe care trebuie s-o aibă, cu toate că nu-i strica să mai pună câteva kilograme. Avea blana moale şi pufoasă, iar vârfurile firelor de păr din blană erau presărate cu argintiu. Copiii îl iubeau şi chiar şi aceia care fuseseră cândva muşcaţi de câinii satului, ajunseseră să-şi dea seama că îl puteau atinge pe Kip fără să se teamă. Mulţi copii îl cuprindeau cu braţele pe după grumaz sau se jucau cu el pe duşumeaua cabanei noastre.

Tocmai ajunsesem în dreptul ultimei case din sat şi eram pe punctul de a-i îngădui să alerge liber, când i-am văzut părul înfoindu-i-se pe ceafă. Nu se întâmpla des ca Kip să răspundă în felul acesta, aşa că am ezitat, întrebându-mă ce se întâmplase. Primul meu gând a fost acela că vreun animal mai mic se rătăcise în sat – poate vreun dihor.

Apoi l-am văzut. Alerga spre noi. Era Buck, arătându-şi colţii. Blana îi era zbârlită şi mi-am dat seama că, de data asta, Kip va răspunde provocării. Mi-am amintit într-o clipită ziua în care Buck îl provocase pe Kip, fiind încă pui pe atunci. Atunci Kip dăduse înapoi, supunându-se câinelui veteran. Însă acum Kip nu mai avea aceeaşi atitudine de supunere. Crescuse şi avea orgoliul său.

Buck se opri la câţiva paşi de Kip. L-am chemat pe Kip lângă mine, însă el se purtă de parcă nu-mi auzise niciodată vocea până atunci şi nici nu ştia ce înseamnă acel cuvânt. Păşi într-o parte şi-n cealaltă, ca şi când ar fi vrut să testeze terenul din jurul său şi să se asigure de locul unde punea piciorul.

L-am privit cu oroare şi fascinaţie pe Buck apropiindu-se de Kip, iar acesta nu făcu niciun pas înapoi. Ba chiar îşi dezveli colţii şi scoase un mârâit gutural.

Încet, începură să-şi dea ocol unul altuia, cu ochii scăpărând, scoţând din gâtlejuri sunete provocatoare, ameninţătoare; apoi se aruncară, deodată, unul asupra altuia. Nu ştiu care dintre ei făcuse prima mişcare. Ştiu doar că se opriră în aer şi-şi dezlănţuiră furia în timp ce trupurile lor se ciocniră şi colţii sfâşiară.

Ambii câini erau protejaţi de blana groasă. Ştiind asta, ţinteau la gât, la ochi, la faţă, de fiecare dată când se ciocneau. Se loveau unul de celălalt cu o furie fulgerătoare, apoi se prăbuşeau în praful de pe drum, rostogolindu-se, gâfâind, mârâind şi icnind de furie sau durere.

Am rămas ţintuită locului, aşteptând să se oprească, dorindu-mi să fug, dorindu-mi să strig ca cineva să facă *ceva* însă n-am făcut nimic – doar mi-am dus mâinile la faţă şi m-am rugat să se sfârşească curând.

Îngrozită, eram prea uluită ca să plâng. Oare se va sfârşi vreodată? Ei se desprindeau unul de celălalt, îşi dădeau târcoale şi se ciocneau din nou, prăbuşindu-se când într-o parte, când în cealaltă, lovindu-se peste faţă sau peste picioare, într-un efort de a-l dărâma pe oponent. Kip sângera. Avea o rană pe obraz din care se prelingea sânge în timp ce se răsucea în ţărână.

Însă Kip nu era singurul rănit. Şi Buck sângera din rana urâtă de la gât. Însă îşi continuau încăierarea. Parcă la nesfârşit, capetele li se răsuceau ca să-l apuce pe

celălalt, pentru ca apoi să se smucească din încleştare. *E îngrozitor*! am gemut.

În cele din urmă, cu o mişcare iute, Kip apucă piciorul lui Buck cu colţii şi-l muşcă crunt. Câinele mai bătrân urlă de durere şi se trase îndărăt, ca să se elibereze. Kip continuă să-l ţintuiască şi, în timp ce Buck se smuci, am auzit o trosnitură dezgustătoare. Se ciocniră din nou, însă Buck îşi ţinea ridicat piciorul drept din faţă ce-i fusese rupt.

Atunci mi-am regăsit glasul. Am strigat la ei să înceteze. Oricât de teamă mi-ar fi fost de el şi oricâtă repulsie mi-ar fi produs, nu-mi doream să-l văd pe Buck rănit şi mai tare. Şi nici pe Kip. În ciuda rănii sale, Buck era hotărât să-l linşeze pe tânărul său adversar. Cu o ferocitate pe care n-o văzusem la el niciodată înainte, se azvârli asupra lui Kip şi în falca lui Kip apăru o altă rană.

— Opriţi-vă! am ţipat. Opriţi-vă, amândoi! Opriţi-vă, auziţi?

Însă am fost ignorată total.

Se descleştară şi-şi dădură din nou târcoale, Buck încercând să reziste – cu destulă dibăcie – pe celelalte trei picioare bune. Amândoi gâfâiau, pântecele li se înfoiau, iar limbile le atârnau afară din gură.

— Opriţi-vă! am strigat din nou. Opriţi-vă! Du-te acasă, Buck. Du-te acasă! Kip, vino aici.

Însă niciunul nu dădu atenţie cuvintelor mele.

Kip făcu primul salt. Se aruncă asupra urechii deja sfâşiate şi însângerate a lui Buck, iar marele Husky icni de durere şi furie.

Apoi totul încetă, la fel de brusc precum începuse. Buck se îndepărtă cu un aer supus, cu coada între picioare, ţinându-şi sus piciorul rănit.

Am alergat la Kip şi m-am aruncat în genunchi alături de el.

— Câine rău, l-am mustrat, faţa fiindu-mi scăldată de

lacrimi. Câine rău. N-ar trebui să te încaieri. Nu ştii că n-ar trebui să te încaieri? E rău să faci asta. O faci doar dacă e nevoie.

Şi, atunci, mi-am dat seama că fusese nevoie. Buck îl provocase.

— Vino, am spus. Te duc acasă.

L-am condus spre cabană. Rămase lângă mine, ascultător, aşa cum fusese învăţat. Am păşit repede, dorindu-mi să-l duc într-un loc sigur, pe covoraşul lui din faţa focului, unde-i puteam cerceta şi îngriji rănile.

După ce am închis uşa în urma noastră, am îngenuncheat lângă el din nou şi mi-am trecut degetele peste trupul său. Faţa îi era acoperită cu sânge de la cele două răni de pe fălci, însă nu avea nicio altă rană.

Am început să plâng din nou în timp ce-l ţineam în braţe. Probabil că se întreba ce se întâmplase cu mine. Tremuram la fel de tare ca şi el.

— L-ai biruit, câine nebun ce eşti, i-am spus. L-ai învins pe marele bătăuş. N-am vrut s-o faci, dar ai făcut-o. L-ai învins pe cel mai rău câine din sat.

M-am îndreptat de spate şi mi-am şters faţa brăzdată de lacrimi. Glasul îmi deveni mai ferm.

— Acum nu vei mai fi nevoit să te lupţi – niciodată. Auzi?

8
SURPRIZE

Un sărut pe nas mă trezi. M-am luptat să deschid ochii şi să-i pot focaliza. Wynn era aplecat deasupra mea. Întinse mâna şi dădu la o parte de pe faţa mea câteva bucle răvăşite.

— Ştii ce zi este astăzi, Elizabeth? mă întrebă.

Îmi părea a fi o întrebare fără rost, însă m-am

străduit să-mi fac creierul să funcţioneze, ca să pot da răspunsul corect.

— E vineri, am spus, uimită că pusese o asemenea întrebare.

El chicoti încetişor şi mă sărută din nou.

— Nu e doar vineri, draga mea. E prima aniversare a nunţii noastre.

Am sărit în capul oaselor, aproape lovindu-l cu capul pe Wynn în bărbie.

— Chiar?

Wynn se feri la o parte.

— Chiar, spuse el, râzând din nou.

Zilele aniversare trebuiau să fie ocazii speciale – poate o seară în oraş, cină şi lumânări. Nu puteam găsi aşa ceva în ţinutul de nord al lui Wynn.

Cred că nici măcar o lumânare n-aş fi găsit. Lumânările nu îşi găseau rostul acolo unde iluminatul se făcea cu lampa cu petrol.

— O, Wynn, am gemut, am uitat cu totul de asta. N-am planificat nimic special.

— Eu da, spuse Wynn. Cel puţin sper să fie special. Ţii minte drumeţia aceea pe care ţi-ai dorit-o atât de mult? Cea în care urma să dormim sub cerul liber?

Am încuviinţat, privindu-l cu ochi mari.

— Ei bine, ce zici să facem chiar azi drumeţia asta?

Am ţipat şi mi-am petrecut braţele după gâtul lui Wynn. Îşi dădu seama care era răspunsul meu.

— Am împachetat totul şi suntem gata de plecare, spuse el. Putem pleca îndată ce vom servi micul dejun.

Nu-mi trebuise mult timp ca să mă cobor din pat, să mă îmbrac şi să pun micul dejun pe masă.

Kip îmi simţi entuziasmul şi începu să schelălăie la uşă, temându-se că vom pleca fără el. L-am mângâiat pe cap şi l-am asigurat că îl vom lua cu noi.

Imediat după ce am făcut ordine, am luat câteva

lucruri personale şi le-am vârât în rucsacurile pregătite de Wynn. Wynn ştia mult mai multe decât mine despre ce înseamnă să dormi sub cerul liber, însă tot m-am surprins întrebând:

— Ţi-ai amintit să iei chibrituri? Eşti sigur că avem destulă mâncare?

Wynn râse şi-mi spuse să am încredere în el.

În cele din urmă, am isprăvit de împachetat şi am pornit, Kipţ opăind înaintea noastră. Fiecare purtând un rucsac în spate – al lui Wynn cu mult mai greu decât al meu –, am călătorit cea mai mare parte a dimineţii şi am ajuns la un loc extraordinar de frumos, lângă un mic heleşteu făcut de castorii ce meşteriseră un baraj pe râu. Crengile groase ale pinilor din jurul nostru alcătuiau o cupolă deasupra capetelor noastre. Era perfect.

— Aici ne oprim, spuse Wynn, spre încântarea mea.

Wynn insistă să instaleze „tabăra”, iar eu am început să inspectez împrejurimile, bucurându-mă din plin de frumuseţea din jurul meu. Wynn tăie crengi de molid pentru patul nostru, apoi întinse peste ele blănuri şi pături. Patul nostru arăta atât de îmbietor când isprăvi, încât am ştiut că nu voi duce dorul patului de acasă.

Wynn pregăti şi masa, spunând că astăzi era ziua mea liberă. Am râs şi l-am lăsat să mă răsfeţe.

Am spălat vasele împreună în micul izvor din apropiere, apoi ne-am aşezat, cu spatele sprijinit de cm trunchi căzut de copac, privindu-i pe castori la lucru.

Era prima noastră ocazie, de câteva săptămâni încoace, de a discuta netulburaţi, aşa că, mână în mână, am tăifăsuit încetişor în timp ce priveam perechea de castori. Am vorbit despre multe lucruri, unele mărunte şi neînsemnate, altele mai importante şi parte a visurilor şi a planurilor noastre pentru viitor.

Am aflat multe despre soţul meu în acea drumeţie. Credeam că-l cunosc deja bine, însă el îmi împărtăşi atât

de multe lucruri noi – despre copilăria sa, despre educaţia sa, despre dorinţele şi ţelurile sale.

I-am împărtăşit şi eu gândurile şi sentimentele mele. Cred că bănuise o parte din dorinţele mele când i-am vorbit cu atâta nostalgie despre Nimmie şi pruncul ce urma să se nască.

— Ţi-ar plăcea să ai un copil, nu-i aşa, Elizabeth?

Era mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

— O, atât de mult, i-am spus. Abia aştept. Suntem căsătoriţi de un an şi…

N-am isprăvit propoziţia, ca nu cumva Wynn să creadă că dau vina pe el.

— Dumnezeu ştie când este timpul potrivit, am spus în schimb.

Wynn încuviinţă şi am discutat despre alte lucruri.

Wynn mă duse să-mi arate flora şi fauna locului, lucruri pe care nu le-aş fi remarcat niciodată de una singură.

N-am servit masa de seară la lumina lumânărilor, nici n-am avut parte de un festin la un restaurant elegant. Însă n-aş fi schimbat cina noastră pentru nimic în lume.

Wynn o pregăti la foc de tabără – peşte proaspăt pescuit şi fript la foc mic, servit cu legumele pe care le adusese din grădina noastră de acasă. Ca desert am avut fructe de pădure dintr-un tufiş aflat în apropiere, servite direct de la „sursă”. Am râs amândoi văzând culoarea pe care o căpătaseră buzele şi dinţii noştri.

În timp ce soarele coborî spre apus, aerul deveni răcoros, iar Wynn aruncă câteva vreascuri pe foc. Apoi ne-am înfăşurat într-o pătură şi ne-am aşezat cu spatele rezemat de un brad gros, aşteptând să apară stelele.

Aerul serii vibra de sunetele pădurii în noapte. Wynn identifică fiecare sunet – strigătul cufundarului, bătaia aripilor unei bufniţe în timp ce mătura pământul în căutarea unei prăzi, un şoarece strecurându-se printre

acele de brad, un elan provocându-şi rivalul.

Când lupii îşi începură corul, m-am cutremurat şi m-am bucurat că Wynn îşi pusese braţul în jurul meu. Însă nici măcar lupii nu mă puteau tulbura în seara asta.

Totul ar fi fost perfect dacă am fi putut scăpa de chinul ţânţarilor. Wynn aruncă pe foc crengi verzi şi am rămas în fum pentru a-i putea ţine deoparte.

Soarele dispăru, iar stelele începură să-şi ocupe locurile pe cerul catifelat al nopţii. Apoi am văzut cea mai spectaculoasă privelişte pe care am avut vreodată ocazia s-o văd. Cerul se umplu de curcubeie. Luminile se învolburau deasupra noastră, străbătând cerul cu mişcări spectaculoase. Uneori întreaga boltă părea a fi o gigantică mişcare de culoare, apoi luminile se retrăgeau, ca pentru a pune capăt unei scene, apărând din nou, ca şi când ar fi fost chemate la scenă deschisă.

— Sunt atât de frumoase, am şoptit minunându-mă la nesfârşit, fiindu-mi greu să cred că ceea ce vedeam erau luminile Nordului.

Deşi le privisem cu uimire de atâtea ori de când venisem în Nord, nu văzusem niciodată un spectacol atât de captivant.

Am rămas aşa toată seara, bucurându-ne de ea chiar şi după ce ultimele lumini ale „jocului nordic de artificii” dispărură de pe cer. Întunericul adânc ne împresură precum o mantie protectoare. Stelele străluceau şi mai tare, iar Wynn îmi arăta diferitele constelaţii.

În timp ce şedeam astfel învăluită de căldura braţelor lui Wynn, mi-am dat seama că multe aniversări ne aşteptau în viitor. M-am rugat lui Dumnezeu pentru asta. Însă nu va exista niciuna care s-o întreacă pe cea trăită în aceste clipe.

Întâi august. Am privit cu oarecare nelinişte data din calendar. O văzusem pe Nimmie cu o seară înainte şi părea să se simtă bine. Vorbise despre pruncul lor, iar ochii îi

sclipiră.

— Curând, spusese ea, vom şti dacă va fi un vânător sau o culegătoare de ierburi.

Am râs auzind felul în care îşi descria Nimmie pruncul, însă am simţit un uşor junghi înăuntrul meu. Parte a acestui fapt se datora invidiei. Eu încă nu rămăsesem însărcinată, iar rugăciunile mele zilnice nu se schimbaseră. Parte ajunghiului resimţit se datora grijii pentru Nimmie şi pruncul ei. Rata mortalităţii printre indieni era mare şi ştiam cât de mult îşi dorea Nimmie acest copil. Ce îngrozitor ar fi fost să i se întâmple ceva!

Din nou m-am gândit că n-aş fi fost nici pe jumătate atât de îngrijorată dacă aş fi fost eu în locul ei, căci rata mortalităţii printre cei de rasa mea nu era deloc îngrijorătoare. Nici măcar nu-mi trecuse prin minte că un prunc purtat de mine ar fi fost în pericol la naştere. Mă aşteptam ca, atunci când îmi va veni rândul, totul să meargă cum nu se poate mai bine.

Apoi mi-am dat seama că nici Nimmie nu se aştepta să i se întâmple ceva. Nici măcar nu luase în considerare faptul acesta.

Aşa că am privit calendarul cu emoţie şi nelinişte. Voi afla, nu peste multă vreme. Ce spusese doctorul din oraş? Cinci august. Bebeluşul va trebui să se nască peste cinci zile.

Am hotărât să trec pe la Nimmie. Voi coace pâine, aşa cum îmi propusesem, voi avea timpul meu de rugăciune şi apoi mă voi duce s-o vizitez.

Timpul de rugăciune fu mai lung decât de obicei. Am insistat înaintea lui Dumnezeu ca Nimmie să aibă parte de o naştere fără complicaţii – orice ar fi fost pruncul, vânător sau culegătoare de ierburi. Când am isprăvit rugăciunea, m-am dus să văd cât crescuse aluatul de pâine. În timp ce pâinea se cocea, am cârpit câteva lucruri. Câţiva nasturi fuseseră smulşi de la cămaşa lui Wynn în timp ce câinele

unui vânător de blănuri îl atacase. I-am cusut la loc şi în tot acest timp am fost recunoscătoare pentru faptul că numai cămaşa suferise în urma incidentului. Am cârpit câteva găuri mai mici înainte de a înlocui nasturii, iar când am isprăvit, am simţit aroma de pâine coaptă.

Am învelit cu grijă într-un ştergar o bucată de pâine pentru Nimmie. Tocmai îi spusesem „nu” lui Kip, care se uita la mine implorator şi întinsesem mâna după pâine, când am auzit un zgomot la uşă. Era doamna Sam. Nu mai venise în vizită de câteva săptămâni.

Am invitat-o înăuntru. Urma să întârzii, însă nu-i puteam spune doamnei Sam că tocmai plecam. Ea îşi aştepta obişnuita ceaşcă de ceai.

Am pus pâinea înapoi pe masă şi am tras ceainicul în faţă, pe sobă. Din fericire, apa era încă fierbinte. Am făcut ceai şi ne-am aşezat sorbind din el şi ronţăind fursecuri cu zahăr, tăifăsuind despre viaţa din sat.

Doamna Sam spuse că existau toate şansele să avem parte de multe fructe de pădure.

— Multe, multe, spuse ea, iar eu m-am bucurat la gândul că voi reuşi să pregătesc câteva borcane cu dulceaţă pentru iarnă. Acestea, împreună cu roadele grădinii, ne vor ajuta să trecem cu bine încă o iarnă.

Doamna Sam îşi sorbea încet ceaiul, în timp ce eu mă foiam, nelinişti tă. Eram suficient de politicoasă pentru a-i oferi o a doua ceaşcă. Apoi a treia. După cea de-a patra, doamna Sam se ridică de pe scaun şi-şi împinse ceaşca spre mijlocul mesei.

— Nimmie a spus, vino acum, zise ea simplu în timp ce ochii mei se măriră de uimire şi groază.

Nimmie o trimisese după mine, iar noi am stat şi am băut ceai după ceai! M-am întors ca să iau bucata de pâine – pentru ce, nu voi şti niciodată – şi m-am grăbit spre uşă. Doamna Sam mă urmă încetişor.

Aş fi vrut să pornesc în grabă – nu, *să alerg* – dar

doamna Sam îşi păstră ritmul, liniştit, agale. Mă întrebam dacă nu era o impoliteţe din partea mea s-o iau la fugă.

— Ce face Nimmie? m-am gândit să întreb în cele din urmă, deşi mă cam temeam de răspuns.

— Bine, răspunse doamna Sam.

— Este… Este…?

Nu ştiam să pun întrebarea asta unei femei care cunoştea foarte puţină engleză.

— Este… În travaliu? Durere?

— Nu.

— Dar a trimis după mine?

Nu stătea în felul lui Nimmie să facă asta.

— Da.

— A fost moaşa la ea?

— Nu mai e.

— Nu mai e?

Nu înţelegeam. Pentru ce ar fi trimis Nimmie după mine şi pentru ce ar fi venit moaşa, ca apoi să plece? Mi se părea foarte ciudat. Şi era doar întâi august.

— Nimmie se simte bine? am întrebat din nou.

Iar doamna Sam răspunse la fel.

— Bine.

— Dar copilul? am întrebat exasperată.

— Şi ea.

M-am oprit brusc, încercând să înţeleg ceea ce tocmai spusese doamna Sam. Poate că se referise la un prunc nenăscut, însă atunci când femeile indiene vorbeau despre copiii nenăscuţi, foloseau pronumele „el”, nu „ea”. Să fi însemnat asta… Nu era cu putinţă. Dar când mi-am regăsit suflul, am întrebat:

— Cum adică, *ea*?

— Ea. Fetiţa.

După ce i-am aruncat o privire sălbatică, am uitat să mai fiu politicoasă. Mi-am ridicat fustele şi am alergat tot restul drumului până la cabana lui Nimmie, făcându-i pe

câinii satului să înnebunească de necaz în lanţurile ce-i ţineau legaţi.

Fără suflu şi tremurând, am încetinit atât cât să bat încet la uşa lui Nimmie; apoi, fără să aştept vreun răspuns, am împins-o şi am intrat.

Mica încăpere era plină de un miros ciudat, ce nu semăna deloc cu ceea ce mirosisem cândva. M-am grăbit spre patul din colţ, gândindu-mă că probabil mirosul provenea de la vreun medicament preparat de moaşă.

Pe pat era întinsă Nimmie, având pe chip un zâmbet de mulţumire şi în braţe o legăturică cu o feţişoară roşie şi zbârcită.

— Ai spus… Ai spus cinci august, i-am spus bâlbâindu-mă.

— Nu, spuse Nimmie dând din cap şi zâmbind larg la fetiţa nou-născută. Am spus că *doctorul* a zis cinci august. Nonita n-a aşteptat până la termenul doctorului. A venit când a fost pregătită.

Mi-am întors privirea la pruncul micuţ şi frumuşel din braţele lui Nimmie. O rugăciune mi se înfiripă în inimă. Era acolo şi era în siguranţă şi era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată.

— O mică culegătoare de ierburi, am spus cu lacrimi în ochi. O, Nimmie, e frumoasă!

9
NONITA

Am privit mult la fetiţa lui Nimmie. Degetele-i fine, adunate în doi pumni mici, se odihneau relaxate lângă obrăjorii ei dolofani, iar părul închis la culoare i se cârlionţa pe frunte. Ochii îi erau închişi, iar genele nu i se vedeau bine din cauza feţişoarei niţel umflate. Spusesem că este frumoasă. Poate că alţii m-ar fi contrazis. Un nou-

născut nu este chiar frumos. Dar fetiţa era sănătoasă şi întreagă, iar în câteva zile, după ce avea să se adapteze la noua ei lume, ştiam că avea să fie frumoasă. Am simţit din nou acel junghi familiar în inimă – acel ceva ce-mi şoptea că în această clipă, Nimmie era una dintre cele mai binecuvântate persoane pe care le cunoşteam.

Dintr-odată, m-am întors la realitate.

— Când s-a născut? am întrebat-o pe Nimmie.

— Acum o oră. Cred că la 10: 45, după ceas.

Acum era doisprezece fără zece.

— Ce spune Ian acum, când ştie că are o fiică? am întrebat, nu pentru că trebuia să întreb, ci pentru că-mi imaginam dorinţa lui Nimmie de a-mi povesti.

— Încă nu ştie, spuse Nimmie, cu oarecare nerăbdare în glas.

— *Nu ştie*?

Mi se părea incredibil faptul că Ian nu fusese anunţat.

— S-a dus în pădure cu bărbaţii azi dimineaţă, ca să mai taie câţiva copaci pentru magazin.

— Dar… Am început.

— A plecat la şase, continuă Nimmie.

— Ştiai că…? am dat să întreb, însă Nimmie mă întrerupse.

— Da, spuse ea ezitând, m-am gândit, dar n-am vrut să-l reţin de la treabă.

— Oh, Nimmie! am spus. Nu crezi că Ian ar fi vrut să fie aici? Buştenii mai pot aştepta, dar copilul tău…

— Aşa este, copiii nu aşteaptă, spuse Nimmie. Am aflat asta. Am spus moaşei că doream să aştept până când Ian are să vină acasă. A spus că o să vină la scurt timp după ora amiezii. Dar Nonita… N-a vrut să aştepte.

M-am uitat din nou la ceas. Dacă Ian spusese că se va întoarce imediat după ora amiezii, atunci ar trebui să apară dintr-o clipă în alta. Am oftat uşurată şi mi-am

îndreptat din nou atenţia spre Nimmie.

— Vrei să mănânci, să bei ceva? Supă? Ceai?

— Moaşa mi-a dat nişte ierburi pentru naştere, spuse ea. Mă simt bine. Puţin obosită, dar bine.

Nonita se agită dintr-odată în braţele lui Nimmie şi chipul i se zbârci. Începu să plângă, iar feţişoara i se făcu şi mai roşie. Încă nu avea plânsul acela viguros al unui sugar mai mare. Nimmie o aranjă mai bine şi o puse să sugă, şoptindu-i vorbe liniştitoare pe limba ei.

Bebeluşul se linişti şi se lipi de Nimmie. Roşul acela intens dispăru de pe chipul ei. Nimmie o ţinu aproape şi începu să-i cânte un cântecel de leagăn indian.

Am descoperit că încă mai ţineam în mână pâinea, oarecum deformată, după ce o strânsesem în mâini în tot timpul alergăturii mele. Îmi venea să fac haz de forma ei ridicolă, însă mă temeam că le voi tulbura pe Nimmie şi pe prunc, aşa că m-am ridicat şi m-am îndreptat cât mai încet cu putinţă spre masă, ca s-o pun acolo.

Cântecelul lui Nimmie se isprăvi. Ea se uită la mine cu ochi încă sclipitori.

— Acesta e cântecul pe care obişnuia mama să mi-l cânte. Probabil că fiecare copil indian a auzit cântecul acesta. Şi eu o să-l cânt copiilor mei.

— E frumos, am spus, întorcându-mă la patul ei.

— Vorbeşte despre păduri, râuri, luna de pe cer – şi promite pruncului că toată natura va fi casa lui.

— Frumos.

I-am atins braţul şi am zâmbit preţioasei legăturici.

Nimmie închise ochii. Nu ştiu dacă îşi închipuia cu ochii inimii copilul în anii care vor veni sau dacă era doar obosită.

— Nimmie, poate că ar trebui să te odihneşti acum. Vrei să rămân sau să plec?

— Nu are rost să rămâi, Elizabeth. Ian o să se întoarcă curând. Am trimis după tine pentru că eram

nerăbdătoare să o vezi pe Nonita. Nu pentru că n-am vrut să rămân singură.

— Nu mă deranjează să rămân.

— Sunt bine – sincer.

— Atunci o să plec şi o să te las să te odihneşti.

Eram pe punctul de a ieşi, când îşi ridică privirea spre mine şi zâmbi.

— Vrei s-o ţii în braţe pe Nonita înainte de a pleca?

Nici măcar n-am răspuns; inima îmi era prea plină şi gâtul prea strâns. M-am aplecat spre pruncul adormit, iar Nimmie îl ridică încet spre braţele mele întinse.

Era atât de mică şi uşoară în braţele mele, încât am simţit că ţin în braţe doar un vis. Fetiţa întredeschise un ochi micuţ şi păru că-mi face cu ochiul. Ştiam că era un gest involuntar, dar am izbucnit în râs.

— E frumoasă, am spus din nou din toată inima.

Am aşezat-o pe pat, alături de mama ei. Nimmie zâmbi, plină de mulţumire.

— Într-o zi, Elizabeth, spuse ea, va fi rândul tău – atunci veicunoaşte adâncimea fluviului de fericire ce-mi inundă acum sufletul.

10
VARĂ

Nimmie se puse curând pe picioare. Chiar şi cu un copil mic găsi timp să muncească în grădină şi să lucreze la magazin şi să îndeplinească celelalte sarcini pe care era obişnuită să le facă. Am încercat să dau o mână de ajutor, însă de obicei mă surprindea încercând s-o ajut şi râdea văzându-mi îngrijorarea.

— Sunt la fel de puternică, Elizabeth, mă asigură ea. De unde aveţi voi, femeile albe, ideea că a avea un copil înseamnă a slăbi în putere şi a fi incapabilă să-ţi faci

treaba?

Aşa că mergeam împreună la grădină şi pliveam buruienile, culegând legumele pentru masă. Deschideam magazinul şi serveam clienţii care veneau să se aprovizioneze. Ba chiar ne-am dus în pădure împreună, ca să culegem fructe de pădure, micuţa Nonita fiind legată bine în spatele lui Nimmie. Uneori aveam ocazia s-o port şi eu, pe distanţe mai scurte.

Nonita îşi pierdu, treptat, culoarea roşie şi aspectul uşor umflat al chipului. Nu-şi pierdu părul întunecat, gros, nici culoarea neagră a ochilor. Ian o adora. Până şi Wynn păru captivat de micuţă. Eu m-aş fi oferit cu bucurie să am grijă de ea, însă Nimmie nu părea să aibă nevoie vreodată să-şi lase fetiţa în grija cuiva.

Lucrările la noul magazin avansau. Ploile nu mai întârziară construirea lui, căci cel mai mult era de lucru la interioare. Se lucra şi la încăperile din spate, iar Nimmie începu să-şi arate nerăbdarea de a se instala în noua casă. Această atitudine era nouă pentru Nimmie care, de obicei, era atât de răbdătoare şi calmă. Faptul că avea un copil, presupun, o făcea să-şi dorească să fie la casa ei şi nu într-o cabană improvizată.

Abia dacă-l vedeam pe Wynn zilele acestea – cu excepţia nopţilor. De obicei pleca înainte de a mă trezi eu dimineaţa. Dorea să acopere toate zonele mai îndepărtate, înainte de căderea primei zăpezi, peste o lună sau două.

După câte o dimineaţă petrecută în pădurea din apropiere, la cules de fructe, femeile indiene veneau adesea la o ceaşcă de ceai, după-amiaza. M-am bucurat că ne-am reluat vizitele. Încă nu ne petreceam tot timpul povestind, cu toate că înţelegeam mult mai multe cuvinte indiene; însă ne simţeam bine doar stând împreună, sorbind din ceai şi zâmbindu-ne una alteia.

Rănile primite de Kip în urma încăierării cu Buck se vindecaseră frumos. Cu toate astea, îmi părea că devenise

puţin încrezut şi eram sigură că n-ar mai fi dat înapoi din calea unei provocări. Ori de câte ori mergeam în sat, îl lăsam acasă sau îl puneam în lesa pe care mi-o meşterise Wynn. Nu-mi doream să asist la o încăierare între câini ori de câte ori mergeam în sat, chiar dacă Kip urma a fi cel victorios.

Încă trei copii s-au născut în luna august în sat, însă numai unul dintre ei a supravieţuit. A fost mare tristeţe printre cei din sat în timp ce se săpau micile morminte. Şi eu am fost întristată, gândindu-mă la mamele lor şi la durerea pe care o simţeau.

Zilele deveniră din ce în ce mai scurte şi am ştiut că vara n-o să rămână la noi o veşnicie.

11
ALTĂ IARNĂ

Gâgâitul gâştelor şi dansul autumnal al frunzelor în rafalele de vânt ne anunţară că toamna sosise. Tufele cu fructe de pădure fuseseră golite de roade. Le conservasem sau le uscasem la soare.

Wynn lucra de acum mai aproape de sat, iar eu mă trezeam la timp dimineaţa pentru a pregăti micul dejun înainte ca el să înceapă o nouă zi de lucru.

Sosi şi mult aşteptata zi în care Nimmie se mută din cabana cea strâmtă în noua ei casă. Am insistat să mi se încredinţeze mie plăcuta sarcină de a avea grijă de Nonita în timp ce Nimmie se instală în casă, precum o femelă de măcăleandru ce-şi pregăteşte cuibuşorul. Când am înapoiat preţioasa legăturică, fără tragere de inimă, Nimmie îi vorbi şi se agită în jurul ei, iar Nonita îi zâmbi şi-i răspunse gângurind.

Observam adesea că bărbaţii indieni cercetau cerul cu privirea. Chiar şi femeile, în timp ce mergeau în pădure

pentru a aduna proviziile zilnice de lemne pentru foc, priveau în sus, ca şi când ar fi putut citi pe cer răspunsuri la zilele ce stăteau înainte.

Mi-aş fi dorit ca vara indiană să nu plece niciodată. Nu mă bucuram la gândul că iar va trebui să stau în casă din cauza zăpezii învolburate şi a vântului. Eram sigură că nici Wynn nu aştepta cu nerăbdare zilele grele de iarnă, însă nu spuse nimic.

Blana lui Kip devenise din ce în ce mai deasă şi pufoasă şi ştiam că şi animalele sălbatice aveau de acum o blană mai călduroasă, pregătite să înfrunte, astfel, frigul ce urma să vină. Nu mai auzeam păsărelele sfădindu-se pentru resturile de legume lăsate în grădină. Cele mai multe migraseră spre sud.

Apoi, într-o dimineaţă, când m-am ridicat din patul meu cald, am fost învăluită de un aer rece ce pătrunsese în casă, deşi Wynn aprinsese deja focul în sobă. M-am uitat spre fereastră şi am văzut fulgi de zăpadă plutind uşor. Dacă nu mi-ar fi fost atât de groază de iarnă, aş fi spus că e frumos. Ningea cu fulgi mari, pufoşi şi, după ce pluteau uşor pe aripile vântului, se aşterneau pe jos, formând o pătură pufoasă. După timpul petrecut în Nord, ştiam ce înseamnă asta, aşa că nu m-am oprit ca să mă bucur de privelişte, în schimb am intrat în biroul lui Wynn, ca să mă consoleze.

— Ninge, l-am informat de îndată ce am ajuns la uşă.

Îşi ridică privirea de la harnaşamentul pe care-l repara şi încuviinţă.

— E doar octombrie, m-am jelit, ca şi când Wynn ar fi avut de-a face cu asta.

— Ştiu, răspunse el. Cel mai probabil nu va dura mult.

Ştiam că încerca să mă liniştească. Mai ştiam că în unii ani zăpada cădea în octombrie şi nu se mai topea până primăvara. Speram să nu se întâmple aşa şi anul acesta.

M-am uitat la ce făcea Wynn. Harnaşamentul pentru atelajul de câini nu era folosit decât atunci când pământul era acoperit cu zăpadă.

El observă privirea mea acuzatoare.

— Nu am avut altceva de lucru în dimineaţa asta, explică el ca pentru a se apăra, aşa că m-am gândit să mă pregătesc din timp.

Am încuviinţat şi am schimbat subiectul.

— Micul dejun este gata în câteva minute, am spus, apoi m-am întors în bucătărie, la ceainicul ce şuiera pe sobă.

Zăpada căzu toată ziua şi zilele următoare. *Va mai trece mult până când vom vedea ultima ninsoare*, m-am văicărit în sinea mea.

Ajunsesem aproape la disperare, când am auzit o bătaie în uşă. Nimmie îşi făcu apariţia, scuturând zăpada de pe capul gol şi păturile cu care era învelită Nonita.

Eram surprinsă s-o văd, cu toate că n-ar fi trebuit. Câţiva centimetri de zăpadă n-o puteau ţine pe Nimmie în casă.

— Am veşti bune, spuse ea, înainte de a o scoate pe Ninita din pături şi de a-şi da haina jos.

Nu aşteptă să răspund, ci continuă:

— Ţi-am spus că Ian trebuie să facă un drum în cea mai apropiată localitate?

Am încuviinţat, întinzând braţele după Nonita, care începu să scâncească.

— Ei bine, s-a întors. L-am rugat să vorbească cu mai-marele satului despre înfiinţarea unei şcoli. A vorbit, iar omul doar a ridicat din umeri şi a spus că, dacă vrem să-i învăţăm pe copii literele, asta e treaba noastră, atâta vreme cât ceea ce facem nu-i împiedică să-şi facă treaba. Putem începe, Elizabeth; putem începe lecţiile! Acum, că suntem în prag de iarnă, copiii vor fi liberi să vină la şcoală câteva ore pe zi.

Puteam începe şcoala! Aşadar, zăpada adusese ceva bun cu ea. M-am uitat pe geam şi l-am mulţumit lui Dumnezeu pentru veştile bune.

M-am întors spre Nimmie, având-o pe Nonita în braţe.

— O, Nimmie! am exclamat, avem atât de multe de făcut pentru a ne pregăti! Atât de multe de planificat. Unde vom ţine lecţiile şi…?

Nimmie râse şi întinse braţele după micuţa ei.

— Încet, Elizabeth, spuse ea. Le vom rezolva pe toate.

Am făcut ceai, iar Nimmie se aşează la masă. Am scos creioane şi hârtie şi am început să aşternem pe hârtie planul nostru în detaliu.

Eu urma să predau. Nimmie urma să-mi fie ajutor şi traducător, după cum era nevoie. Am plănuit să ne punem laolaltă resursele de care aveam nevoie în clasă. Ian putea trimite după creioane şi tăbliţe de scris pentru elevi. Avea să-i sosească curând un transport cu proviziile de iarnă pentru sat. Cel care urma să le aducă trebuia să plece peste două zile, ducând cu el lista lui Ian, aşa că era nevoie să hotărâm repede care erau lucrurile de care aveam nevoie.

Mintea mea abia dacă mai funcţiona, atât eram de entuziasmată. Încă o rugăciune îmi fusese ascultată: urma să avem o şcoală.

12
ŞCOALA

Cu toate că începusem din timp să plănuim şi să punem pe listă materialele necesare pentru noua şcoală, luna noiembrie se apropia de final când ne-am întâlnit pentru prima lecţie.

Acea primă zăpadă timpurie nu ne părăsi. Mai degrabă, stratul de omăt se îngroşă în urma altor trei viscole. Wynn îşi folosea de acum câinii pentru a-şi face rondurile, iar stratul de zăpadă era aproape suficient de gros pentru încălţările prevăzute cu schiuri. Mulţi bărbaţi părăsiseră deja confortul din sat şi se întorseseră la capcanele lor.

Singura mea consolare pentru iarna timpurie era şcoala. Chiar şi cu aprobarea şefului de trib, ştiam că orele noastre de curs vor fi scurte. Familia avea nevoie de copii pentru strânsul lemnelor şi pentru căratul apei de la râu. Apa nu îngheţase încă, însă când se va întâmpla asta, gheaţa trebuia tăiată pentru a se putea lua apă. Când gheaţa devenea prea groasă, familiile din sat trebuiau să topească zăpada.

Eram bucuroasă că noi aveam o fântână cu pompă. Sătenii puteau s-o folosească, însă cei mai mulţi spuneau că a pompa era o „treabă proastă" firul subţire de apă umplându-le prea încet găleţile. În lunile de vară câţiva dintre copii se jucau cu pompa. De obicei, veneau împreună, doi sau trei băieţi. Mare parte din apa din găleată se pierdea pe drum până în sat – în băltoacele din curtea noastră sau îmbibând hainele copiilor.

Împreună cu Nimmie, ne-am propus să programăm cursurile între orele nouă şi douăsprezece. Nu era mult, dar ne-am gândit că era mai bine să începem încetişor, ca nu cumva abuzând de timpul copiilor, părinţii să se plângă de faptul că aceştia nu-şi mai fac treaba.

Sala de clasă era cea mai mare problemă a noastră. Cabana noastră era prea mică, ştiam asta. N-am fi putut primi decât opt copii, cel mult. Şi trăgeam nădejde că vor veni mai mulţi. Ne-am gândit la cabana familiei Lamuir, cea pe care o folosiseră Nimmie şi Ian şi care era goală de acum. Şi aceasta era mică, dar cu măsuţe simple şi băncuţe, era posibil să începem – deocamdată. Am discutat

asta cu soţii noştri şi aceştia plănuiră să rezolve problema meselor şi a băncilor.

Mai aveam nevoie şi de lemne pentru căminul din cabană. Wynn se îngriji de asta; împreună cu trei sau patru bărbaţi, se duse în pădurea din apropiere şi aduse buşteni uscaţi, căzuţi. Tăiară buştenii în bucăţi potrivite pentru căminul nostru, apoi le stivuiră lângă peretele micii cabane.

N-aveam niciun mod de a face cunoscut începutul cursurilor, aşa că, împreună cu Nimmie, am pornit din uşă-n uşă, împărtăşind fiecărei familii planul nostru. Mulţi dintre oameni n-aveau ceas, ci doar soarele şi acel simţ ascuţit al timpului, cu care erau înzestraţi. Nimmie împrumută ideea semnalului de deschidere a magazinului care de acum nu mai era necesar, căci Ian se ocupa de clienţi între orele stabilite, la noul magazin. Astfel, mergând din uşă în uşă, le-am spus să asculte loviturile ciocanului în bidonul de tablă, în felul acesta ştiind că şcoala era pe cale să înceapă.

Atât Wynn, cât şi Ian ne susţinură pe deplin. De multe ori, în timp ce lucram împreună cu Nimmie la planurile de lecţie, unul sau celălalt ne oferea sfatul său.

— Dacă vreţi să le atrageţi atenţia şi să-i faceţi interesaţi de învăţătură, spuse Wynn, trebuie să-i învăţaţi lucruri care se raportează la viaţa lor. Nu-i puteţi învăţa cum să despartă în silabe cuvântul „pisică”. (Nu aveam pisici în sat. Câinii le-ar fi făcut bucăţele.) Folosiţi cuvinte pe care ei le cunosc: canoe, râu, pădure, câine, lună, soare, stele, capcană.

Am înţeles ce dorea să spună şi am fost de acord cu el, cel puţin până când îi familiarizam pe elevii noştri cu învăţătura. Trăgeam nădejde să-i putem învăţa şi alte lucruri, din afara lumii pe care o cunoşteau.

Aveam puţine manuale. Tăbliţele şi creioanele sosiră cu transportul de iarnă. Ca o surpriză pentru mine şi

pentru Nimmie, Ian comandase o mică tablă şi o rezervă consistentă de cretă, plus doi bureţi. Am fost absolut încântate. Când Wynn montă tabla pe unul dintre pereţii cabanei, încăperea arătă ca o sală de clasă.

O altă problemă era lipsa luminii. Singura ferestruică a cabanei lăsa înăuntru puţină lumină, chiar şi în cele mai însorite zile, cu atât mai puţin în mohorâtele zile de iarnă. Ian ne oferi două lămpi cu petrol din magazin, însă nici acestea nu reuşeau să lumineze foarte bine mica noastră încăpere.

Însă Nonita nu era o problemă – era un bebeluş mulţumit, dormea mult, iar Nimmie putea s-o aducă cu ea la şcoală şi s-o îngrijească la nevoie.

Pentru că urma să începem cu cuvinte şi concepte pe care copiii indieni le cunoşteau, aveam nevoie de material pentru predare. Îmi doream să am imagini care să însoţească cuvintele. Nu aveam niciuna. Nu eram foarte talentată la desen, însă m-am apucat de lucru, încercând să ilustrez cuvintele de pe cartoanele pe care le „meşterisem”. Nu era greu să desenez un peşte, iar canoea şi sania puteau fi recunoscute cu uşurinţă, însă câinele şi căprioara şi elanul erau o adevărată provocare pentru imaginaţia mea.

Nu ştiam cum să le ilustrez diferenţa dintre soare şi lună. Oare indienii îşi imaginau luna ca având o faţă zâmbitoare? în timp ce mă trudeam cu desenele mele, mi-am dat seama că nu-mi vor fi de foarte mare ajutor. Nu eram sigură dacă „arta” mea va ajuta sau va împiedica studiul elevilor mei.

În cele din urmă, sosi şi mult-aşteptata zi. Wynn promisese să facă focul şi să încălzească încăperea până la sosirea învăţătoarelor şi a elevilor. Am adunat restul materialelor didactice, m-am înfofolit bine, am închis uşa lăsându-l în casă pe Kip, care schelălăia, gata să dau piept cu prima zi de şcoală.

Nimmie se afla deja acolo. Încăperea era confortabilă şi caldă. Mesele şi scaunele erau simple, făcute din scânduri şi ştiam că multe aşchii se vor mai desprinde încă din ele. Sub tablă se aflau o bucată de cretă şi un burete. Câteva dintre cărţile mele se aflau pe un raft, împreună cu tăbliţele şi creioanele pe care Wynn le ascuţise cu mare grijă cu briceagul.

Crezusem că materialele didactice erau destul de puţine în şcoala mea din Pine Spring – şi aşa era; însă aici, aveam parte de chiar mai puţine materiale şi de o nevoie uriaşă.

Eram gata. Asta era şcoala noastră. Am tras adânc aer în piept şi i-am zâmbit lui Nimmie, făcându-i semn să „sune clopoţelul”.

Nu ştiu dacă m-am aşteptat să aud tropăituri la uşă. Poate că n-ar fi trebuit. Îi cunoşteam suficient de bine pe indieni, totuşi, în marele meu entuziasm, cred că mă aşteptasem ca şi ei să fie entuziasmaţi.

Când semnalul se încheie, am aşteptat primul elev. Nu veni nimeni. Minutele se scurseră, însă nimeni nu-şi făcu apariţia.

Am început să intru în panică, însă Nimmie părea foarte calmă. Aruncă o bucată de lemn în foc, apoi se îndreptă spre colţul în care dormea Nonita, întinsă pe o blană de urs şi se aşeză lângă ea pe duşumea.

— Crezi că ar trebui să mai batem o dată gongul? am întrebat neliniştită.

— Au auzit, spuse Nimmie.

Şi eu eram sigură că auziseră. Nu puteai locui în sat şi să nu auzi zgomotul asurzitor răsunând în aerul rece al dimineţii.

Am aşteptat.

— De ce nu vin? am întrebat-o pe Nimmie.

— Vor veni, mă asigură Nimmie, netulburată.

Am mai aşteptat o vreme.

Nimmie avusese dreptate. În cele din urmă, am văzut două fete îndreptându-se spre cabană. Eu, care urmărisem orice mişcare de la fereastra încăperii, le-am ieşit în întâmpinare la uşă. Doream să mă asigur că nu se vor răzgândi.

Cele două fură urmate curând de încă trei fete ce chicoteau ascunzându-se în dosul mâinilor. Apoi sosi o alta şi, după aceea, încă patru băieţi, grupaţi laolaltă, ca şi când ar fi avut nevoie de o susţinere reciprocă. Urmară încă două fete, una singură şi doi băieţi. Numărul lor continuă să crească, până când m-am temut că toată dimineaţa nu vom face altceva decât să punem la punct un soi de caiet de prezenţă.

I-am întâmpinat pe toţi şi i-am găsit fiecăruia un loc. Nimmie repetă cuvintele mele în limba lor. Le-am explicat ce vom face la şcoală, nădăjduind să le pot transmite şi lor entuziasmul de care eram însufleţită. Douăzeci şi trei de perechi de ochi se îndreptară spre chipul meu, însă n-am reuşit să observ nici măcar puţin interes sau entuziasm. Am înghiţit greu şi am continuat.

Vom învăţa numere, cuvinte şi culori, am continuat, încercând să le stârnesc interesul, însă expresiile celor din faţa mea nu se schimbară.

Nimmie păşi în faţă şi veni lângă mine. Începu să le vorbească cu vorbirea ei limpede şi curgătoare. Am înţeles doar câteva cuvinte, însă oarecum acestea reuşiră să ne transmită, mie şi copiilor, un sentiment de uimire, o inspiraţie. În câteva priviri apăru o mică sclipire.

În timp ce alcătuiam o listă cu cei prezenţi, îşi făcură apariţia alţi copii. Sala de clasă era aglomerată. Nu mai aveam locuri. Eram de-a dreptul euforică! *Abia aştept să-i spun lui Wynn*! Mi-am amintit cuvintele sale de avertizare.

— Să nu fii dezamăgită, Elizabeth, dacă vei avea doar o mână de elevi. Sistemul de valori al oamenilor de aici diferă mult de al nostru. Ei nu văd nevoia sau avantajele

petrecerii mai multor ceasuri încercând să înveţe despre lucruri pe care nu le vor vedea sau cunoaşte niciodată. La ce bun toată învăţătura dacă nu vor avea ce pune de mâncare în oală sau dacă nu vor reuşi să atragă o vulpe în capcană?

Şi când colo, aveam în faţa mea o încăpere plină! Cât de surprins va fi Wynn!

Pe la mijlocul dimineţii veniră două femei, tăifăsuind în timp ce intrară în încăpere şi privind cu curiozitate la sala plină şi la fiecare obiect de acolo. Discutară fără stânjeneală despre cele văzute. Cred că nu li se spusese niciodată că într-o sală de clasă nimeni nu vorbeşte fără a cere permisiunea. Găsiră un loc pe duşumea şi se aşezară.

Mai târziu li se alăturară alte femei, venite una câte una sau câte două-trei. Nu-mi venea să cred! Sala noastră de clasă era ticsită cu învăţăcei dornici să înveţe – de toate vârstele. Vom avea nevoie de un spaţiu mai mare, de mai multe creioane şi caiete. Nu mă gândisem că o să predau şi femeilor, dar desigur şi ele aveau nevoie.

Nimmie nu păru surprinsă. Se mulţumi doar să le salute pe rând, înclinându-şi capul, făcându-le semn să se aşeze în locurile libere de pe duşumea.

Am hotărât să mă concentrez asupra copiilor şi să le las pe femei să asculte şi să observe, aşa că nu am scris numele lor în caietul meu de prezenţă.

După ce am trecut toate numele elevilor în caiet – lucru ce necesită un ajutor considerabil din partea lui Nimmie – mi-am început prima lecţie. Am scos cartonaşele cu cuvinte şi imagini, le-am ţinut sus şi am indicat mai întâi un desen, pronunţând cuvântul englezesc. Am repetat cuvântul de două sau trei ori, apoi Nimmie le spuse elevilor să repete cuvântul împreună cu mine. Am repetat lucrul acesta de câteva ori. *Canoe*. *Canoe*. *Canoe*. Am trecut apoi la următorul cuvânt. *Peşte*. *Peşte*. *Peşte*. I-am pus pe copii să pronunţe împreună cuvântul, apoi i-am

numit pe câţiva dintre ei ca să-l pronunţe. Au fost timizi, ezitând să scoată pe gură un cuvânt atât de ciudat în faţa celorlalţi, aşa că am continuat să-i pun să-l rostească toţi împreună.

Apoi am luat două dintre cuvintele noi şi am acoperit imaginile.

— Ce scrie aici? i-am întrebat, iar Nimmie repetă şi ea întrebarea mea.

Nimeni nu ştiu. Am descoperit imaginea şi am ţinut-o sus, iar unul dintre copii a spus:

— Canoe.

Avusese dreptate, iar eu am jubilat. Se auziră şuşoteli în rândul în care se afla băiatul şi am văzut-o pe Nimmie abţinându-se să nu izbucnească în râs.

— Ce-a spus? am întrebat-o.

— Colegul său l-a întrebat cum de a ştiut ce scrie acolo, iar el a spus că bucata de carton este ruptă într-un colţ, explică Nimmie.

M-am uitat la cartonaşul meu. Avea dreptate.

Treaba asta m-a cam „dezumflat”, însă apoi mi-am dat seama că acel copil era inteligent şi avusese un ascuţit simţ al observaţiei.

Iar un elev bun are asemenea calităţi. Trebuia doar să descopăr abordarea cea mai potrivită, asta-i tot.

Am lăsat cartonaşele cu cuvinte deoparte şi am trecut la culori. Ştiam că indienii erau foarte familiarizaţi cu culorile. Doar că nu ştiau cum le denumesc oamenii albi. Nici lecţia despre culori nu avu prea mare succes. Ori de câte ori arătam culoarea unui obiect, ei credeau că le ceream denumirea obiectului şi nu a culorii.

Nimmie le explică, iar lucrurile se mai îndreptară puţin. După multe încercări, eram încrezătoare că majoritatea celor aflaţi în clasă învăţaseră culorile „alb” şi „negru”.

Le-am dat drumul, spunându-le să vină în grabă la

şcoală a doua zi dimineaţă, îndată ce vor auzi sunetul „gongului”. Nu ştiam dacă avertismentul nostru va da sau nu roade. Cel mai probabil vor veni când se vor simţi pregătiţi.

Elevii începură să părăsească încăperea, unii dintre ei mulţumitori că, în sfârşit, puteau pleca. Femeile rămaseră aşezate pe duşumea. Se părea că nu aveau intenţia de a pleca, iar eu am fost încântată de interesul lor de a învăţa. I-am spus lui Nimmie să le transmită că eram bucuroasă să le văd la şcoală şi că voi face tot posibilul să le ajut să înveţe. Nimmie le transmise mesajul meu, însă ele continuară să mă privească cu o faţă inexpresivă.

Little Deer rosti ceea ce, probabil, gândeau cu toatele.

— Când ceai?

Am încercat să le explicăm că la şcoală nu serveam ceai aşa că, dezamăgite, femeile se ridicară şi ieşiră una câte una.

Mă simţeam epuizată după acea primă dimineaţă. Nimmie părea la fel de plină de viaţă şi relaxată ca întotdeauna, iar micuţa Nonita se trezise o singură dată, fusese alăptată, apoi adormise din nou.

Mi-am adunat cartonaşele cu cuvinte, m-am uitat la cea cu canoe ca să văd dacă nu pot cumva să repar acea ruptură, am abandonat ideea şi m-am îndreptat spre casă.

Sincer, nu ştiu dacă prima noastră zi la şcoală fusese un succes sau nu. Desigur, avusesem o clasă plină de elevi. Însă dacă nu învăţau, oare avea vreun rost prezenţa lor acolo? Am hotărât să nu mă laud prea mult cu asta în faţa lui Wynn.

13
CUVINTE NOI

Am bătut în butoi a doua zi dimineaţa şi din nou i-am aşteptat pe elevi să se întoarcă. Încăperea nu se umplu ca în ziua precedentă, însă nu eram îngrijorată. Ştiam că, pe măsură ce minutele se vor scurge, vor sosi mai mulţi. Nu mă aşteptam ca vreuna dintre femei să vină. Fuseseră dezamăgite pentru că nu primiseră ceai şi vor rămâne, probabil acasă, lângă vetrele lor.

Când Wynn mă întrebase cum fusese prima zi, nu m-am putut opri să nu mă laud puţin cu numărul mare de elevi sosiţi. Wynn încuviinţase încurajator, fără a comenta, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva dorise să-mi spună cu asta: „Elizabeth, nu te avânta prea tare, ca să nu fii dezamăgită”.

Nu ştiu de ce simţeam asta, dar ajunsesem să cunosc felul în care gândea Wynn. Expresia din ochii săi îmi comunica adesea lucruri pe care nu le exprima în cuvinte.

Elevii continuară să sosească pe tot parcursul dimineţii. Ne-am întors la cele două cuvinte din dimineaţa precedentă. Acum, că aflaseră secretul colţului rupt, toţi îşi dădeau seama care era canoea. Câţiva recunoscură cuvântul „peşte” – fără nicio gaură în cartonaş.

Am continuat cu un alt cuvânt.

— Câine, am spus, ţinând sus cartonaşul.

Nimmie rosti cuvântul indian pentru „câine”, apoi îl repetă în engleză. Se auziră chicoteli în clasă şi le-am văzut ochii negri sclipind de veselie. M-am întors spre Nimmie.

— Copiii cred că seamănă mai mult cu un urs costeliv, mă informă zâmbind uşor.

M-am uitat la desenul pe care-l făcusem. Nu era un câine prea reuşit. Nu îndrăzneam să le arăt imaginile cu căprioara sau cu elanul. Am continuat cu luna, apoi cu soarele. Se pare că şi cu aceste concepte aveau probleme.

Am agăţat cartonaşele pe pereţi şi le-am spus să-şi pregătească tăbliţele, să ia un creion şi să copieze

cuvintele.

Aceşti copii nu erau neîndemânatici – dimpotrivă; însă la început nu ştiură cum să ţină creionul între degete. Multe dintre vârfurile ascuţite cu atâta grijă de Wynn se frânseră în încercarea lor de a scrie.

Cei mai mulţi reuşiră să scrie „peşte” şi „canoe”, însă unele încercări erau de nerecunoscut.

Am fost surprinsă să constat că unele dintre femei ni se alăturară din nou, deşi ştiau că nu vor fi servite cu ceai. Se aşezară pe duşumea şi părură să asculte – din curiozitate sau interes, nu ştiu.

În timp ce treceam încet de la un elev la altul, am fost surprinsă de un băiat în vârstă de doisprezece sau treisprezece ani. Nu doar că îşi scrisese cuvintele – foarte îngrijit de altfel – însă şi desenase. Nu aveam nevoie de o diplomă de pedagog ca să-mi dau seama că desenele lui erau cu mult superioare celor pe care le făcusem eu. M-am îndreptat în grabă spre Nimmie entuziasmată.

— Vino, am şoptit. Vino să vezi ce a făcut.

Băiatul se numea Wawasee. Tatăl său era vânător de blănuri al cărui teritoriu de vânat se afla la câteva mile depărtare de sat. Mama lui murise cu doi ani în urmă, în timpul naşterii. Wawasee rămânea în fiecare iarnă singur, îngrijind de el şi de cele două surori mai mici. Dacă ar fi fost singur, ar fi urmat şi el exemplul tatălui, însă două fete mici acolo ar fi însemnat o povară prea mare. Am aflat de la Nimmie că Wawasee îşi petrecea mare parte a timpului cioplind lemnul cu un briceag tocit şi rupt care intrase cumva în posesia lui.

Inima mi-a fost copleşită de milă pentru acest băiat. Era murdar şi neîngrijit, însă ochii lui negri sclipeau în timp ce aşternea pe pagină fiecare cuvânt şi trasa cu creionul linii ce se împleteau armonios, formând o imagine. *Trebuie să vorbesc cu Wynn despre Wawasee*, am decis.

La sfârşitul cursurilor le-am dat drumul elevilor,

dându-le instrucţiunea să-şi lase creioanele şi caietele pe masă în timp ce se îndreptau spre ieşire. A doua zi dimineaţa urma să „sunăm din clopoţel” la aceeaşi oră.

Interesul meu faţă de Wawasee mă făcu să observ că creionul şi caietul lui nu rămăseseră la locul lor. Fusesem nerăbdătoare să duc caietul acasă şi să i-l arăt lui Wynn.

M-am uitat în jur ca să văd dacă nu-l pusese altundeva, însă nu l-am găsit. Am adunat toate caietele şi le-am pus pe raft, căutând pe sub mese şi scaune. Nimmie observă.

— Ai pierdut ceva? întrebă ea.

— Caietul lui Wawasee. Nu e aici.

— Nu-i de mirare, remarcă Nimmie.

M-am uitat la ea întrebător.

— Wawasee nu aude, spuse ea simplu. Citeşte cuvintele de pe buze uneori, dar eu n-am stat în faţa lui când le-am repetat copiilor instrucţiunile tale.

— O, Nimmie, fu tot ce am reuşit să spun.

— Dar chiar dacă ar fi auzit ce am spus, nu cred că Wawasee şi-ar fi lăsat aici caietul, continuă Nimmie cu voce joasă.

— Este cumva… Este…

N-am putut pronunţa cuvântul *hoţ*. Nu mi se părea că i se potriveşte acestui copil şi nu doream să mă gândesc la el în felul acesta.

— Wawasee foloseşte tot ce găseşte pentru a desena, explică Nimmie. Desenează în ţărână, pe coajă de mesteacăn, pe trunchiul copacilor. Şi tocmai a primit un creion şi un caiet. Ce altceva ai putea aştepta de la el?

— O să deseneze?

— Probabil că până mâine dimineaţă jumătate din paginile caietului vor fi pline cu desene.

Am rămas ţintuită locului, gândindu-mă la băieţelul indian cu îndatoriri de adult, un copil care nu aude şi înzestrat cu un mare talent pentru desen.

— Vrei să mă duc să-i aduc înapoi caietul? întrebă Nimmie.

M-am întors spre ea.

— Nu, am spus, dar aş vrea să vorbesc cu băiatul. Poţi să vii cu mine? Nu ştiu dacă-l pot face să mă înţeleagă.

Nimmie fu de acord, aşa că ne-am croit drum printre fulgii de zăpadă ce se aşterneau uşor, spre coliba neîngrijită a băiatului şi a celor două surori ale sale.

Nimmie deschise uşa şi intră. Acolo, aşa cum se aşteptase, îl găsi pe Wawasee. Era captivat cu totul de creionul pe care-l ţinea în mână şi de imaginea ce se năştea sub vârful acestuia. Nu băgă de seamă că eram acolo, absorbit să deseneze un elan ce alerga printr-un desiş, urmărit de un lup.

Nimmie se îndreptă spre el şi-şi puse mâna pe braţul lui. El îşi ridică capul surprins, apoi alarmat. Încet, trase caietul de pe masă şi şi-l ascunse în poală, ca şi când ar fi vrut să-l protejeze. Ochii îi erau întunecaţi şi rugători. M-am dus cu mintea la Kip care mă privea la fel atunci când dorea să-l iau cu mine când ieşeam undeva.

Nimmie îi zâmbi, iar teama începu să dispară din privirea lui Wawasee. Nimmie reuşi să-l facă să înţeleagă că doream să deseneze pe cartonaşe imagini pe care să le folosim la clasă. În schimb, urma să primească un creion şi un caiet numai al lui – unul pe care nu trebuia să-l aducă la şcoală şi pe care-l putea ţine acasă, folosindu-l ori de câte ori poftea.

Mi-am dat seama că înţelesese ce-i spusese Nimmie. Îi citise cuvintele de pe buze şi-i urmărise gesturile. Se uită la mine, apoi la creion, se uită la obiectul din poală şi încuviinţă, ochii sclipindu-i de lacrimi nevărsate.

ÎNCERCĂRI ȘI BIRUINȚE

La sfârşitul primei noastre săptămâni de şcoală, rămăsesem cu treisprezece elevi. La început am pretins că aveau motive întemeiate pentru care nu mai veneau la şcoală. Însă Nimmie ştia mai bine ce se petrece. Nici măcar nu părea surprinsă. În schimb, îmi spuse cu entuziasm:

— Treisprezece. Elizabeth! Treisprezece. Îţi vine să crezi? încă avem *treisprezece* care sunt interesaţi.

Aş fi vrut s-o contrazic. Treisprezece erau cam jumătate din câţi avusesem la început.

La sfârşitul celei de-a doua săptămâni, numărul nostru scăzu la cinci. Doar cinci – când aveam un sat plin de oameni care nu ştiau să citească şi să scrie. Nimmie încă nu dădea semne că ar fi alarmată.

— Cinci pentru primul nostru an e un lucru minunat. În anii ce vor veni, vor vedea şi ceilalţi cât de important este să înveţe să citească.

Nădăjduiam ca Nimmie să aibă dreptate, însă trebuie să recunosc că eram teribil de dezamăgită.

Printre cei cinci elevi se număra şi artistul nostru, Wawasee, un băiat pe nume Jim Buck, două fete – una de opt ani şi una de unsprezece – şi o tânără femeie, căsătorită, mămica unui copil pe care încă-l alăpta. Tânăra mămică era adesea atât de absorbită de cele învăţate, încât uita de pruncul din braţe. Scâncetele lui o aduceau la realitate în cele din urmă, aşa că-l ridica la piept ca să-l alăpteze, îndreptându-şi apoi atenţia spre cartea din faţa ei. Niciodată nu mai văzusem pe cineva atât de dornic să înveţe precum Brown Duck.

Kanika, fetiţa noastră în vârstă de unsprezece ani, nu învăţa foarte uşor, însă avea o minte iscoditoare şi se străduia să găsească răspunsuri la problemele ce-i erau încredinţate spre rezolvare.

Susie Crooked Leg, pe de altă parte, era un copil remarcabil. Rareori trebuia să-i repet un nou concept. Nerăbdătoare, îşi însuşea toate lecţiile pe care le putea învăţa în clasă şi tânjea după mai mult. Ştiam că dacă Susie ar fi avut o şansă, ar fi putut face o reală schimbare în lumea ei şi chiar dincolo de ea.

Wawasee era în dezavantaj. Nu aveam nimic în clasa noastră pentru a ajuta un copil cu handicapul pe care îl avea el. Nu se născuse surd, ci fusese un copil strălucit, energic, vorbăreţ. Când avusese opt ani se îmbolnăvise de pojar şi asurzise. Trebuia să stăm în faţa lui, ca să ne asigurăm că poate citi cuvintele de pe buzele noastre când ne adresam lui. Nu era un lucru uşor întotdeauna, căci Wawasee era interesat doar de desenele lui. Desena în timp ce ar fi trebuit să citească. Nu era interesat de cifre sau litere, doar de forme şi culori.

Am hotărât să-l învăţăm cel puţin lucrurile de bază. L-am îndemnat, l-am împins de la spate, am repetat şi l-am încurajat. După ce trecuse cam o săptămână de şcoală, când restul elevilor adăugaseră încă câteva cuvinte simple la vocabularul lor, Wawasee încă avea probleme cu primele două cuvinte.

— Peşte, repetam eu, pronunţând răspicat cuvântul, pentru ca el să mi-l citească de pe buze. Peşte.

Wawasee încercă să-l rostească. Suna bine.

Apoi l-am pus să scrie cuvântul de câteva ori pe hârtie. Ba chiar i-am acordat privilegiul de a desena un peşte mic lângă fiecare cuvânt. După ce umplu două pagini cu peşti de diferite mărimi şi forme, m-am dus la tablă şi, cu o bucată de cretă albă, am scris cuvântul P-E-Ş-T-E cu litere mari. După ce i-am atras atenţia, l-am rugat să-mi spună ce înseamnă acel cuvânt.

A dat din cap. Nu ştia.

Eram frustrată. M-am dus la banca lui şi i-am deschis caietul la cele două pagini cu peşti. I-am pus un deget sub

bărbie – un semnal pe care-l dezvoltasem pentru a-l înştiinţa că doream să se uite la buzele noastre – şi am spus din nou:

— Peşte. Este acelaşi lucru. Peşte.

Am arătat spre tablă.

— P-E-Ş-T-E.

Am arătat spre paginile caietului său.

— Acelaşi.

Însă Wawasee se mulţumi să ridice din umeri.

Ridicându-i chipul spre mine din nou, l-am întrebat cu blândeţe:

— Înţelegi?

Se uită la mine, ca şi când m-ar fi rugat să văd lucrurile din punctul lui de vedere.

— Nu acelaşi, îndrăzni să spună. Al tău e alb, al meu e negru.

Wawasee gândea în culori.

Atunci mi-am dat seama că trebuia să mă raportez altfel la Wawase. Cât de mult îmi lipseau cărţile cu imagini colorate! Poate că atunci ar fi devenit interesat de învăţătură. Însă nu le aveam şi probabil că urmau să treacă luni de zile până când aş fi primit câteva. Între timp trebuia să mă descurc cu ceea ce aveam.

Una dintre dezamăgirile mele era aceea că cele două surori mai mici ale lui Wawasee nu veneau la şcoală. L-am întrebat de mai multe ori pe Wawasee despre ele. La început, răspunsul lui, prin intermediul traducerii lui Nimmie, era că pe ele nu le interesa desenul. Când i-am spus că şcoala însemna mult mai mult decât a desena, a căutat alte răspunsuri. De fiecare dată când îl întrebam, răspunsul lui era puţin diferit, însă toate se rezumau la faptul că surorile lui nu erau interesate şi nu considerau că şcoala era un motiv suficient de bun pentru a părăsi căldura din cămin.

După cea de-a patra săptămână, Kanika renunţă la

şcoală. Îmi venea să plâng. M-am dus acasă la ea la încheierea cursurilor, nădăjduind că voi afla că a fost bolnavă sau a fost nevoie de ea acasă. Se simţea bine şi se juca, nu făcea treabă. Mama ei ridică din umeri.

— De ce nu te-ai dus? o întrebă pe copilă în limba engleză pentru ca eu să înţeleg, ca şi când atunci ar fi realizat că fiica ei rămăsese acasă şi nu fusese la şcoală.

Kanika abia dacă îşi ridică capul ca să răspundă. Păru uimită ca şi când nu-şi dădea seama pentru ce i se cerea o explicaţie. Era limpede că pur şi simplu nu simţise că ar fi trebuit să meargă la şcoală – aşa că nu se dusese – asta era totul.

De acum rămăsesem cu patru elevi. Nu prea puteam să-l punem la socoteală pe Wawasee căci, deşi lucram cu el cât de bine puteam, atenţia îi era îndreptată doar spre desenele lui. Jim Buck, Susie Crooked Leg şi Brown Duck se descurcau bine. Toţi erau nerăbdători să înveţe.

Apoi am avut parte de o nouă dezamăgire. Soţul lui Brown Duck se întoarse acasă de la capcanele sale pentru câteva zile şi află de participarea ei la cursuri. Nu putu înţelege setea ei de cunoaştere. Nu înţelese decât că era singura femeie din sat care îşi lăsa casa şi mergea la şcoală în fiecare dimineaţă. Mai constată şi că pieile nu fuseseră argăsite, mocasinii nu erau cusuţi şi focul din casă nu fusese întreţinut.

Înţelegeam atitudinea lui Crying Dog, soţul lui Brown Duck. El considera că şcoala e o treabă de femeie leneşă şi îi interzise să mai vină la şcoală. Ne părea rău s-o pierdem pe Brown Duck, însă nici eu, nici Nimmie n-am fi încurajat-o să se împotrivească soţului ei.

Nu mi se părea rezonabil să mă aştept ca Nimmie să vină la şcoală în fiecare dimineaţă, când aveam doar trei elevi. Ne înţelegeam suficient de bine cât să ne descurcăm. Eu ştiam câteva cuvinte în limba lor, iar ei învăţau din ce în ce mai multe cuvinte în limba engleză. Ştiam că ei aveau

nevoie să înveţe engleza, pentru că astfel puteau comunica cu cei din afara micii lor lumi; însă îmi părea rău că nu aveau manuale în limba lor. Ar fi trebuit să aibă privilegiul de a studia în propria limbă în formă scrisă, însă până acum aşa ceva nu fusese posibil.

Vremea se răci, vânturile aduseră cu ele şi mai multă zăpadă astfel încât micul nostru sat fu acoperit cu pături albe de nea. Aveam nevoie de încălţări prevăzute cu schiuri pentru a ne putea deplasa. Femeile din sat erau permanent ocupate cu încălzirea propriilor cămine.

Eu mă luptam cu o întrebare. Oare nu era prea mult să-i cer lui Wynn să meargă în fiecare zi şi să aprindă focul în şcoală, doar pentru patru oameni? N-ar fi fost mai bine dacă i-aş fi chemat pe ei acasă la mine? Însă dacă aş fi rămas unde ne aflam acum, exista posibilitatea ca ceilalţi să revină. În cele din urmă, am discutat problema cu Wynn.

— Ce ar trebui să fac? l-am întrebat după ce i-am explicat situaţia neplăcută.

— Mi-ar plăcea să cred că vor exista unii care s-ar putea întoarce la şcoală, Elizabeth, spuse el, însă, sincer, nu cred că o vor face. N-au niciun motiv să creadă că învăţătura din cărţi le-ar putea fi de folos. Încă n-au fost convinşi de lucrul ăsta.

— Dar cum le-am putea arăta asta? am spus eu pe un ton plângăreţ.

— Nu putem – nu peste noapte. Va fi nevoie de multă vreme. Poate, continuă el dus pe gânduri, poate că suntem un exemplu negativ pentru ei.

— Negativ? Nu înţeleg.

— Ei bine, eu sunt un om educat. Tu eşti educată. Totuşi avem nevoie de deprinderile lor pentru a trăi aici.

Am început să înţeleg ce spunea Wynn. Am privit pe fereastra îngheţată la vârtejul de zăpadă. Wynn avea dreptate. Aici, diploma mea de pedagog n-avea nicio

valoare dacă nu învăţam arta supravieţuirii.

— Ce ar trebui să fac, Wynn? am întrebat cu sinceritate, dar şi cu umilinţă.

Întinse mâna şi mă trase în braţele sale. Îmi zâmbi şi dădu la o parte şuviţa de păr ce veşnic mă chinuia cârlionţându-se pe obraz şi refuzând să rămână pieptănată la locul ei.

— Faci o treabă extraordinară, spuse el. Şi sunt mândru de tine că încerci, că-ţi pasă. Poate că nu-ţi dai seama încă, dar cei doi elevi ai tăi, doar cei doi copii însetaţi de învăţătură – da, până şi Wawasee – ar putea într-o zi să devină oamenii prin care întregul sat ar putea primi educaţie.

Am închis ochii şi m-am rezemat de soţul meu. Nădăjduiam din toată inima să aibă dreptate.

15
ÎNCĂ UN CRĂCIUN

Dintr-un oarecare motiv, gândul că voi mai petrece un Crăciun departe de familia mea mă tulbura mai mult decât sentimentele încercate la primul Crăciun. Poate pentru că, data trecută, încă eram în primul an de căsătorie şi fusesem entuziasmată de ideea făuririi unui cămin pentru soţul meu. Acum începeam să simt singurătatea lunilor în care nu avusesem familia aproape. Iar Crăciunul ce se apropia îmi înrăutăţea această stare.

Nu m-am plâns lui Wynn. Avea suficiente probleme. Se zvonea că ar exista un urs ce fura animalele din capcanele întinse de vânătorii de blănuri. La început, Wynn nu a dat prea multă atenţie zvonurilor. Urşii ar fi trebuit să se afle în hibernare de câteva luni. Cum era posibil ca un urs să dea atacul la capcane în perioada asta a anului? însă zvonurile persistară. Wynn hotărî că era

timpul să le verifice.

După spusele celor care răspândiseră zvonul în sat, ursul era uriaş. Dădea lovituri ucigaşe cu o labă de mărimea unei crengi de brad şi dispărea înainte ca vreunul dintre vânători să-şi poată folosi arma. Curând, alte detalii se adăugară zvonurilor. Ursul era înalt de zece picioare, gloanţele nu-l atingeau şi când alerga, nu lăsa nicio urmă în zăpadă. Oamenii din sat erau siguri că ursul era, de fapt, spiritul unui animal şi că venise să se răzbune pentru o neştiută răutate ce i se făcuse. Deveniseră atât de temători, încât atunci când Wynn hotărî să pornească pe urmele „ursului strigoi", nu găsi pe nimeni dornic să i se alăture.

Nu ştiu dacă superstiţiile indienilor mă atinseseră şi pe mine sau care era adevărata natură a disperării mele, însă l-am implorat pe Wynn să nu plece. Eram sigură că dacă va pleca, n-o să-l mai văd niciodată. Wynn încercă să mă asigure că o să fie bine şi se va întoarce curând acasă, însă am continuat să mă tem pentru el. Totuşi lucrul acesta nu-l clinti în hotărârea lui. Doi vânători de blănuri fuseseră deja atacaţi de urs. Unul îşi pierduse un picior în atac, iar celălalt fusese lovit rău la cap şi la faţă.

Ursul atacase şi câinii ce trăgeau la sănii. Pe unul îl omorâse pe loc, altul trebuise ucis pentru că fusese grav rănit, iar un al treilea începea să-şi revină, încetul cu încetul. Ştiam că Wynn are dreptate, că ceva trebuia făcut, însă uram să-l văd plecând pe urma acelui urs ucigaş.

— Ceva nu e în regulă, îmi spuse Wynn. Există prea multe zvonuri ca să mă mai îndoiesc, dar faptul că un urs umblă nestingherit în perioada asta a anului e un mister pentru mine.

Cu chipul brăzdat de lacrimi, l-am privit pe Will umplându-şi geanta cu materiale pentru primul ajutor, mai multe decât în mod obişnuit. Îl privisem împachetând de multe ori în timpul petrecut aici şi mi-am dat seama că se

pregătea pentru o perioadă mai îndelungată de călătorie, dacă era necesar. Am fost chiar mai înspăimântată.

După ce l-am urmărit dispărând la orizont, împreună cu câinii, învăluiţi cu toţii de zăpada învolburată, m-am întors în casă şi am plâns. *Poate că de Crăciunul ăsta nici pe Wynn nu-l voi mai avea alături de mine*, m-am văicărit.

Cabana mi se părea atât de pustie fără Wynn. Din nou m-am gândit la copilul pe care mi-l doream atât de mult. Eram căsătorită de aproape un an şi jumătate şi încă nu se întâmplase nimic. Nimmie, care deja avea o fetiţă, aştepta acum un al doilea copil. De fiecare dată când mergeam în sat vedeam femei însărcinate. Pentru mine era o amintire tristă a faptului că braţele îmi erau încă goale. M-am cutremurat în liniştea încăperii şi apoi mi-am dat seama că aveam un motiv întemeiat să tremur. Era frig. M-am ridicat din pat şi m-am dus să aprind focul.

Mă pregătisem emoţional pentru zilele lungi fără Wynn. Însă pe la prânz, a doua zi, se întoarse. Pe sanie aducea leşul celui mai mare urs pe care-l văzusem vreodată. Deşi mare, era doar piele şi os, ca şi când conţinutul ar fi fost scos şi rămăsese numai blana. Una dintre labele sale din faţă era rănită rău şi acesta – spuse Wynn – fusese motivul tuturor tulburărilor noastre.

— Nu putea vâna cu laba aceea rănită şi murea, încet, de foame. N-a intrat în hibernare fără suficientă grăsime stocată, care să-l ajute să supravieţuiască pe parcursul iernii, aşa că a rămas afară, să vâneze. Dar tot n-a găsit destulă mâncare. În mod normal n-ar fi atacat câini sau oameni, dar ursul ăsta a fost disperat.

Eram atât de fericită să-l văd pe Wynn acasă, încât n-am dat prea mare atenţie ursului. Însă indienii au făcut-o. Au continuat să dea înconjur săniei, arătând spre trupul fără viaţă şi vorbind cu însufleţire. Observară corpul sfrijit, coastele vizibile, slăbiciunea vădită a corpului. Şi au tras concluzia că e un semn rău. Nu era bine, spuneau ei, că

„fratele urs” a flămânzit. Poate că fusese trimis de Marele Spirit ca să-i avertizeze cu privire la o posibilă perioadă de foamete pentru oameni.

Nu era un gând plăcut şi voi admite că m-au trecut fiori de frică pe şira spinării. Wynn nu păru să dea atenţie clătinărilor din cap şi semnelor de îngrijorare ale oamenilor, însă cred că începu să-şi dorească să-l fi lăsat pe acel urs acolo unde-l împuşcase în loc să-l aducă în sat pentru a le dovedi oamenilor că nu fusese vorba de o fantomă.

Acum, că Wynn era din nou acasă şi problema cu ursul fusese rezolvată, am început să mă gândesc din nou la Crăciun. De fapt, am încercat să nu mă gândesc, dar n-am prea reuşit. Am încercat să-mi ocup timpul cât mai mult ca să nu mă mai gândesc la asta, dar nici acest lucru nu avu niciun rezultat.

Cu două zile înainte de Crăciun, Wynn veni acasă şi ne găsi, pe mine şi pe elevii mei (care începuseră să vină acasă la noi), aplecaţi asupra cărţilor. Păru puţin surprins şi se scuză că ne întrerupse. L-am asigurat că nu era nicio problemă şi le-am dat drumul copiilor mai devreme acasă.

— Nu vrei să faci o pauză la Crăciun? întrebă Wynn după ce copiii plecară.

— Ba da, am răspuns, ca şi când Crăciunul ar fi fost încă departe.

Apoi mi-am amintit că nu le spusesem copiilor să nu se întoarcă a doua zi. *Ei bine*, *n-am ce-i face*, mi-am spus. Pur şi simplu nu-mi puteam petrece zilele singură.

Chiar şi când lucram, gândurile îmi zburau acasă. Îmi aminteam sărbătorile de Crăciun petrecute cu familia mea, în Toronto. Parcă o vedeam pe mama pregătindu-se de sărbătoare. O vedeam aplecată asupra cuptorului, cu obrajii îmbujoraţi de căldură, cu părul cârlionţându-i-se uşor pe lângă obraji în timp ce scotea din cuptor tăvile cu prăjiturele aromate. Îl vedeam pe tata intrând în încăpere

cu bradul, umplând-o cu mireasma-i ascuţită. Imediat după aceea, Julie şi eu, poate chiar şi cu Matthew, intram în cameră cu braţele încărcate cu tot felul de cutii cu decoraţiuni de Crăciun şi începeam să împodobim bradul, să agăţăm ghirlandele şi să aranjăm coroniţele la ferestre şi pe uşi.

Gândindu-mă la toate astea, ochii mi se umpleau de lacrimi şi încercam să-mi îndrept gândurile pe un teren mai sigur. Încercam din răsputeri, însă imediat îmi veneau în minte darurile legate cu panglică roşie, aşezate sub brad. Mă vedeam aşezată la masă în sufrageria noastră elegantă, cu capul plecat, în timp ce tata înălţa o rugăciune de mulţumire. Apoi, în timp ce tăia curcanul, povesteam şi râdeam, fericiţi să fim în viaţă şi împreună.

Ştergându-mi ochii cu colţul şorţului când nimeni nu mă privea, încercam să-mi adun gândurile şi să mă gândesc la altceva, însă, apoi, mă surprindeam gândindu-mă la Jon şi la Mary şi la familia lor din Calgary. Şi ei se pregăteau de Crăciun. Parcă le vedeam casa. Ştiam unde va fi aşezată fiecare lumânare şi fiecare coroniţă. Îi vedeam pe copii, cu feţele sclipitoare, în timp ce şedeau în faţa focului din cămin, ascultând cunoscuta poveste a Naşterii Domnului. Cât de mult tânjeam să fiu cu ei!

Am plâns. M-am rugat. M-am străduit. Simţeam că nu voi supravieţui acestui Crăciun. Niciodată nu-mi mai fusese atât de dor de casă.

Rezistă, continuam să-mi spun; *adună-te*. *Curând se va isprăvi şi te vei simţi bine din nou*. Însă începeam să mă îndoiesc, să mă tem că-mi voi pierde controlul sau că mă voi da în spectacol. Nu voiam să-i dau lui Wynn vreun motiv să se îngrijoreze pentru mine. Şi mă străduiam şi mai mult.

În douăzeci şi patru decembrie am avut şcoală, ca de obicei. La prânz i-am trimis pe copii acasă şi am încercat să fac ceva constructiv cu timpul pe care-l aveam la

dispoziţie. Nu aveam ingredientele pentru a pregăti o prăjitură mai specială, nici daruri ca să le împachetez în hârtie de cadouri. În cea mai mare parte a timpului, m-am învârtit de colo-colo prin bucătărie, simţindu-mă singură şi pustie.

Se apropia ceasul întoarcerii lui Wynn. Urma să fie, oficial, Ajunul Crăciunului. M-am îndreptat de spate, am rostit în şoaptă o rugăciune scurtă şi am sperat că-mi voi putea menţine controlul. Urmăream cu un ochi ceasul şi cu celălalt, tocana în care mestecam. Urechile mele aşteptau zgomotul paşilor apropiindu-se de casă.

Atunci am auzit paşi alergând. Ştiam că nu este Wynn. Wynn nu venea acasă alergând. Kip ştia şi el. Se ridică şi se duse la uşă înainte ca eu să plec de lângă sobă.

Uşa se deschise brusc şi Susie, cu răsuflarea întretăiată şi fără haine groase, dădu buzna în încăpere.

— Doamna învăţătoare, spuse ea gâfâind, veniţi repede! Mama are nevoie de dumneavoastră!

N-am aşteptat să aflu pentru ce era nevoie de mine. Mi-am luat şalul gros, l-am înfăşurat în jurul meu şi m-am îndreptat spre uşă. M-am oprit doar cât să-mi prind în grabă schiurile la încălţări, apoi am urmat-o pe Susie care deja alerga înaintea mea. M-am gândit în treacăt că nici măcar nu împinsesem cratiţa cu tocană în spatele sobei.

Când am ajuns la cabană, gâfâiam amândouă. Susie împinse uşa şi, după ce mi-am aruncat schiurile din picioare, am urmat-o. O lampă cu flacăra slabă lumina încăperea, iar fumul gros scos de flăcări îmi făcu ochii să lăcrimeze astfel încât abia mai vedeam ceva. Îndată ce m-am obişnuit cu întunericul din încăpere, am văzut că mama lui Susie nu era singură. O moaşă se afla acolo. Apoi am remarcat acelaşi miros neobişnuit pe care-l simţisem şi acasă la Nimmie, după naşterea pruncului.

Mama lui Susie gemu şi se zvârcoli în pat. Moaşa indiană se apropie de ea şi-i vorbi liniştitor. Niciuna dintre

femei nu păru să mă observe.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o în şoaptă pe Susie.

— Copilul a venit şi ea încă mai are dureri mari, explică Susie cu îngrijorare în glas.

— Copilul?

— Da. Acolo.

Susie arătă spre colţul încăperii. Un morman de blănuri se afla acolo şi, uitându-mă mai îndeaproape, mai degrabă am simţit decât am văzut ceva mişcându-se. M-am uitat înapoi, la Susie. În ochi i se citea teama. Am întins braţul şi am tras-o aproape. Nu mi se împotrivi. În timp ce o ţineam la piept, m-am întrebat care dintre noi avea nevoie mai mult de consolare, de apropiere. Am fost din nou pe punctul de a plânge.

Bătrâna moaşă se răsuci ca să mai ia o porţie din medicamentul pregătit. Atunci păru să ne vadă pentru prima dată. Nu păru surprinsă.

— Nu bine, spuse ea cu voce joasă. Nu bine. Durerea nu trebuia să fie acum.

Mi se făcu teamă. Susie se aştepta să fac ceva, ştiu asta. Ce puteam face? Nu ştiam nimic despre cum ar trebui să îngrijesc o mamă la naştere. Nu mă puteam gândi să avem o altă familie în care copiii să rămână orfani. Susie îşi pierduse deja tatăl, cu şase luni în urmă, într-un accident pe râu. Mă rugam să nu fie nevoită să-şi ia rămas-bun şi de la mama ei.

În timp ce mă uitam la firava copilă din braţele mele şi mă întrebam ce-i rezervă viitorul, îngrijorarea pentru propria persoană şi dorul după casă mă părăsiră dintr-odată. Toate gândurile mi se concentrară asupra acestei familii, asupra acestei mame care se zbătea şi gemea în faţa noastră. Ce puteam face? Am început să mă rog pentru mamă.

Un scâncet slab venit din colţul încăperii îmi întrerupse starea de vorbă cu Dumnezeu. Bebeluşul se

trezise. Cu un braţ încă petrecut în jurul lui Susie, m-am îndreptat spre colţ. Pruncul era mic, iar căpşorul îi era acoperit cu păr negru şi gros. M-am aplecat ca să-l ridic. În timp ce-l ţineam la piept, scâncetul se opri, însă Susie, care încă stătea lipită de mine, nu încetase să tremure.

— Trebuie să-l găsim pe domnul Delaney, i-am spus. Probabil că s-a întors acasă sau este la magazin. Crezi că-l poţi găsi?

Ea încuviinţă printr-o aplecare a capului.

— Ia-ţi haina şi mănuşile de data asta, am spus. E frig afară şi nu-i voie să răceşti. Eu voi fi aici, cu mama ta.

Copila îmi urmă instrucţiunile, se înfofoli bine şi plecă. Eram sigură că o zbughise din nou.

N-am aşteptat prea mult ca Susie să se întoarcă cu Wynn. El nu se opri să pună întrebări, ci se duse direct la femeia indiană aflată pe patul din colţul încăperii şi începu s-o examineze. Eu încă ţineam pruncul în braţe. Trupul mic şi cald din braţele mele părea să-mi ofere o oarecare siguranţă.

— Maggie, l-am auzit pe Wynn spunându-i femeii indiene, Maggie, mă auzi?

Femeia gemu.

— Doarme acum, spuse moaşa. Odihnă.

— Nu odihnă, nu încă, spuse Wynn. Încă mai are treabă. Trebuie să nască un copil.

— Copil venit deja, îl informă moaşa şi arătă spre pruncul din braţele mele.

— Poate, spuse Wynn, dar acum e timpul să vină şi frăţiorul.

Gemeni! Nu-mi venea să cred! Cred că nici lui Susie.

— Ce vrea să spună, doamna învăţătoare?

— Mama ta va avea doi bebeluşi – gemeni, i-am spus.

— Ca ursuleţii? şopti ea, cu ochii mari.

Am râs încetişor.

— Ca ursuleţii, i-am spus.

Când sosi şi al doilea prunc, iar micuţii şi istovita lor mamă se odihneau liniştiţi, nu mai era Ajunul Crăciunului. Ne-am îndreptat spre casă braţ la braţ, păşind pe zăpada scârţâind, în timp ce răsuflarea noastră înălţa norişori în aerul rece al nopţii. Luna strălucea deasupra noastră, iar luminile nordului străbăteau jucăuşe cerul, de la un capăt la celălalt. M-am întrebat cu glas tare cum fusese acea noapte, cu multă vreme în urmă, când un alt copil s-a născut de Crăciun. Întotdeauna mi se părea un miracol când o viaţă nouă îşi făcea apariţia în lume, iar în seara asta apăruseră două vieţi – ambii pruncii fiind sănătoşi şi bine. Wynn greşise totuşi; nu fusese un frate. Al doilea copil, spre încântarea lui Susie, fusese o fetiţă.

16
VIZITATOR ÎN MIEZ DE IARNĂ

E adevărat, am resimţit singurătatea în ziua de Crăciun, însă n-am mai fost atât de copleşită de dor. Mi-am petrecut ziua stând împreună cu Wynn în faţa focului. Am avut la masă friptură de vânat şi legume şi plăcintă de afine ca desert. Plănuisem să mergem la o plimbare de-a lungul râului, însă ziua se dovedise a fi prea friguroasă.

Ne-am făcut, totuşi, daruri. Nu aveam multe, însă fiecare dintre noi, la venirea în Nord, ascunsese câteva lucruri pentru a le oferi mai târziu. Acum, după ce trecuseră două sărbători de Crăciun, aniversarea unui an de căsătorie şi ziua de naştere a lui Wynn, rezervele mele se subţiaseră considerabil. Mă întrebam ce-i voi da lui Wynn la următoarea aniversare a zilei de naştere. Mă frământam cu această întrebare în minte în timp ce-l priveam despachetând noul briceag pe care i-l dăruisem anul acesta. Poate că voi putea cumpăra ceva de la vreo indiancă.

Darul pe care l-am primit de la Wynn îmi aduse pe buze un icnet de bucurie. Erau două perechi de ciorapi lungi. Îi cârpisem pe ceilalţi de câteva ori şi nu-mi plăceau deloc ciorapii cârpiţi. Am aflat mai târziu că Wynn îi comandase din Edmonton, prin magazinul lui Ian, odată cu materialele din transportul de toamnă.

Ziua mi se păru lungă. Nu prea aveam ce face, decât să povestim. Am jucat câteva jocuri, nu aveam muzică, iar vremea urâtă de afară nu ne îngădui să părăsim casa.

În timp ce pregăteam gustarea de seară, sandviciuri cu carne rece şi plăcintă, Wynn se întinse pe covorul din faţa focului. Când m-am întors ca să mă alătur lui, l-am găsit dormind. Ştiam că soţul meu era obosit. Slujba îi cerea timp şi energie. După ce ajutase la naşterea copilului, seara trecută, fusese chemat să vadă un copil bolnav, lăsând pe masă tocana noastră mult prea fiartă.

Şi slăbise. Nu observasem până acum, însă categoric slăbise de când venisem aici. M-am uitat la mine. Şi eu pierdusem câteva kilograme, însă nu foarte mult. Eram activi, mergeam mult pe jos şi nu mâneam alimente care ne-ar fi putut îngrăşa.

M-am uitat la mâinile mele. Nu mai erau mâinile fine ale unei femei îngrijite. Timpul ne schimbase – timpul şi ţinutul Nordului.

Nu ştiam dacă ar fi trebuit să-l trezesc sau să-l las să doarmă, aşa că am rămas privindu-l, nehotărâtă.

Dintr-odată Kip se ridică şi se duse spre uşă, cu capul înclinat într-o parte, parcă pentru a asculta mai bine. Oare se apropia cineva?

— Nu, Doamne, Te rog, m-am rugat. Nu lăsa ca Wynn să plece iar în seara asta.

Când am auzit şi eu paşii, Kip se afla deja la uşă. Mi-am dat seama după lătratul său că persoana care se apropia nu era una cunoscută. Când era vorba de cineva din sat, Kip doar dădea din coadă.

Lătratul lui Kip îl trezi pe Wynn. Se ridică în şezut şi se uită la mine, parcă pentru a-şi cere iertare.

— Scuze. Cred că am... Însă nu reuşi să spună mai mult.

Cineva îşi scutura zăpada de pe încălţări în faţa uşii, apoi se auzi o bătaie în uşă.

Kip lătră şi mai tare, iar Wynn se ridică în picioare şi-i făcu semn să se ducă la colţul lui în linişte; Kip ascultă parcă fără prea mare tragere de inimă.

Wynn deschise uşa şi un bărbat aproape că se prăbuşi în încăpere. Primul lucru pe care l-am observat la el au fost hainele. Era îmbrăcat în uniforma Poliţiei Canadiene.

Apoi am observat că avea un pachet voluminos în braţe. Ne privi pe deasupra lui, iar chipul său înroşit de ger se destinse într-un fel de zâmbet îngheţat.

— Sergent Wynn Delaney? întrebă el.

— Corect, spuse Wynn şi dădu să-i ia pachetul, ca să-l poată saluta, strângându-i mâna. Însă bărbatul râse încetişor şi îndepărtă pachetul de mâna întinsă a lui Wynn.

— Îmi pare rău, zise el, însă am primit ordin strict să înmânez pachetul acesta lui Elizabeth Delaney şi nimănui altcuiva.

Se întoarse spre mine.

— Sunteţi doamna Elizabeth Delaney?

Probabil că îmi căscasem gura de uimire.

— Eu... Eu sunt, am spus bâlbâindu-mă.

Îmi întinse pachetul de parcă ar fi fost teribil de uşurat că scăpase de el. Apoi îşi scutură zăpada de pe haină, îşi scoase mănuşa şi întinse mâna spre Wynn.

— Carl Havens de la Poliţia Canadiană, spuse el pe un ton cât se poate de natural.

Am rămas cu pachetul în mâini, privindu-l cu ochii mari pe tânărul ofiţer. Cum ajunsese la cabana noastră mică din Nord? Ce căuta aici? Şi de unde provenea cutia

asta ciudată? Wynn îi vorbi.

— Bine ai venit în Nord, Cari. Ce-ar fi să-ţi dai haina jos şi să ne povesteşti ce înseamnă toate astea? Cred că Elizabeth tocmai a pregătit o porţie proaspătă de cafea.

Aşa se face că, în timp ce ne serveam cafeaua în faţa focului, vizitatorul nostru, Carl Havens, ne povesti ce-l adusese în zona noastră.

Staţionase în Calgary şi ajunsese s-o cunoască pe Julie a noastră prin intermediul micii biserici de acolo. Când aflase unde va fi trimis – undeva în Nord – Julie şi-a exprimat dorinţa de a trimite un pachet de Crăciun familiei sale din Nord. Havens a întrebat la sediul poliţiei dacă i se îngăduia să facă acest comision. Şi iată-l pe ofiţerul Havens, în drum spre postul său, undeva în partea de nord-est faţă de locul unde ne aflam noi, oprindu-se să ne viziteze şi să ne aducă un pachet cu bunătăţi de acasă!

Mi se părea prea frumos ca să fie adevărat.

Micile daruri din partea lui Jon şi a lui Mary, din partea fiecărui copil şi a lui Julie în special, ar fi trebuit să-mi însenineze Crăciunul. Şi cred că o făcură. Însă m-am simţit chiar mai singură. Am plâns pentru orice lucru pe care-l desfăceam din hârtia de împachetat. Bărbaţii părură să înţeleagă şi niciunul nu încercă să mă liniştească.

Am pregătit mai multe sandviciuri. Ofiţerul Havens era atât de flămând, de parcă nu mâncase de zile întregi. M-am gândit la greutăţile unei călătorii. Era destul de greu să călătoreşti în arşiţa verii. Călătoria era, probabil, de nesuportat pe frigul iernii. Mă întrebam cum găsise tânărul ofiţer drumul până la noi prin zăpadă.

— Călătoresc însoţit de ghizi, spuse el ca răspuns la întrebarea noastră. Sunt cazaţi la magazin. Vom petrece noaptea acolo şi vom porni dimineaţă la drum. Bărbatul de la magazin – McLain, nu-i aşa? – mi-a spus unde vă găsesc şi, desigur, nu m-am putut odihni până când nu m-am asigurat că vă încredinţez pachetul – şi asta, la timp.

Zâmbi în timp ce mă întrebam cât de serioasă era relaţia dintre el şi Julie. Părea a fi un tânăr manierat. Ar fi fost potrivit pentru Julie.

În timp ce ne serveam cafeaua şi sandviciurile l-am copleşit cu întrebări despre familia şi viaţa din Calgary. Atât de mult mă bucuram de veştile din lumea de afară, de parcă aş fi respirat aerul proaspăt, de acasă.

Se făcuse târziu când spuse că trebuie să plece. Însoţitorii săi probabil că se întrebau unde era. Urmau să plece a doua zi dimineaţă.

Wynn îl invită la micul dejun, însă el refuză. Spuse că va servi masa alături de tovarăşii săi. Wynn făgădui că o să-i facă o vizită înainte de plecare, apoi omul dispăru în zăpadă, la fel cum sosise.

Am avut un sentiment ciudat în timp ce-i urmăream silueta înaltă îndepărtându-se în întuneric.

— Wynn, am întrebat, oare chiar a fost aici sau doar am visat?

Wynn arătă spre darurile risipite de acum peste tot în mica noastră cabană.

— Chiar a fost aici, Beth.

Trecuse multă vreme de când Wynn folosise ultima oară numele meu de alint. Am încercat să-mi opresc lacrimile, nesigură dacă erau lacrimi de bucurie sau de tristeţe. Încă îmi era dor de familia mea. Darurile erau frumoase, dar nu puteau lua locul celor care le trimiseseră. De asemenea, îmi iubeam foarte mult soţul. Da, alegerea mea era aceeaşi. *Atâta vreme cât Wynn este în Nord, voi fi aici, cu el.*

El mă cuprinse tandru cu braţele şi-mi sărută obrazul pe care se scursese o lacrimă.

— Ţi-a fost greu de Crăciunul acesta, nu-i aşa?

Am încuviinţat.

— Îmi pare rău că te-ai simţit atât de singură, continuă el.

— Ai observat?

— Am observat.

— Credeam că am reuşit să ascund asta destul de bine.

El mă strânse mai aproape.

— Apreciez faptul că încerci, Beth, cu toate că aş fi fost mult mai fericit să împărtăşeşti lucrul acesta cu mine, să vorbeşti despre el. Poate te-ar fi ajutat. Uneori şi eu mă simt singur. Mă gândesc acasă, la mama – la faptul că n-am fost acolo când tata a murit. Îmi doresc să fi fost. Uneori mă îngrijorez că acelaşi lucru s-ar putea întâmpla şi cu mama. În fiecare zi mă rog: „Doamne, Te rog, ajută-mă să fiu acolo dacă va fi nevoie". Oare sună ciudat? Adică, înţelegi ce vreau să spun?

— Înţeleg, am spus strângându-mi braţele în jurul lui.

Înţelegeam. Şi Wynn avea familie, o familie care îl iubea mult.

Nu-i era uşor să slujească aici, în Nord. Însă oamenii de aici aveau nevoie de el. Dedicarea lui faţă de ei era ceea ce-l ţinea în Poliţie, ce-l ţinea aici, în sătucul acesta. Văzusem acelaşi fel de dedicare şi în privirea tânărului ofiţer, Carl Havens. Şi el considera că a fi un membru al Poliţiei Canadiene era mai mult decât o simplă slujbă. Era o chemare la a-i sluji pe oameni. Chemarea mai înaltă a lui Wynn, aceea de a-L sluji pe Domnul, se împlinea în responsabilităţile pe care le avea printre vânătorii de blănuri şi indieni.

M-am ridicat pe vârfuri ca să-mi sărut soţul şi, odată cu acel sărut, să-i dăruiesc o promisiune – promisiunea iubirii şi a sprijinului meu atâta vreme cât considera că Nordul avea nevoie de el.

17
REÎNCEPE ȘCOALA

Jim Buck apăru la uşa mea a doua zi dimineaţă. Nu planificam să începem cursurile decât peste o zi sau două, însă Jim nu înţelese sau se făcu că nu înţelege.

— Vin pentru şcoală, spuse el ca răspuns la privirea mea uimită.

Nu l-am alungat. Intră şi-şi ocupă locul la masă, iar eu i-am adus câteva cărţi pe care să le răsfoiască până când urma să-mi isprăvesc treaba prin casă.

El îşi îndreptă atenţia asupra lor şi nu mă luă în seamă.

— Ce ştii despre Susie? l-am întrebat. Dacă începem şcoala, n-ar trebui să fie şi ea aici – şi Wawasee?

— Vin şi ei – poate, spuse Jim, parcă temându-se că m-aş putea răzgândi.

— Dar nu ştiu că începem azi, am continuat.

— Bate clopotul, răspunse Jim, rezolvându-mi problema.

Am zâmbit şi m-am dus să „bat clopotul”.

După câteva clipe îşi făcu apariţia Wawasee. Bine ascuns în haină, avea îndrăgitul său caiet. Mi-l arătă cu mândrie – fiecare pagină era plină cu desene. Erau bine făcute şi m-am minunat de faptul că un copil de vârsta lui, fără instruire sau îndrumare, putea realiza desene atât de frumoase.

L-am aşezat la masă şi l-am rugat să deseneze câteva imagini pe cartonaşele cu cuvinte. Apoi l-am ascultat pe Jim la citire. Se descurca bine.

Dimineaţa trecu şi Susie nu-şi făcu apariţia. Mă îngrijora acest lucru şi, după ce băieţii au plecat acasă, am servit masa de prânz şi am spălat vasele, am hotărât să mă duc acasă la Susie şi să văd care era situaţia.

Mama lui Susie, Maggie, încă zăcea în patul din colţul încăperii, alături de gemenii ei. Amândoi arătau bine, cu toate că unul dintre ei plângea vârtos, iar celălalt

îşi continua, nestingherit, somnul.

În casă era multă mişcare. O pereche de oameni în vârstă se instala în cabană. Femeia urma să aibă grijă de Maggie şi de copii şi, pentru că şi bărbatul avea nevoie de îngrijirea ei, îl luase cu ea.

Susie fusese trimisă să adune lemne pentru foc. M-am gândit la rezerva de lemne pe care o aveam în spatele cabanei pe care o folosisem drept şcoală. După ce nu ne mai întâlnisem acolo, oamenii din sat profitaseră de acest lucru şi se serviseră după bunul plac. Mă gândeam că mai rămăseseră câteva acolo.

Cu încă doi oameni în aceeaşi cabană, mă întrebam unde vor dormi. Încăperea fusese aglomerată înainte de venirea lor. Pe lângă Susie, Maggie avea doi băieţi mai mici, iar acum veniseră şi gemenii.

M-am îndreptat spre pat, ca să stau de vorbă cu Maggie. Încă părea slăbită. Însă îmi zâmbi şi mi-i arătă, printr-o mişcare a capului, pe cei doi prunci.

— Doi, îmi spuse.

Am zâmbit.

— Cum te simţi, Maggie? am întrebat-o.

— Nu bine, spuse ea, dând din cap.

Apoi chipul i se însenină.

— Dar curând.

— O să-l rog pe sergent să treacă să te vadă. Poate are vreun medicament care să te ajute să te faci bine mai repede, i-am promis, întrebându-mă dacă Wynn avea vreun fel de tonic sau vitamine.

— Asta bine, spuse ea.

Rămase liniştită câteva clipe, apoi continuă:

— Susie auzit clopoţel. Vrut să meargă. Astăzi am nevoie. Acum venit Too Many. Dar Susie poate merge ca să stă cu cealaltă familie în sat mare. Nu e loc aici.

Chipul lui Maggie era umbrit de tristeţe.

— Ce vrei să spui? am întrebat, înspăimântată de

ceea ce ar fi putut spune.

— Nu loc, repetă Maggie.

M-am uitat în jurul meu. Avea dreptate. Nu mai era loc pentru un alt pat, totuşi încă două persoane erau nevoite să stea acolo.

Fără ca măcar să mă opresc să gândesc sau să răsuflu, am spus:

— Eu am loc. O să stea acasă la mine; în felul acesta nu va mai fi nevoită să se ducă în satul acela mare şi va putea să vină să te vadă şi să te ajute la adunat lemne şi…

— Asta e bine, fu de acord Maggie. Ia tu.

Abia aşteptam ca Susie să se întoarcă de afară ca să-i spun vestea cea bună. *Va veni să stea cu mine*; *putea să-şi continue lecţiile*, m-am bucurat în sinea mea. Nu va fi nevoită să părăsească satul sau pe oamenii de aici.

Susie primi vestea cu liniştită bucurie. Dacă n-ar fi fost sclipirea din ochii ei, aş fi crezut că nu mă auzise.

Nu i-a spus mamei sale „la revedere”, însă am observat că ochii lor schimbară o privire şi am ştiut că atât mama, cât şi fiica, resimţeau această despărţire. Susie va fi aproape, aşa că se va putea întoarce acasă în fiecare zi pentru a da o mână de ajutor la treburile zilnice şi pentru a-şi vizita mama.

Am pornit spre cabana noastră, Susie cărând cu ea tot ce-i aparţinea, într-o legăturică mică. Mă întrebam cum era posibil ca cineva, chiar şi o copiliţă ca aceasta, să supravieţuiască cu atât de puţine lucruri.

În timp ce păşeam în tăcere prin poieniţă, soarele strălucea puternic pe cerul fără nori, albul zăpezii orbindu-ne ochii. Am văzut-o pe Susie strângând din pleoape – şi acelaşi lucru l-am făcut, probabil, şi eu.

Cred că Wynn o să fie surprins când va veni acasă în seara asta, m-am gândit. În mintea mea nu era umbră de îndoială că Wynn va fi absolut de acord cu acţiunile mele. Eram sigură că el ar fi primit în casă tot satul dacă ar fi

considerat că era spre binele lor.

Kip o întâmpină pe Susie cu bucurie, dând vârtos din coadă. Poate că-i lipsise astăzi la lecţii. Ea îşi puse legăturica pe duşumea şi-şi trecu braţele pe după grumazul lui.

— O să locuiesc cu tine, Silver One, spuse ea, spunându-i pe numele indian.

Kip păru să fie de acord cu acest aranjament. Trupul său vibra de entuziasm.

În acea clipă, am simţit un mic fior. *Casa n-o să mi se mai pară atât de goală când Wynn va fi plecat*. Va răsuna de vocea unui copil.

18
SUSIE

Casa noastră se schimbă odată cu venirea lui Susie. Înainte fusese liniştită şi goală, iar acum devenise plină de râsete şi de jocuri copilăreşti. Susie avea o fire veselă şi-i plăcea să vorbească şi să râdă. Kip era tovarăşul ei de joacă. Se zbenguiau împreună pe covor şi pe mobilă şi uneori eram tentată să-i muştruluiesc, spunându-le să se potolească. Apoi îmi aminteam cum era casa noastră înainte şi cum ar putea fi iarăşi dacă Susie ne-ar părăsi şi mă opream.

Susie începu să stăpânească din ce în ce mai bine limba engleză. Îi plăceau cărţile mele. Când eram ocupată, se adâncea în ele, încercând să pronunţe cuvintele. Când eram liberă mă ruga să-i citesc şi nu era nevoie de multe rugăminţi, pentru că şi mie îmi plăcea la fel de mult ca şi ei.

Aveam grijă s-o trimit zilnic acasă pentru o bucată de vreme, în timp ce era plecată, mă ocupam grabnic de ceea ce era nevoie astfel încât, atunci când se întorcea, să pot fi

liberă să-mi petrec timpul cu ea.

În unele zile mă îmbrăcam bine şi mă duceam cu ea în pădure ca să o ajut la adunatul lemnelor de foc pentru familia ei. Întotdeauna îl luam cu noi pe Kip, iar acesta era încântat să se poată zbengui prin zăpadă. Activitatea ne făcea bine tuturor şi ne întorceam acasă cu obrajii îmbujoraţi şi ochii sclipitori, încântaţi de lucrurile pe care le văzusem în pădure.

N-am neglijat temele lui Susie. De fapt, cred că am căpătat un avans considerabil. Amândurora ne plăcea învăţătura. Susie împărtăşi cu mine multe lucruri despre poporul ei, iar eu i-am povestit multe lucruri despre al meu. Ceea ce-mi împărtăşi mă ajută mult să înţeleg felul de-a fi al indienilor şi am avut ocazia extraordinară de a învăţa mai multe cuvinte în limba lor.

Deşi Susie râdea de încercările mele de a pronunţa unele dintre ciudatele lor cuvinte, era o profesoară mică şi pricepută. Mă punea să repet cuvântul până când îl pronunţam corect. În inima mea, nădăjduiam că va veni ziua când va sta în faţa unei clase, învăţându-şi propriul popor. Acum eram sigură că Wynn şi Nimmie avuseseră dreptate. Unul sau doi din aceşti copii scumpi puteau deschide uşa spre o lume cu totul nouă pentru tribul lor. Poate că Susie, cu mintea ei ageră şi entuziasmul debordant, va fi cheia acelei uşi.

Şi Wynn o iubea pe Susie. La început fetiţa fusese timidă în preajma lui. Îl respecta pe omul legii şi poate chiar îl plăcea, însă era reţinută, numai zâmbetul blând din privirea ei trădând-o.

Kip nu era timid. Ori de câte ori Wynn se întorcea acasă, Kip îl întâmpina la uşă cu lătrături vesele şi dând viguros din coadă. Wynn nu apuca nici să-şi dea jos haina groasă, de iarnă, înainte de a se juca cu el. Îi lua între palme capul mare, blănos, presărat cu fire argintii şi-şi lipea faţa de blana pufoasă a câinelui. Apoi se legănau

înainte şi înapoi, sfârşind prin a se rostogoli pe duşumea.

La început, Susie îi privise cu ochi măriţi de uimire. Sunt sigură că nu mai văzuse aşa ceva înainte, cel puţin nu din partea unui adult. Din când în când, Kip se uita în direcţia ei şi scheuna, ca şi când ar fi invitat-o să li se alăture. Susie se întorcea cu spatele şi venea la mine ca să vadă dacă nu am să-i dau vreo treabă de făcut.

După ce-l mulţumea pe Kip, Wynn venea la mine. La început nu ştiam cum trebuia să ne comportăm în prezenţa lui Susie. Mi-am dat seama că nu era obişnuită să vadă o îmbrăţişare şi un sărut între adulţi, în felul în care eram noi obişnuiţi. Oare trebuia, de dragul lui Susie, să ne controlăm comportamentul? Am încercat, pentru o zi. Însă ne-a lipsit într-atât, încât am zis că, probabil, Susie se va obişnui cu felul nostru de a ne manifesta afecţiunea. Aşa că atunci când Wynn veni la sobă ca să vadă ce găteam, ne-am îmbrăţişat şi ne-am salutat cu un sărut, aşa cum făcusem dintotdeauna.

La început am remarcat privirea lui Susie aţintită asupra noastră, însă pe măsură ce zilele se scurgeau, păru să accepte acest comportament ca parte a ritualurilor ciudate ale casei noastre.

Wynn nu uita niciodată să o întrebe ce mai făcuse în ziua respectivă. La început a fost timidă şi nu prea voia să răspundă, însă treptat, deveni mai deschisă. Ba chiar începură să schimbe între ei cuvinte în limba indiană pe care eu nu le cunoşteam. El îi punea o întrebare în limba ei, iar ea îi răspundea, privindu-l cu o licărire în ochi. Schimbul de cuvinte era de obicei urmat de hohote de râs, iar eu îmi găseam plăcere în aceste glume private ale lor.

Susie era şi foarte atentă. Când Wynn intra în casă şi-şi scotea hainele de iarnă, se descălţa de bocanci şi se încălţa cu încălţări mai uşoare, mai confortabile. Se aşeza în singurul fotoliu din faţa focului pentru a-şi scoate bocancii. Apoi se ducea, desculţ, în dormitor, pentru a-şi

lua papucii de casă. În fiecare seară acest mic ritual al său era acelaşi. Până într-o seară, când Susie îl schimbă.

Wynn se aşezase, obosit, în fotoliu, scoţându-şi bocancii. Rămase o clipă rezemat de spătar pentru a se relaxa, apoi se ridică ca să meargă în dormitor. În faţa lui apăru însă Susie, cu papucii lui de casă în mâna întinsă.

La început, Wynn păru surprins, apoi îi zâmbi larg. Întinse mâna nu după papuci, ci ca s-o apuce. O trase la pieptul lui şi o îmbrăţişă. Susie nu se trase înapoi.

M-am întrebat, privind scena, dacă nu cumva era prima oară când pe Susie o îmbrăţişa un bărbat. Propriul ei tată fusese un vânător de blănuri foarte ocupat, adesea plecat de acasă şi neobişnuit să-şi manifeste dragostea în felul acesta, deşi nimeni nu se îndoia de faptul că taţii indieni îşi iubeau copiii. Adesea erau văzuţi vorbind şi jucându-se cu ei, ochii strălucindu-le de mândrie şi bucurie. Adesea mă gândisem, în timp ce-i priveam, că aceşti oameni şi-ar fi dat viaţa pentru copiii lor fără a ezita o clipă măcar.

Însă în faţa mea se afla acum Susie care tocmai primise câm brăţişare. Oare va înţelege acest gest?

— Mulţumesc, fetiţa mea, spuse Wynn.

Apoi rosti câteva cuvinte în dialectul indian şi Susie chicoti. Wynn îi dădu drumul şi-şi vârî picioarele în papucii de casă. Susie continuă să-i privească chipul.

— Acum, că n-a mai fost nevoie să fac *tot* drumul acesta până la dormitor ca să-mi iau papucii, s-ar putea să am timp să-ţi citesc o poveste scurtă înainte ca Elizabeth să ne cheme la masă, spuse Wynn, arătând spre micul vraf de cărţi.

Zâmbetul lui Susie se lărgi şi dădu fuga să ia cartea preferată. Am amânat puţin cina. Wynn o ridică pe Susie pe genunchi şi curând amândoi deveniră cu totul absorbiţi de povestire. În timp ce-i priveam, lacrimile îmi înceţoşară privirea. Era o scenă atât de normală. Asta doream să-i

ofer lui Wynn – un copil, un copil al său pe care să-l iubească şi de care să îngrijească şi pe care să-l poată lua în braţe. Instinctiv, ştiusem că Wynn va fi un tată bun. Avusesem dreptate. Vedeam acest lucru limpede, din felul în care o ţinea pe Susie.

Acum eram o familie adevărată. Wynn, eu şi Susie. În casa noastră exista o atmosferă de familie. Fusesem fericiţi împreună, Wynn şi eu, însă pentru ca viaţa noastră să fie împlinită, fusese nevoie de un copil.

M-am uitat la Wynn şi la micuţa aşezată pe genunchiul său. Privirile le erau aţintite asupra paginilor din carte. Inima mea începu să fredoneze un cântecel. O iubeam pe Susie atât de mult şi ştiam cu certitudine că şi ea mă iubea. Era atât de amuzant să ne zbenguim prin zăpadă, să facem prăjiturele, s-o învăţ cum să brodeze, s-o ajut să-şi facă o păpuşică din cârpe… Erau atâtea lucruri pe care le făcusem împreună în scurtul timp de când Susie venise la noi. Mă gândeam la toate celelalte lucruri pe care doream să le împărtăşesc cu ea.

Apoi un gând fulgerător mă aduse la realitate.

Am fost nevoită să-mi aduc aminte că Susie nu va fi multă vreme cu noi. Mi-ar fi plăcut s-o pot ţine cu mine. Ştiam că şi lui Wynn i-ar fi plăcut. Inima mea gemu când am formulat cuvintele: „*Dar ea nu este a noastră*”, cu toate că mintea refuza să accepte acest lucru. Ea aparţinea unei alte familii. Ştiam că acest lucru nu se va schimba – şi nici eu nu l-aş fi schimbat, chiar dacă aş fi putut. Susie îşi iubea familia. Familia ei o iubea. Ea era a lor.

Trebuia să-mi amintesc zilnic acest lucru şi să nu fac ceva care să-i facă dificilă întoarcerea acasă. Iubirea mea profundă trebuia s-o protejeze de iubirea mea. Era un paradox, dar ştiam că este adevărat. Era atât de uşor să pretind că Susie era a mea. Să-i controlez viaţa. Să încerc s-o transform într-un om alb.

O s-o iubim. Amândoi o s-o iubim. Însă noi – şi în

special eu – trebuia să fim conştienţi de identitatea ei, să i-o păstrăm şi să avem grijă de ea, în acelaşi timp deschizându-i orizonturile. Nu va fi uşor, dar voi încerca din toată inima.

Susie se va întoarce acasă în cele din urmă. Trebuia să ţin minte asta, întotdeauna. Poate că până atunci voi fi însărcinată cu propriul copil. O să-mi fie tare dor de Susie, însă m-ar fi ajutat să ştiu că cineva, un alt micuţ, urma să-mi stâmpere singurătatea.

Am aşteptat sfârşitul poveştii, apoi i-am chemat la masă. Ne-am plecat capetele pentru rugăciunea de binecuvântare şi Susie ne-a întins fiecăruia câte o mână, după cum ne era obiceiul atunci când ne rugam împreună.

I-am ţinut mânuţa în mâna mea şi m-am rugat şi eu în gând, în timp ce Wynn se rugă cu voce tare. M-am rugat pentru Susie, scumpa noastră fetiţă. Întotdeauna mă voi gândi la ea ca fiind a noastră. Într-un fel unic. Totuşi nu era a noastră. M-am rugat ca Dumnezeu să-mi dea înţelepciune. M-am rugat pentru mântuirea ei. M-am rugat pentru mântuirea mamei şi a familiei ei. Fără asta, Susie n-ar fi avut prea mari şanse la întoarcerea ei acasă.

Gândirea mi se schimbă în timp ce stăteam cu capul plecat în rugăciune. Am văzut clar că, dacă doream să influenţez în bine viaţa lui Susie, trebuia să am de-a face cu întreaga familie. Trebuia să fac mai mult. Să ajung la ei. Aveam nevoie de ajutorul şi îndrumarea lui Dumnezeu.

Wynn şi eu am avut o discuţie lungă în acea seară, după ce Susie se duse la culcare. I-am împărtăşit felul în care îmi vorbise Dumnezeu, iar el mă ţinu în braţe în timp ce i-am vorbit. Aveam dreptate, mă asigură el. Lumea lui Susie nu era lumea mea. Trebuia s-o pregătim pentru întoarcerea la familia ei, oricând avea să se întâmple acest lucru.

Zilele noastre se schimbară, cu toate că rutina zilnică rămase la fel. Eu şi Susie ne petreceam zilele împreună.

Întotdeauna mă duceam cu ea să adune lemne din pădure, pe care le duceam apoi la ea acasă. În timp ce povesteam, încercam să aflu cât mai multe lucruri despre poporul ei. Când ne duceam acasă la ea, petreceam mai mult timp vorbind cu mama şi frăţiorii ei. Ba chiar am îndrăznit să folosesc cuvintele pe care le învăţasem de la Susie, Uneori nu le pronunţam corect, iar Susie chicotea, însă mă corecta şi mergeam mai departe.

Ba chiar m-am adresat cuplului mai în vârstă, adesea împărtăşindu-le frânturi din credinţa mea. Doream ca ei să înţeleagă, să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu. Au ascultat politicoşi, însă nu-mi puseră întrebări după cum nădăjduisem şi după cum mă rugasem.

La sfârşitul zilei, când Wynn se întorcea acasă istovit adesea din cauza cerinţelor slujbei sale, Kip îl întâmpina întotdeauna la uşă; însă de acum şi Susie se afla acolo. Uneori intra în jocul celor doi şi ajungea să se rostogolească cu ei pe duşumea. Apoi, în timp ce Wynn îşi scotea bocancii, ea dădea fuga în dormitor ca să-i aducă papucii de casă.

Pregăteam cina puţin mai târziu, ca să le dau răgaz pentru o scurtă povestioară dintr-o carte, în timp ce Wynn şi Susie se aşezau în fotoliu, iar el îi citea. Oricât de mult m-ar fi iubit Susie, simţeam că aceasta era perioada ei preferată din zi.

Ne rugam pentru mâncare în limba ei, indiană. Nu doream ca Susie să simtă că ne rugăm „Dumnezeului omului alb”. Putea fi şi Dumnezeul ei. Apoi, când îngenuncheam împreună lângă pătuţul ei, pentru rugăciunea de seară, ne rugam folosind din nou cuvinte pe care Susie le învăţase încă din leagăn.

De acum lucram împreună la această relaţie, cu toate că Susie nu era, probabil, conştientă de acest lucru. O ţineam în braţe, o iubeam, o protejam şi o călăuzeam, însă făceam toate acestea ştiind că o pregăteam – pe ea şi pe

noi – pentru inevitabila zi în care cărările noastre aveau să se despartă şi urma s-o apucăm, fiecare, pe drumuri diferite.

19
PRIMĂVARA SE ÎNTOARCE

Datorită lui Susie, zilele noastre erau mai mult decât pline de lucruri bune de făcut. Încă mai ţineam cursuri, cei doi băieţi din sat alăturându-se lui Susie în fiecare dimineaţă.

Susie era acum mult mai îndrăzneaţă şi mai vorbăreaţă decât majoritatea copiilor din sat. Mă întrebam dacă nu cumva îi va fi greu să se raporteze din nou la ceilalţi copii şi mă temeam puţin pentru ea. Din acest motiv, am început să-i sugerez să-şi facă timp ca să se joace cu ei.

Ea nu ezita. Se ducea bucuroasă şi, din cele observate, mi-am dat seama că nu avea nicio problemă în ce priveşte relaţia cu prietenii ei.

Într-o zi am trimis-o pe Susie afară, la joacă, apoi am hotărât să merg la magazin ca să mai cumpăr câteva lucruri de care aveam nevoie. În felul acesta aveam timp ca să beau un ceai împreună cu Nimmie. Încă ne întâlneam săptămânal pentru studiu biblic, iar Susie ni se alătura întotdeauna, privindu-ne cu ochii măriţi de uimire la auzul celor citite şi discutate. Deja hotărâse să-şi dăruiască inima acestui Iisus care o iubise atât de mult încât murise pentru ea; şi împreună cu Nimmie, i-am explicat Evanghelia şi ce însemna să-L urmezi pe El. Era un copil atât de preţios, cu o credinţă atât de simplă.

Însă acum abia aşteptam să pot discuta ca între femei cu Nimmie. Sarcina îi era vizibilă deja. Cei doi copii ai săi urmau să fie apropiaţi ca vârstă. *Interesant*, m-am

gândit, *Nimmie este căsătorită de atâţia ani şi n-a avut copiii până acum – iar acum va fi mamă de două ori, într-o perioadă atât de scurtă de timp*. Am zâmbit. Poate că asta avea Dumnezeu în plan pentru mine. Însă speram că nu voi fi nevoită să aştept cât a aşteptat Nimmie.

M-am apropiat de un grup de copii prinşi în jocul lor. Nici măcar nu se întoarseră spre mine când am trecut pe lângă ei. Stăteau în zăpadă, cu privirile întoarse spre răsărit şi cu o expresie de anticipare pe feţe. Apoi am zărit-o pe Susie. Era în fruntea grupului, ţinând sus câteva cartonaşe mai vechi pe care i le dădusem. Ea era învăţătoarea, iar ei erau elevii. M-am oprit locului uimită. Nu-mi venea să cred.

— Ce este asta? am auzit-o întrebând cu glasu-i limpede.

— Peşte, spuse copilul.

— Corect, spuse Susie, zâmbind aprobator. Este *peşte*.

Mi-am clătinat capul ca pentru a mi-l limpezi. Cum se face că aceşti copii nu doreau să vină la şcoala mea, însă veneau aici? apoi am început să râd încetişor. Oare Nimmie nu-mi spusese lucrul acesta în mod repetat? *învaţă pe unul şi acesta îi va învăţa pe ceilalţi*. Şi iat-o pe Susie, jucându-se şi făcând lucrul pe care eu nu reuşisem să-l fac.

Trebuie să-i mai dau cartonaşe, mi-am spus, apoi am pornit grăbită spre casa lui Nimmie. Abia aşteptam să-i împărtăşesc vestea aceasta minunată.

Nu mă plânsesem, ca de obicei, de întârzierea primăverii aşa că a fost o surpriză pentru mine să-l aud pe Wynn spunându-mi, într-o seară:

— Cred că nu mai este mult şi gheaţa de pe râu se va topi. Bărbaţii indieni se aşteaptă să avem parte de un adevărat spectacol anul acesta, din cauza gerului puternic. Spun că se poate vedea de pe malul acela abrupt aflat la răsărit. Te interesează?

M-am uitat la Wynn uimită, dându-mi seama dintr-odată că, într-adevăr, zăpada se topise în jurul satului, iar femeile indiene se întorseseră din nou în pădure, în căutare de plante pentru gătit. Nu mă gândisem la asta prea mult, zilele şi ceasurile fiindu-mi ocupate cu alte lucruri.

Susie deja sălta ca o minge, bătând din palmele-i micuţe.

— Desigur, am răspuns. Dar ce anume este mai diferit anul acesta? am întrebat.

— Am avut parte de o vreme mai rece decât de obicei. Râul este îngheţat până la mare adâncime. Unii dintre bărbaţi se tem pentru peştii din apele mai puţin adânci.

Nici măcar nu realizasem că vremea fusese mai geroasă decât de obicei.

— Căldura a venit mai devreme anul acesta, a continuat Wynn. N-ai observat cât de repede s-a topit zăpada? S-ar putea să avem parte de inundaţii.

Tocmai mă îndreptam spre sobă, însă m-am oprit, cu o cratiţă în mână. Ochii mi se măriră.

— Suntem în… M-am oprit şi am privit spre Susie.

Asculta fiecare cuvinţel. Wynn îmi continuă ideea.

— Nu va fi niciun pericol pentru satul nostru. Ne aflăm pe un platou destul de înalt, însă unele sate aflate mai în aval s-ar putea să aibă probleme.

Încă nu ajunsesem la sobă.

— Ce se poate face? l-am întrebat pe Wynn.

— Mă duc mâine împreună cu Ian şi cu alţi câţiva bărbaţi ca să vedem cum stau lucrurile. S-ar putea să fie nevoie să le cerem să-şi strângă lucrurile şi să se mute pe un teren mai înalt. Sper să nu se împotrivească. Câţiva dintre cei mai în vârstă s-ar putea să-şi amintească inundaţiile de acum douăzeci şi şase de ani. Pe atunci, apele aproape că au şters un sat întreg de pe faţa

pământului. Cei care-şi amintesc s-ar putea să fie gata să se mute şi să-i influenţeze şi pe alţii s-o facă.

Apoi Wynn îşi schimbă brusc tonul şi subiectul.

— Să nu ne gândim la ce e mai rău, spuse el. Susie, vrei să vezi cum se topeşte gheaţa pe râu?

Ea îi răspunse folosind un cuvânt indian care exprima bucurie şi anticipare. El râse şi-i ciufuli părul negru.

— Atunci, aşa rămâne, spuse el. Mergem.

— Când? Când? întrebă Susie, săltând entuziasmată.

— Nu sunt sigur – încă. Doi bărbaţi supraveghează râul. Ei ne vor spune când se va întâmpla acest lucru.

— Cum îşi pot da seama? spuse Susie, dând glas întrebării mele nerostite.

Wynn râse.

— Ei bine, nu sunt prea sigur de asta. Tot ce ştiu este că de fiecare dată dau impresia că ştiu. Urmăresc cu mare atenţie anumite semne. Ascultă zgomotul râului şi al gheţii. Ei ştiu.

— Şi ne vor spune şi nouă?

Susie dorea să primească asigurări. Wynn încuviinţă.

— La timp? insistă Susie. La timp ca să urcăm pe deal?

Wynn zâmbi văzându-i nerăbdarea.

— Vom avea timp din belşug, o asigură el.

M-am dus la sobă şi am pus cratiţa pe ea, aproape inconştient trecându-mi mâna pe deasupra metalului ca să testez cel mai fierbinte loc. Apoi am pus lemne pe foc şi m-am întors spre Wynn.

— Cred că mă mai aşteptam la câteva furtuni de zăpadă, am mărturisit. Nu mi-am îngăduit să sper că va veni primăvara încă.

— Nu spun că nu vom mai avea parte de o ninsoare sau două, spuse el, însă dacă vin, n-o să dureze mult. Cred că primăvara a venit totuşi.

M-am întors ca să pun masa şi am văzut că Susie deja

aşezase farfuriile, cănile şi tacâmurile. I-am pus mâna pe umăr în semn de mulţumire.

— Susie, am spus, ce zici dacă ai învăţa cum să-ţi plantezi propria grădină?

Ea se întoarse spre mine cu ochi sclipitori.

— O, da! exclamă ea. Ca doamna Ian?

„Doamna Ian” era numele pe care-l foloseau copiii pentru Nimmie.

— Ca doamna Ian, am repetat.

— Câteodată ne lasă să gustăm din lucrurile ei, adăugă Susie. Dacă promitem că nu vom fura atunci când ea nu ne vede.

Într-adevăr, Nimmie spunea lucrurilor pe nume. Nu le îndulcea.

— Indienii nu fură, spuse Susie serioasă, pentru că noi împărţim totul. Dar ar trebui să fim politicoşi şi să cerem. Şi dacă omul nu se uită şi noi luăm şi ascundem, asta înseamnă furt.

— Aşa este, am spus absentă.

— Şi oamenilor albi nu le plac hoţii, continuă Susie.

Aruncă o privire fugară la Wynn.

— Îi închid pe oameni.

Ştiam că-l identifica pe Wynn drept unul dintre aceia care îi „închid” pe alţii.

Wynn îşi ridică privirea. Tocmai îşi scotea bocancii.

— Noi nu închidem copii, spuse el pe un ton ferm.

— Nu?

Oare remarcasem uşurare sau îndoială în glasul lui Susie?

— Nu, nu facem asta, spuse Wynn defensiv.

Ştiam că nu-i plăcea să apară ca un fel de „sperietoare” în ochii copiilor.

Susie rămase tăcută o clipă, apoi ne privi cu o licărire în ochii ei întunecaţi.

— Stai până le spun celorlalţi, zise ea. Putem face tot

ce vrem…

Însă Wynn n-o lăsă să isprăvească. Dându-şi seama încă înaintea mea că Susie îl tachina, îşi aruncă la o parte bocancul şi, cu un picior încălţat şi celălalt desculţ, porni s-o prindă. Susie dădu să fugăţ ipând, împiedicată fiind de hohotele-i de râs. Nu prea era loc de alergat în cabana noastră mică, aşa că după un ocol în jurul mesei, Wynn o prinse. Kip nu rezistă tentaţiei de a se vârî în treaba asta. Eu am rămas în faţa sobei, urmărind „încăierarea” şi sperând că ţipetele şi lătrăturile nu se vor auzi până în sat. Vecinii noştri s-ar întreba ce se petrece în casa noastră.

— Destul, am spus în cele din urmă, făcându-i semn lui Kip să se ducă la colţul lui.

— Mai bine ne-am opri, îi spuse Wynn în glumă lui Susie, înainte ca Elizabeth să ne trimită şi pe noi la colţ.

Susie sufla greu din cauza agitaţiei. Câteva clipe rămase liniştită, în timp ce Wynn o ajută să se ridice şi o aşează pe pat.

Ea se întoarse spre el, cu ochii mari şi întrebători.

— Deci nu-i adevărat? Nu-i închizi pe copii ca să nu-şi mai vadă părinţii niciodată?

— Ai dreptate Susie. Nu-i închidem niciodată pe copii.

— Atunci ce faceţi dacă sunt răi?

— Vorbim cu mamele şi cu taţii lor şi încercăm să-i ajutăm să-şi îndrepte copiii. Vorbim cu copiii şi le spunem despre toate pericolele care îi aşteaptă în cazul în care continuă să fie răi. Nu vrem ca acei copii să crească mari şi să devină oameni răi. Asta ar întrista pe toată lumea. Nu ne place să-i închidem pe oameni – nu pe oricine. Însă uneori trebuie să-i ţinem închişi pe oamenii mari care sunt răi şi care le fac rău altora.

Susie rămase pe gânduri. Dădu din căpşor, cu o expresie foarte serioasă pe chip.

— Eşti ca Iisus, spuse ea.

Ochii lui Wynn se măriră.

— Ce-ai spus?

— Eşti ca Iisus, spuse Susie, de data asta mai hotărâtă şi cu voce mai puternică. Nici Lui nu-i place când oamenii sunt răi. Şi nici Lui nu-I place să-i trimită departe de cer. Dar cerul s-ar strica dacă ar lăsa pe oamenii răi acolo.

Wynn nu spuse nimic, însă ochii îi erau umezi când întinse mâna ca să ciufulească părul micuţei, în timp ce se îndrepta spre dormitor ca să-şi aducă papucii de casă.

Era o zi senină, însorită şi am fost nevoită să recunosc, în timp ce trăgeam cu nesaţ aer în piept, că primăvara sosise din nou. Aşteptam cu nerăbdare promisiunile unui nou anotimp verde. Iubeam lunile de vară în acest ţinut frumos cu excepţia hoardelor de ţânţari şi muşte negre. Însă cu tot chinul îndurat din partea acestora, urma să mă bucur de lunile de vară ce-mi stăteau înainte.

Copiii se jucau şi adulţii tăifăsuiau pe colina din partea de răsărit a satului, în aşteptarea priveliştii spectaculoase a topirii stratului de gheaţă de pe râu. Ian şi Wynn şi cei doi bărbaţi pe care-i luaseră cu ei constataseră că cele două sate despre care vorbise erau, într-adevăr, în pericol de inundaţii. Vorbiseră cu oamenii şi-i îndemnaseră să-şi părăsească cabanele din bârne şi să-şi mute lucrurile pe un teren mai înalt. Unii dintre ei ascultară. Alţii susţinură că se aflau la suficientă altitudine ca să scape de furia apelor. Wynn le explicase cât de bine a putut cum stau lucrurile, însă câţiva dintre ei erau neînduplecaţi. În cele din urmă, Wynn îi părăsise, însă numai după ce le smulsese promisiunea că vor numi un om care să supravegheze râul.

Aşa că acum aşteptam pe marginea colinei, dornici să vedem ce se va întâmpla când râul îşi va dezbrăca veşmintele iernatice şi se va elibera din chingile de gheaţă.

Am zâmbit. Aveam impresia că asta nu era decât o scuză a noastră ca să ieşim din sat şi să avem o mică „petrecere” pe colină. Unii dintre noi chiar pregătiseră mâncare pentru o asemenea ocazie.

În jurul meu se auzea zumzetul vocilor oamenilor, în timp ce discutau unii cu alţii. Strigătele copiilor răsunau în liniştea zilei. Se bucurau cu toţii de această ieşire.

Asta dovedeşte cât de puţine ocazii de relaxare avem, mi-am spus, *dacă suntem gata să străbatem cu piciorul patru kilometri doar pentru a vedea cum se sparge gheaţa pe râu*.

Apoi se lăsă în jurul meu o tăcere ciudată, nepământeană. Toate capetele se întoarseră spre râu, lăsând propoziţiile neisprăvite să plutească în aerul dimineţii.

Niciodată n-aş fi crezut că râul nostru liniştit, domol, putea reacţiona cu o frenezie atât de sălbatică, neîmblânzită, însă în timp ce îl priveam, acesta îşi ridică creştetul cu o sfidare ce mă surprinse şi mă înspăimântă deopotrivă.

Un geamăt înăbuşit se transformă curând într-un muget tunător şi se auzi un zgomot puternic ce cutremură văzduhul. În timp ce sunetul sfâşie liniştea, blocuri imense de gheaţă fură aruncate în aer la câţiva metri înălţime şi împinse apoi în aval. Blocurile se frecară unele de altele scârţâind, iar apele furioase şi înspumate începură să mănânce malurile pe care înainte se formase gheaţă. Am privit uimită.

Apele şi blocurile de gheaţă porniră la vale zvârcolindu-se şi făcând spume de parcă ar fi urmărit un duh necurat, proferând mesaje răzbunătoare.

Apele turbulente ajunseră la o cotitură a râului. Părură să se oprească, luptând şi lovind de parcă ar fi fost un uriaş aflat pe moarte. Apoi am auzit un chiot urmat de altele şi curând oamenii începură să forfotească în jurul

meu, strigând unul la celălalt cu glasuri pline de îngrijorare. Nu înţelegeam nimic. Privirea mi se întoarse la râu. Blocurile de gheaţă se înălţau unul peste altul, iar în spatele lor se aduna curentul vijelios de apă.

L-am căutat din priviri pe Wynn. Apoi pe Susie.

Am văzut-o pe Susie cu Kip într-un grup de copii din sat. Privirile lor erau îndreptate spre cotitura râului. Sub ochii mei, apa începu să se înalţe pe malurile râului pentru ca, apoi, să dea peste ambele maluri, cenuşie şi învolburată.

Atunci l-am văzut pe Wynn. Ridică mâna ca să atragă atenţia oamenilor. Treptat, oamenii făcură linişte, doar mugetul îndepărtat al râului şi scrâşnetul gheţii spărgând tăcerea.

— Femeile şi copiii rămân aici, strigă Wynn pentru a se putea face auzit.

M-am uitat în jur, cu ochii plini de îngrijorare. Nimmie se îndrepta încet spre mine.

— Ce înseamnă asta? am întrebat-o, încurcată şi înspăimântată.

— Râul, spuse ea.

Mi s-a părut că detectez o umbră de teamă în glasul ei.

— S-a oprit la cotitură.

M-am uitat spre râu şi înapoi la Nimmie. Nu era nevoie să pun întrebarea.

— S-a mai întâmplat aşa într-un an, continuă Nimmie. Tot ce era în sat s-a pierdut atunci.

— Nu! aproape că am strigat, acoperindu-mi faţa cu mâinile în timp ce-mi imaginam căminul nostru confortabil inundat de apele îngheţate.

Nimmie îmi întinse mâna. Atunci mi-am dat seama că Susie se lipise de mine. *Mama lui Susie este în cabană*! mi-am amintit înspăimântată. Nu fusese suficient de întremată pentru a face drumul până aici. Cu ea erau gemenii şi

cuplul în vârstă care locuia acolo.

Am tras-o pe Susie aproape. Am uitat de cabana noastră şi de lucrurile de acolo ce o făceau să fie căminul nostru. Eram îngrijorată pentru familia lui Susie şi pentru ceilalţi oameni care se aflau în sat.

Bărbaţii alergau către sat acum. I-am urmărit cu ochii măriţi, ştiind că aveau de alergat aproape patru kilometri. *Cât timp mai au la dispoziţie*? apoi am observat bărbaţi care alergau în direcţia opusă – către râul blocat la cotitură.

— Ce…? am început şi Nimmie răspunse:

— Vor încerca să elibereze cumva locul.

— Dar cum? am întrebat bâlbâindu-mă, apoi am văzut că Wynn îi conducea pe cei care se îndreptau spre râu.

— O, Doamne, nu. Te rog, nu.

Mi-am acoperit faţa cu mâinile şi m-am prăbuşit la pământ, trăgând-o pe Susie după mine.

Am început să tremur necontrolat. Ce puteau face câţiva oameni în faţa acelor blocuri gigantice de gheaţă?

— O, Doamne! O, Doamne! era tot ce puteam spune, gemând.

Cineva mă atinse pe umăr. Am încercat să-mi revin, atâta cât să pot răspunde. Era Susie. Faţa îi era albă şi ochii măriţi de groază.

— Trebuie să ne rugăm, şopti ea. Trebuie să ne rugăm repede – înainte să ajungă acolo. Înainte…

Bărbia îi tremura.

— Nu vreau ca încă un tată să fie omorât de gheaţă, continuă ea, apoi mi-am amintit că auzisem despre felul în care tatăl lui Susie fusese prins sub gheaţa râului în timp ce încercase să-şi salveze câinii de la sanie şi blănurile adunate în urma vânatului de iarnă, garanţia traiului pentru familia sa.

Am tras-o la pieptul meu. Începu să plângă în hohote.

— Doamne, m-am rugat cu disperare, Te implor adu-i

înapoi!

Apoi, mai calm:

— Protejează-ne, Doamne. Protejează pe fiecare dintre noi. Protejează pe oamenii care s-au dus la râu. Păzeşte-i, Doamne. Fii cu Wynn. Şi fii cu oamenii care s-au dus în sat. Ajută-i să ajungă la timp pentru a-i salva pe oameni. Amin.

Am încercat s-o trag pe Susie la pieptul meu, însă ea se împotrivi. În schimb, începu să se roage în propria limbă. Îl imploră pe Dumnezeu să-L trimită pe Fiul Său Iisus, acelaşi Iisus care a făcut toate lucrurile, ca să dea la o parte blocurile de gheaţă astfel încât râul să se poată scurge la vale şi să-mi fie blocat de gheaţă. Îi aminti lui Dumnezeu că Wynn nu-i închidea pe copii – nu dorea decât să-i înveţe să nu fie răi când creşteau mari, asta era tot. Apoi îi spuse lui Dumnezeu că L iubea şi că va încerca din răsputeri să fie bună, toată viaţa ei, ca să nu fie alungată din ceruri. Spuse „Amin” în engleză la finalul rugăciunii.

Când Susie îşi isprăvi rugăciunea, n-am vrut să deschid ochii. Totuşi, trebuia să văd. Da, bărbaţii încă alergau pe povârnişul lung, către râu. Apa urcase şi mai mult şi părea chiar mai furioasă acum. Se învolbura şi se izbea de blocurile de gheaţă plutitoare. În timp ce priveam, eram sigură că nu vor putea face nimic ca să le croiască drum la vale. M-am rugat în gând din nou ca să nu mai încerce, ci să se întoarcă şi să caute un loc sigur, înainte ca râul să-i mănânce cu apele sale învolburate.

Erau destul de departe de noi şi nu-mi mai dădeam seama care dintre ei era Wynn. Apoi am văzut un braţ ridicat şi am ştiut că era al lui Wynn. Îi adunase pe bărbaţi în jurul său şi le dădea ordine. Atunci mi-am dat seama pentru prima dată că bărbaţii aveau cu ei arme.

— Îşi vor descărca armele în blocurile de gheaţă, spuse Nimmie.

Apoi adăugă, mai degrabă abătută, după părerea

mea:

— N-a funcţionat niciodată, dar asta-i tot ce-ar putea să facă.

Bărbaţii începură din nou să se mişte. Erau pe marginea apei învolburate. Îşi ridicară deodată puştile pe umeri. Era o linişte asurzitoare parcă şi am auzit-o pe Susie şoptind:

— Acum, Iisus.

Apoi se auzi o explozie. Gheaţa zbură la zeci de metri în văzduh, împrăştiindu-se în toate direcţiile. Pentru câteva clipe se aşternuse tăcerea, apoi se auzi un chiot asurzitor. Râul fusese degajat. Malurile încă erau acoperite, apele încă se mai frământau învolburate, însă se vedea de acum o mişcare în aval. Apele îşi puteau urma, neîngrădite, cursul.

Am tras-o pe Susie la pieptul meu. Nu păru deloc surprinsă. Amţ inut-o la piept şi am legănat-o, lacrimile revărsându-mi-se în voie pe obraji.

— Ne-a ascultat, Susie! am strigat. Ne-a ascultat.

Oamenii începură să se îndrepte spre sat, glasurile lor entuziaste fiind purtate până la noi de adierea vântului. M-am ridicat pe picioarele tremurânde, ridicând-o şi pe Susie.

— Vino, Susie, am spus îmbrăţişând-o. Haide să mergem acasă. Satul nostru este în siguranţă. Haide să mergem în întâmpinarea lui Wynn şi să ne întoarcem acasă împreună.

Însă Susie nu se mişcă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Ai spus, zise ea încet, ai spus că trebuie să-l spunem „mulţumesc”.

Susie avea dreptate, aşa că am făcut ceea ce trebuia.

SCHIMBĂRI

Aşa cum se temuse Wynn, cele două sate aflate în aval au fost inundate de apele umflate ale râului. Însă datorită precauţiunilor luate prin mutarea oamenilor pe un teren mai înalt, nu existară pierderi de vieţi omeneşti sau de proprietăţi. Cred că am răsuflat cu toţii uşuraţi atunci când apele umflate se retraseră şi râul se întoarse în matcă.

Pe măsură ce primăvara făcu loc verii, mama lui Susie începu să-şi redobândească puterea. Acum putea ieşi afară, odihnindu-se la soare. Gemenii creşteau şi deveneau tot mai dolofani şi veseli. Susie era încântată să se joace cu ei şi adesea îi lua în braţe sau pe spate. Continuă să locuiască cu noi, căci cabana familiei sale era încă prea plină. Femeia mai în vârstă, Too Many, rămăsese să poarte de grijă lui Maggie şi copiilor.

Am plantat împreună cu Susie grădina şi ne-a făcut mare plăcere să urmărim fragilele plante iţindu-şi frunzele crude din pământ, pentru ca apoi să crească şi să se dezvolte în soarele verii. Am curăţat grădina de buruieni şi am cărat apă atunci când am considerat că natura nu trimisese suficientă ploaie. Grădina crescu, iar Susie întrebă aproape în fiecare zi când vom putea mânca primele legume.

Bebeluşul lui Nimmie fu, de data aceasta, un băieţel sănătos, mândria tatălui său, Ian – cunoscută de acum de tot satul. Nimmie era şi ea încântată.

— Acum am o culegătoare de ierburi şi un vânător, îmi spuse, strălucindu-i chipul de fericire.

Cred că o invidiam pe Nimmie. Poate că aş fi resimţit-o mai puternic dacă n-aş fi avut-o pe Susie şi dacă zilele nu mi-ar fi fost pline de prezenţa ei.

Încă o vizitam pe mama ei, atât cât să nu fiu o prezenţă neplăcută pentru ea. Îi duceam mici daruri,

discutam cu ea despre familia ei, îi împărtăşeam experienţele lui Susie şi ale mele, o ajutam să care apă şi lemne, însă în cea mai mare parte eram atentă la orice ocazie de a-i vorbi despre Dumnezeu şi dragostea Sa pentru ea. Încetul cu încetul, am început să observ un oarecare interes din partea ei.

Nimmie promise să mă ajute. Ne-am rugat împreună pentru familia lui Susie; şi Nimmie o vizita frecvent, oferindu-şi ajutorul şi împărtăşind din experienţa ei cu Dumnezeu în fiecare zi. Nimmie căuta ocazii de a o asigura pe Maggie că Dumnezeu nu era interesat doar de viaţa oamenilor albi, ci şi de cea a indienilor.

La mijlocul lunii iunie le-am dat copiilor vacanţă. Copiii erau mult prea ocupaţi în lunile de vară pentru a avea timp de învăţătură. Şi eu eram ocupată. Wawasee încă îşi mai aducea desenele ca să mi le arate şi mă implora – cu privirea doar – să-i dau alt caiet, de fiecare dată când se umplea cel vechi.

Jim Buck nu veni. Copiii mai mari din sat îl luaseră peste picior văzându-i interesul pentru învăţătură. Îmi părea rău de el. Avea o minte ascuţită ce trebuia formată, însă ce se va întâmpla oare când cursurile vor fi reluate? Va suporta înţepăturile şi ironiile celorlalţi de dragul învăţăturii?

Am sărbătorit încă o aniversare a căsătoriei. Îmi părea greu de crezut că eram căsătoriţi de doi ani. Totuşi, în acelaşi timp, simţeam că Elizabeth, cea care păşise pe culoarul micii biserici din Calgary în urmă cu doi ani, fusese *atât* de tânără şi naivă, învăţasem multe despre viaţă de atunci.

Susie îşi petrecu fiecare zi de vară parcă plutind precum un fluture drăgălaş. Crescuse şi cele câteva rochiţe îi rămăseseră mici, aşa că i-am cusut altele. Am fost atentă să le fac exact ca cele ale celorlalţi copii – fără zorzoane şi fundiţe. Îmi doream atât de mult să le fac mai

feminine, mai atrăgătoare, ca cele pe care le purta nepoţica mea Kathleen, însă de dragul lui Susie, n-am făcut-o. Nu pentru că nu i-ar fi plăcut. De fapt, mă temeam că ar putea să-i placă prea mult şi va găsi dificilă întoarcerea, în viitor, la veşmintele mai simple.

Cât despre viitor? Acesta părea luminos. Maggie se simţea mult mai bine, lucru pentru care eram mulţumitoare, însă nu era suficient de întremată pentru a-şi purta singură de grijă – ei şi familiei sale. Mă întrebam în taină dacă nu cumva şi pentru asta eram mulţumitoare şi speram din tot sufletul că nu eram într-atât de egoistă.

Wynn făcu câteva călătorii mai lungi pentru a-i vizita pe cei aflaţi în zona sa de responsabilitate şi în care fusese greu de ajuns în zilele lungi şi geroase de iarnă. Când călătoriile sale însemnau pentru mine a petrece noaptea fără el, mă bucuram de prezenţa lui Susie alături de mine. Nu rămâneam trează noaptea, întrebându-mă ce se întâmplă cu Wynn şi ascultând zgomotele ciudate din jurul casei.

Însă tocmai când mă simţeam încrezătoare cu privire la viitorul apropiat, lumea mea se prăbuşi zgomotos.

Susie ieşise afară, în grădină, ca să adune câteva frunze de salată pentru prânz. Am auzit o mişcare la uşa mea. La început am crezut că sunt Susie şi Kip, apoi am realizat că nu erau mişcările iuţi, uşoare ale fetiţei sau ale câinelui. Mi-am întors privirea de la ceaiul pe care-l fierbeam şi am privit spre uşă.

Era femeia aceea în vârstă, pe nume Too Many, care tocmai intra în casă. Nu-mi întoarse zâmbetul sau salutul, nici nu se aşeză pe scaunul pe care şedea de obicei. În schimb spuse încet, sacadat:

— Unde Susie?

M-am oprit şi am aşezat jos ceainicul, teama făcându-şi loc în inima mea. Se întâmplase ceva cu Maggie?

În cele din urmă mi-am liniştit bătăile tumultuoase

ale inimii, atât cât să întreb:

— S-a întâmplat ceva cu Maggie?

— Bun.

— Familia?

— Bun.

Eram uşurată. Aşadar, nu era vorba de vreo tragedie. Probabil că doreau s-o trimită pe Susie să facă vreo treabă.

— O s-o trimit de îndată ce se întoarce. Nu stă mult.

Nu ştiam cât de mult înţelesese Too Many. Ştia foarte puţină engleză. Am repetat informaţia cât de bine am putut în limba ei şi cu gesturi, iar ea se ridică tremurând în picioare şi se îndreptă, şontâcăind, spre uşă. În timp ce o priveam, mă întrebam cum putea femeia aceasta în vârstă să îngrijească o femeie bolnavă, doi copii zburdalnici şi un bătrân senil.

Susie intră curând, cu Kip pe urmele ei, ca întotdeauna. Chipul îi era îmbujorat şi ochii sclipitori.

— Ştii ce? îmi spuse cum intră pe uşă. Curând o să avem morcovi. Sunt destul de mari acum.

M-am uitat la ea, întrebându-mă dacă nu cumva din nou smulsese legumele şi le replantase. Pur şi simplu nu putea rezista tentaţiei de a vedea cât de mari se făcuseră. Înainte de a o întreba, se uită la mine, dând din cap.

— Nu le-am scos de data asta, spuse ea. Doar am dat pământul la o parte de lângă ele, aşa.

Îmi arătă, îndoindu-şi degetul, cum reuşise să arunce o privire asupra evoluţiei naturii.

— Pe urmă am pus la loc pământul, se grăbi ea să adauge.

Nu mi-am putut înăbuşi zâmbetul. Înţelegeam nerăbdarea ei.

Şi eu fusesem tentată să fac acelaşi lucru.

— Dă fuga şi spală-te, dragă, i-am spus. Mama ta vrea să mergi pe la ea.

— Acum? întrebă Susie.

— Da. I-am spus lui Too Many că o să te trimit imediat. Cred că ar trebui să mănânci întâi. S-ar putea să aibă treabă cu tine şi să-ţi ia ceva timp şi ar trebui să mănânci înainte de asta.

Susie alergă la lighean, iar eu am spălat salata şi am pus mâncarea în farfurie. Trebuia să mâncăm repede, dar cel puţin Susie nu se va duce la mama ei cu stomacul gol.

Ne-am rugat, am luat masa şi apoi Susie plecă acasă. Kip o petrecu până la uşă.

— Cred că de data asta ar fi mai bine să-l laşi aici pe Kip, am spus. S-ar putea să te încurce.

Se uitară amândoi la mine cu o privire rugătoare, însă am rămas fermă.

— N-o să stai mult, am încurajat-o.

Susie îl îmbrăţişă pe Kip şi-i promise că se va întoarce curând. Apoi ieşi, grijulie să închidă uşa după ea, aşa cum fusese învăţată la casa noastră, iar Kip se întoarse schelălăind la covoraşul său din faţa căminului.

Susie se întoarse mai devreme decât mă aşteptasem. Intră în casă, cu faţa lipsită de expresie. Fără un cuvânt, se duse la patul ei şi începu să întindă păturica pe care o adusese cu ea atunci când venise la noi.

— Ce-i cu mutrişoara asta lungă? am întrebat-o în glumă. Ţi-e teamă că te-ai întors prea repede şi acum te voi pune să ştergi farfuriile?

Lui Susie nu-i prea plăcea să şteargă vasele. Să le spele, da, i se părea amuzant, pentru că se putea juca în apa caldă, cu săpun. Susie ar fi spălat cu bucurie aceleaşi vase toată după-masa.

M-am întors, aşteptându-mă să văd un zâmbet înmugurind pe chipul lui Susie, însă n-am văzut decât o fetiţă tăcută care împacheta cu grijă cele câteva rochiţe ale sale şi alte hăinuţe. Le pusese unele peste altele, cu grijă, în mijlocul păturii.

— Ce faci? am întrebat.

Neprimind niciun răspuns, am spus:

— Mama ta se poate îngriji de acum de familie? Too Many pleacă acasă?

Susie dădu din cap.

— Plecăm, spuse ea simplu, vorbind ca înainte de a veni să locuiască cu noi şi de a stăpâni atât de bine limba engleză.

— Plecaţi? am repetat. Unde?

— La satul mare – dincolo de râu.

— Poftim?

Am rămas privind-o fix, nădăjduind că nu auzisem bine.

— Satul mare. Vin cu căruţa – ne iau pe toţi. Ne duc la casa noastră nouă.

— Trebuie să fie o greşeală, am spus, ştergându-mi mâinile de şorţ în timp ce-l scoteam.

— Nu, răspunse Susie, cu glas resemnat.

Nu doream să aud mai mult. Am pornit spre sat şi spre cabana din partea cealaltă a poieniţei, sperând să descopăr că Susie înţelesese greşit. Susie avusese dreptate. O căruţă aştepta în faţa casei ei. Doi bărbaţi încărcau cele câteva cratiţe şi pături ale familiei. Maggie aştepta în scaunul ei, privind, cu un zâmbet pe buze.

— Vezi, spuse ea în limba ei când mă văzu. A mers. M-am rugat, au venit. Fraţii mei au venit după mine şi familia mea, să ne ia acasă, în casa tatălui, în satul mare.

Era limpede faptul că Maggie se bucura de faptul că se muta acasă. *Dar ce se va întâmpla cu Susie*? *Dar cu mine*? Nu eram încă pregătită să renunţ la ea. Dar Wynn? *Wynn e plecat. Nici măcar nu va avea prilejul să-şi ia rămas-bun de la ea*. Mintea îmi era năpădită de gânduri învolburate. Cine-i va mai aduce papucii de casă? Cine îl va mai asculta citind poveşti? Aş fi vrut să o împiedic pe Maggie, dar nu era nimic de spus. În schimb, i-am zis:

— Mă voi ruga pentru tine, Maggie. Pentru tine şi

pentru fiecare membru al familiei tale.

Ochii ei sclipiră.

— Au biserică în satul mare, îmi spuse ea. El a spus.

Arătă cu capul spre unul dintre bărbaţii ocupaţi să aducă din casă ultimele oale. Erau aproape gata de plecare.

— Mă duc după Susie, am spus amorţită şi am pornit zorită.

Susie nu plângea. Poate că ar fi fost mai bine pentru amândouă dacă ar fi plâns. Doar mă privi cu ochii aceia negri, mari. Durerea şi confuzia din ei aproape că-mi sfâşiară inima. Am cuprins-o cu braţele.

— O să-mi lipseşti, Susie, o să-mi lipseşti tare mult. Te iubesc. O, eu…

N-am mai putut continua. Ştiam că nu făceam altceva decât să înrăutăţesc situaţia.

— Te aşteaptă, am reuşit să spun în cele din urmă.

O, *de ce nu este Wynn aici*? Poate că el i-ar putea opri sau i-ar putea întârzia puţin, până lămurim lucrurile. Dar Wynn nu era cu noi şi n-ar fi putut face nimic, chiar dacă ar fi fost.

Kip scheună. Simţea că ceva nu era în regulă, ştiam asta. Susie întinse mâna şi-l trase aproape. Rămase cu o mână îngropată în blana lui, în cealaltă ţinându-şi bocceluţa cu toate lucrurile ei. Nu plânse. Îl ţinu aproape pe Kip câteva clipe, apoi se întoarse şi-şi puse braţele în jurul gâtului meu. Nu spuse nimic, doar mă ţinu aşa, apoi se întoarse spre uşă.

Era pe punctul de a o închide încetişor, când se gândi la ceva. Făcu un pas spre mine, privindu-mă cu ochi mari şi întrebători.

— Am luat rochiile – înseamnă că le-am furat?

— Nu, sigur că nu. Le-am făcut pentru tine.

Dădu din nou să plece, apoi păru că voia să mai ştiu ceva.

Trase adânc aer în piept, mă privi în ochi, apoi îşi plecă privirea.

— Aproape că am furat, mărturisi ea. Când ai plecat, aproape că am pus cartea în bagajul meu.

Îşi ridică capul şi mă privi din nou.

— Domnul Wynn nu-i închide pe copii. Nu m-ar pune în închisoare. Dar Iisus – El ar fi fost trist. El nu vrea hoţi în ceruri – aşa că am lăsat cartea.

Dădu să plece.

— Susie, aşteaptă! am strigat, dând fuga la vraful de cărţi.

Am ales trei dintre ele, cele mai îndrăgite de Susie.

— Vreau să le iei cu tine, am spus în timp ce le-am îndesat într-un colţ al legăturicii ei. Vreau să continui să citeşti. Să te gândeşti la noi în timp ce citeşti. Să-ţi aminteşti de timpul frumos pe care l-am avut aici.

Ochii i se umeziră. Însă îşi înăbuşi lacrimile.

— Îmi amintesc, spuse ea.

Apoi plecă, uşa închizându-se încetişor în urma ei. Apoi se deschise din nou, doar puţin, atât cât să-şi vâre căpşorul cu păr negru în crăpătură.

— Am uitat să mulţumesc, spuse ea cu umilinţă, iar uşa se închise din nou.

Am rămas cu privirea la uşă. Nu se deschise iar. Kip scheună şi se lipi de mine. Ar fi vrut să meargă cu Susie şi, o clipă, am fost tentată să deschid uşa şi să-i dau drumul, să-l trimit pe Cel Argintiu să aibă grijă de ea. Raţiunea însă mă împiedică s-o fac.

Apoi am lăsat lacrimile să mi se prelingă pe obraji. Plecase. Mica noastră Susie plecase. Plecase cu cei din neamul ei, înapoi în lumea ei. Oare va avea şansa de a fi ceea ce am visat pentru ea? Va avea vreodată şansa de a sta în faţa unei clase? Va fi îngrijită cum se cuvine? Va avea şansa de a creşte în credinţă? Toate aceste întrebări şi chiar mai multe îmi frământau mintea, însă tot ce am

putut rosti în timp ce plângeam după Susie fu: „Nici măcar nu va avea ocazia să mănânce morcovi!”

21
AMINTIRI

Liniştea din jur mă asurzea. Zi după zi am încercat să mă adaptez la viaţa fără Susie. Wynn se întorsese, în cele din urmă. Înţelesese cum mă simţeam şi mă ţinuse în braţe în timp ce plângeam. Cred că şi el vărsase câteva lacrimi.

— Ştiam că trebuie să renunţăm la ea, spuse, atât pentru mine, cât şi pentru el.

Am suspinat adânc.

— Da, să renunţăm la ea, dar nu aşa.

Wynn se uită la mine întrebător.

— Credeam că Susie se va întoarce acasă la ea aici, am spus. Nu mi-am imaginat niciodată că Maggie o va duce departe şi că, probabil, n-o s-o mai vedem niciodată. Credeam… Credeam că se va întoarce acasă şi ne va vizita din când în când şi o voi vedea prin sat şi va continua să vină la şcoală şi vom lucra în grădină împreună şi…

Wynn mă opri.

— Cu toţii am crezut asta, spuse el. Nimeni n-a ştiut că Maggie avea rude apropiate în celălalt sat.

Aşteptă o clipă, apoi continuă.

— E mai bine pentru Maggie şi pentru familia ei. Ştii asta, Elizabeth. Acolo pot fi îngrijiţi cum se cuvine. Poate că Maggie îşi va redobândi puterea. Too Many a încercat, dar era o femeie în vârstă. Avea prea multe de făcut şi nu avea suficientă putere. Nu cred că mâncau prea bine. Eu…

Însă de data asta, l-am oprit eu.

— Ştiu toate astea. Nu-mi pare rău pentru Maggie… Sau… Sau pentru familia ei. Este mai bine pentru ea şi m-am rugat de multe ori pentru ce e mai bine. Şi pentru

Susie vreau… Vreau ce e mai bine. Nu plâng din cauza asta. Plâng pentru mine.

Lacrimile mă năpădiseră din nou.

În cele din urmă, Wynn mă liniştise într-atât încât să pot „funcţiona”, însă îmi era teribil de dor de Susie.

Când liniştea din casă mă apăsa peste puterile mele, fugeam în grădină. Legumele creşteau frumos. Susie ar fi fost mândră de peticul ei de grădină. În ciuda atacurilor ţânţarilor şi ale muştelor negre, mă străduiam să smulg buruienile. Când nu-i mai puteam suporta, mă refugiam în sanctuarul liniştitei mele căsuţe.

Şi lui Kip îi lipsea Susie. Îmi părea că întruna aşteaptă şi ascultă, cu capul plecat într-o parte şi urechile ciulite. Însă Susie nu veni.

De acum frunzele începură să se desprindă de pe crengi în bătaia vântului, iar raţele sălbatice măcăiau în timp ce treceau pe deasupra creştetului nostru. Am adunat toată recolta din grădină. Am adunat şi legumele din grădina lui Susie, împărţindu-le oamenilor despre care ştiam că erau prietenii ei speciali. Bărbaţii din sat se pregăteau să plece la capcanele lor, odată cu căderea primei zăpezi. Am dat din nou semnalul, iar şcoala îşi reîncepu cursurile. De această dată îşi făcură apariţia cinci copii. Interesul sporit se datora „sesiunilor de vară” susţinute, în joacă, de Susie. Eram sigură de asta.

Am intrat într-un fel de rutină şi eram recunoscătoare pentru activităţile ce-mi umpleau zilele. Încă mă mai gândeam la Susie. Mă gândeam la Maggie. Făcusem suficient? spusesem suficient? Oare ştia Susie cum ar trebui să-şi trăiască un creştin viaţa de credinţă? Oare Maggie chiar înţelesese planul lui Dumnezeu de mântuire? îi spusesem oare limpede că mântuirea era şi pentru ea? făcusem cu adevărat ceea ce aş fi putut face şi *ar fi trebuit* să fac? Gânduri sâcâitoare îmi dădeau târcoale. M-am rugat în mod repetat pentru această

familie.

Apoi, într-o zi, în timp ce mă rugam, Dumnezeu a vorbit inimii mele.

„Crezi că Eu nu ştiu unde se află ele?” Părea că-mi spune cu blândeţe: „Crezi că le-am părăsit? Nu crezi că Mie îmi pasă, că dragostea Mea este cel puţin la fel de puternică precum dragostea ta? Şi nu ştii că Eu, prin Duhul Meu cel Sfânt, pot continua să le vorbesc, chiar şi în absenţa ta?”

M-am simţit umilită. Desigur că ştiam toate astea. Mântuirea lui Maggie nu depindea de mine. Creşterea lui Susie nu depindea de mine. Tot timpul, aceste lucruri depinseseră de Dumnezeu. Locul în care se aflau acum n-avea nicio legătură cu asta. Le-am încredinţat pe deplin în mâinile lui Dumnezeu şi am alungat vinovăţia şi frica din inimă.

Încă mă simţeam singură, însă durerea din inima mea se mai uşură. Am vizitat-o pe Nimmie şi pe alte câteva femei mai des decât de obicei, ca să-mi umplu timpul. Multe dintre ele începură să vină în vizită la ceai. Deşi zilele de toamnă îmi părea că se scurg foarte încet, calendarul ne înştiinţa că lumea noastră mergea, într-adevăr, înainte.

În toiul uneia dintre primele vijelii ale iernii, doi bărbaţi indieni călare se apropiară de mica noastră cabană. Kip mă alertase, aşa că i-am urmărit apropiindu-se. Unul dintre bărbaţi descălecă, îi încredinţă frâiele celuilalt şi porni pe aleea ce ducea la uşa casei noastre.

Bubui în uşă, lucru ce-l sperie pe Kip în aşa măsură încât am fost nevoită să-i poruncesc să meargă în colţul său în linişte. Când am deschis uşa, bărbatul duse mâna în interiorul hainei sale din piele şi scoase o foaie împăturită de hârtie. Nu spuse niciun cuvânt, doarmi-o întinse, se răsuci pe călcâie şi se întoarse, încălecând pe cal. Uimită, i-am urmărit îndepărtându-se.

Vântul rece suflă fulgii de zăpadă în casă în timp ce am rămas locului, cu uşa deschisă. Kip scheună, iar atenţia mi se îndreptă spre bucata de hârtie pe care o ţineam în mână.

Am închis uşa şi m-am dus la masă, continuând să privesc obiectul necunoscut. În cele din urmă, mi-am venit în fire suficient cât să mă gândesc să o despătur şi s-o întind pe masă. Era o scrisoare, o simplă scrisoare scrisă pe o foaie ruptă dintr-un caiet de şcoală. În susul paginii, la început, nu era nicio formă de salut sau vreo formulă de adresare. Începea direct cu mesajul.

Am întors foaia pe partea cealaltă şi m-am uitat la sfârşit. Era semnată cu „Susie”.

Inima începu să-mi bată mai tare în timp ce am citit cuvintele. Scrierea de mână a lui Susie se îmbunătăţise; nu uitase ce fusese învăţată. Cu nesaţ, am sorbit fiecare cuvânt, fiecare rând.

„Ce mai faci. Eu sunt bine. Mama mea este şi ea bine. Avem o biserică aici. Eu merg. Şi mama mea merge. Ne place. Avem o şcoală aici. Mulţi băieţi şi fete merg. Învăţătoarea este drăguţă, dar nu la fel de drăguţă ca tine. Mama se simte mai bine şi îţi spune mulţumiri. Înainte n-a ştiut să spună asta. Îmi este dor de tine şi de Kip şi de domnul Wynn. Ce s-a întâmplat cu grădina mea, a crescut. Susie”.

Am citit scrisoarea de trei ori înainte de a da frâu liber lacrimilor. Era bine! Susie a noastră era bine! Era la şcoală şi într-o biserică. O voce timidă dinăuntrul meu păru să-mi spună: „Vezi, Eu îi port de grijă”. Mi-am plecat capul cu recunoştinţă, mulţumind pentru acest lucru.

Deşi furtuna de zăpadă păru să se intensifice, zgâlţâind cu furie geamurile casei noastre, am rămas liniştită. Mă simţeam mulţumită. Dumnezeu avea grijă de Susie a noastră.

22
BOALĂ

Sosi şi Crăciunul, o zi rece şi furtunoasă. Am rămas împreună cu Wynn în casă, în faţa focului din cămin, nădăjduind că nu va fi chemat pentru vreo urgenţă. N-a fost nevoie, iar pentru acest lucru am fost mulţumitori.

A doua zi se dovedi a fi la fel de friguroasă, însă de data asta cineva avu nevoie de Wynn. Un bărbat în vârstă, încercând să adune lemne în timpul furtunii, căzuse şi-şi fracturase şoldul. Wynn nu prea avu ce să-i facă, decât să-i dea ceva împotriva durerii şi să-l instaleze într-un loc cât mai confortabil cu putinţă.

Wynn vorbi cu familia despre transportul bătrânului la spitalul din Edmonton, însă cei din familie n-au vrut nici măcar să se gândească la o asemenea sugestie. Iar eu am înfruntat furtuna pentru a le duce o găletuşă cu supă fierbinte, pe care se pare că au apreciat-o.

Pentru că tot ieşisem în sat, am hotărât să o vizitez pe Nimmie. Era ocupată cu cei doi micuţi ai ei. Nonita, o fetiţă veselă cu chip zâmbitor de înger, păşea deja şi încerca să converseze.

Ian junior, pe care-l numeau Sonny, nu era nici atât de vesel, nici atât de dolofan. Fusese un bebeluş plângăcios încă de la început şi nu părea să câştige în greutate aşa cum ar fi trebuit. Plângea când am intrat în casă. Nimmie îşi făcea treaba, de obicei, cu bebeluşul în spate sau în braţe.

Chipul lui Nimmie se lumină când mă văzu.

— Ce faci afară pe vremea asta, Elizabeth? întrebă.

— Am venit să aduc supă familiei LeMore, aşa că m-am gândit că, dacă tot am ieşit, ar fi bine să mă opresc pe la tine.

— Mă bucur că ai făcut-o, spuse Nimmie. Am nevoie

de cineva cu care să pot vorbi.

Zâmbi puţin strâmb şi-mi puse în braţe pe Sonny cel plângăcios.

— A fost atât de prost dispus. Cred că-i iese un dinte. Nonita nu ne-a făcut probleme de felul acesta. Nici măcar atunci când i-au ieşit dinţii. A fost un bebeluş atât de mulţumit. Acum însă, nu ştiu ce să fac cu acesta.

Am început să mă plimb de colo-colo, bătându-l uşurel pe spate şi legănându-l în sus şi-n jos. Părea istovit, dar ceva nu-l lăsa să adoarmă. Nonita îşi dorea porţia de atenţie şi alergă să aducă cartea ei favorită, ca să-mi arate imaginile. Bolborosi ceva în timp ce mi le arătă, iar eu am încercat să-i răspund în timp ce străbăteam încăperea în lung şi-n lat.

Tocmai reuşisem să-l adorm pe micuţ, când Nimmie mă anunţă că ceaiul este gata. N-am îndrăznit să las copilul din braţe, ca nu cumva să se trezească, aşa că l-am ţinut la piept şi mi-am băut ceaiul cu el în braţe.

Nimmie era palidă. Am întrebat-o dacă se simţea rău, iar ea zâmbi slab.

— Iar? am întrebat uimită.

Ea doar dădu din cap.

Micuţa Nonita încercă să se caţere în poala mamei sale, iar Nimmie îşi trase mai în spate scaunul pentru a o putea ridica.

— Îmi iubesc copiii, spuse Nimmie, şi sunt bucuroasă că mai vine unul, doar că de data asta m-am simţit atât de rău. Sper să treacă curând. Îmi este greu să îngrijesc de amândoi când mă simt astfel, în special cu cel mic care este atât de plângăcios.

Îmi părea rău pentru Nimmie. M-aş fi oferit să-l iau pe micuţ cu mine acasă pentru câteva zile, însă Nimmie îl alăpta şi acum.

— Aş putea s-o iau pe Nonita dacă asta te ajută, m-am oferit.

— Ea nu mă deranjează, răspunse Nimmie, strângând-o la piept.

— O să vin la tine ca să te ajut, am hotărât.

Şi astfel, pe parcursul friguroaselor luni de iarnă, ianuarie şi februarie, mi-am croit drum aproape zilnic spre casa lui Nimmie, ajutând-o la spălatul rufelor şi al vaselor şi la îngrijirea copiilor.

În multe zile, Nimmie fu silită să stea în pat. De obicei îl lua şi pe Sonny cu ea; lipit de ea, pruncul părea a se odihni mai bine. În timp ce ei dormeau, făceam treaba lui Nimmie şi mă jucam cu Nonita. Era un copil tare scump şi m-am surprins aşteptând cu nerăbdare să ajung la Nimmie în fiecare zi, ca să pot petrece timp cu micuţa.

La cină, îi împărtăşeam lui Wynn toate lucrurile amuzante pe care le spusese şi le făcuse în acea zi. Ne amuzam împreună.

Faptul că eram mai mult timp cu copiii lui Nimmie nu stâmpără dorinţa de a avea propriul meu copil. În fiecare zi aduceam la tronul lui Dumnezeu dorinţa de a avea un copil al meu. Inima mea începu să devină din ce în ce mai grea. Mi se părea că mă rugasem de o veşnicie pentru un copil, iar Dumnezeu nu-mi răspunsese la rugăciune.

Prima zi a lunii martie aduse cu ea o furtună teribilă. Viscolul se dezlănţui în jurul nostru, iar Wynn nu părăsi cabana. Nu puteai vedea la câţiva paşi.

Îmi făceam griji pentru Nimmie. Wynn continuă să-mi spună că Ian nu va merge la magazin într-o zi ca asta şi va fi acasă pentru a o ajuta pe Nimmie cu copiii. Deşi ştiam că Wynn avea dreptate, îmi lipsea vizita mea zilnică la Nimmie. Oare Nonita se va întreba unde este mătuşa Beth?

Furtuna continuă timp de patru zile. Eram sigură că vom fi îngropaţi de vii în zăpadă înainte ca viscolul să ia sfârşit. Oare ce se întâmpla cu cei care erau nevoiţi să-şi adune zilnic vreascuri din pădure? Ce vor face ca să se

încălzească? Wynn era şi el îngrijorat şi, în ciuda vremii, hotărî să vadă cum se descurcă oamenii din sat.

Nu-mi făcea plăcere să-l văd plecând. Era atât de urât afară şi mă temeam că se va rătăci prin zăpadă. Îl luă pe Kip, legând strâns o lesă de zgarda lui. Îşi luă şi arma; poate că va fi nevoit să slobozească în aer câteva gloanţe, iar eu trebuia să răspund folosind arma sa mai mică, în cazul în care şi-ar fi pierdut direcţia în furtună.

Mi s-a părut că a trecut o veşnicie până când s-a întors Wynn. Veştile aduse din sat nu erau bune. Mulţi oameni zăceau lipiţi unul de celălalt, sub toate blănurile pe care le aveau acasă. Două femei mai în vârstă muriseră de frig. În unele cămine oamenii nu mai reuşiseră să păstreze focul arzând şi fără foc n-au avut nici mâncare, aşa că cei care nu se simţeau bine deveniseră chiar mai slăbiţi.

Wynn spuse că se duce să înhame câinii la sanie ca să ducă lemne pentru casele unde era nevoie şi mă întrebă dacă puteam pregăti o tocăniţă sau o supă fierbinte în cea mai mare oală pe care o aveam, ca să-i hrănească pe cei flămânzi.

M-am grăbit să-i dau ascultare, temându-mă cel mai mult pentru siguranţa lui Wynn. Era riscant să te afli afară pe o vreme ca asta. Ştiam amândoi asta, însă având în vedere situaţia, era singurul lucru ce se putea face.

Nu trecu multă vreme şi l-am auzit pe Wynn şi câinii săi afară, lângă cabană. Ştiam că Wynn lua lemne din rezerva noastră pentru iarnă, ca să facă focul în casele celorlalţi. Ce bine ar fi fost dacă indienii s-ar fi lăsat convinşi să-şi aducă o rezervă de lemne la începutul fiecărei ierni, pe care s-o depoziteze lângă casă. Pentru ei însă, aceasta era o muncă inutilă. Lemnul se afla în desişurile din apropiere, spuneau ei. Am pus pe foc mai multe lemne, pentru ca tocana să fiarbă mai repede.

M-am înfofolit bine şi am plecat cu Wynn. Îmi luase ceva timp ca să-l conving să mă ia, însă în cele din urmă

cedase. Am cărat amândoi oala cu tocană.

Wynn avusese dreptate. Unii dintre săteni erau disperaţi. În timp ce Wynn aprindea focul în fiecare cabană, eu puneam o porţie bună de tocană într-o cratiţă pe care o aşezam apoi pe sobă, ca să rămână fierbinte. În felul acesta, îndată ce cabana se mai încălzea puţin, oamenii puteau ieşi de sub blănuri, aşezându-se în jurul focului ca să mănânce.

În timp ce mergeam de la o casă la alta, eram mulţumitori pentru fiecare cămin în care oamenii reuşiseră să-şi poarte de grijă. Când am ieşit din ultima casă, Wynn mă duse înapoi acasă, iar el ieşi din nou. Mai trebuia să se ocupe de cele două persoane decedate. După cum era obiceiul în timpul iernilor din Nord, morţii nu puteau fi îngropaţi decât primăvara.

Furtuna se potoli, în cele din urmă, iar eu am respirat uşurată, însă nu pentru multă vreme. Pentru că sănătatea multora fusese zdruncinată, boala lovi satul. Wynn munci aproape fără încetare zile şi nopţi la rând. Distribui toate medicamentele pe care le avea şi trimise de urgenţă pe cineva ca să aducă mai multe. Eu am făcut oale întregi de tocană şi supă pe care le-am dus celor care nu se puteau îngriji singuri. I-am hrănit cu lingura pe cei care erau prea slăbiţi pentru a se hrăni singuri. Căminele miroseau îngrozitor căci nu aveau toalete; era prea frig şi oamenii erau prea slăbiţi pentru a ieşi afară.

De multe ori eram nevoită să mă opresc, să mă rog şi să-mi adun toate puterile înainte de a intra în vreo casă. Era cu neputinţă să facem curăţenie, cu toate că am încercat. Boala însă, nu după multă vreme, aducea locuinţele în aceeaşi stare. Eram recunoscătoare adesea pentru masca pe care Wynn insistase s-o port peste gură şi nas. Cu toate că nu ţinea la distanţă tot acel miros, ajuta suficient cât să pot funcţiona fără a mi se face rău.

Cei câţiva care rămăseseră sănătoşi ne ajutară la

îngrijirea bolnavilor. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără Ian, sprijinitorul nostru credincios. Întotdeauna era disponibil, aducând lemne, apă şi alimente din magazinul său. Apoi, însă, se îmbolnăvi Nimmie şi familia ei, iar Ian rămase acasă.

Am vizitat-o des pe Nimmie. Era atât de bolnavă, încât m-am temut c-o s-o pierdem. Pierdu sarcina, însă luptă cu tenacitate pentru viaţa ei. Ambii copii erau bolnavi. Mi-am făcut griji pentru micul şi bolnăviciosul Sonny. Trupul lui firav nu va putea suporta încă o boală.

Însă, ciudat, cea pe care am pierdut-o fu micuţa şi îndrăgita Nonita. Aş fi plâns zile în şir dacă n-ar fi fost nevoie de mine cu atâta disperare. M-a durut mult moartea ei. *Sărmana micuţă adunătoare de ierburi a lui Nimmie*, *mica ei rază de soare*, *s-a dus*.

Când boala fu, în final, cucerită, satul pierduse nouă dintre locuitorii săi. Noi, ceilalţi, eram atât de istoviţi, de secătuiţi, încât nu mai aveam nici puterea de a jeli. Trupurile fură înfăşurate şi puse într-un şopron de lângă magazin – toate, cu excepţia Nonitei. Ian petrecu multe ceasuri meşterind un sicriaş pentru ea. Trebuia să aşteptăm primăvara pentru a-i putea îngropa.

Cu inimi grele, am încercat să ne încurajăm unii pe alţii. Nimmie îşi relua cu curaj îndatoririle zilnice, însă în casa ei exista un gol. Se aşteptase la o familie cu trei copii, iar acum rămăsese cu unul singur. Râsul şi flecăreala micuţei Nonita erau doar o amintire. Cred că Nimmie era bucuroasă până şi de plânsul lui Sonny. Îi găsea o scuză pentru a-l ţine mereu în braţe. Nimmie avea nevoie de asta în acele zile atât de grele.

23
VARĂ

Când sosi primăvara, am salutat noua viaţă ca pe un prieten vechi – frunzele minuscule, zborul păsărilor. Am început să-mi fac planuri pentru grădina mea.

Cursurile din acel an fuseseră întrerupte mai întâi de furtună, apoi de boală. Pierdusem aproape trei luni pe care ar fi trebuit să le petrecem aplecaţi asupra cărţilor. Aşa că ne-am continuat studiile puţin mai mult decât am fi făcut-o în mod normal. Oamenii din sat fură de acord, cred, din recunoştinţă faţă de mine. Am încercat să nu profit de bunăvoinţa lor şi am promis că le voi da drumul copiilor de îndată ce constatam că era nevoie de ei acasă.

Aşa că am luat vacanţă doar la mijlocul lunii iulie. Şi eu mă bucuram de vacanţă. În fiecare dimineaţă, pe parcursul lunilor ianuarie şi februarie avusesem cursuri, pentru ca apoi să alerg la Nimmie ca s-o ajut. Urmaseră câteva săptămâni în care am îngrijit de sătenii bolnavi şi, apoi, am încercat să recuperez cu elevii materia pierdută. Eram epuizată. Nici nu era de mirare că nu rămâneam însărcinată, mi-am spus. Trupul meu era prea obosit. În ciuda raţionamentului, faptul că nu eram încă mamă apăsa greu asupra inimii mele.

Am încercat din greu să-mi ascund sentimentele, însă nu era uşor, mai ales când intram în sat şi vedeam atâtea femei însărcinate. Cum se face că eu păream a fi singura de acolo care nu putea concepe un copil?

Într-o zi frumoasă şi călduroasă de vară, am hotărât să pregătesc bucate pentru un picnic şi să-l iau pe Kip la o plimbare mai lungă, pe malul râului. Wynn era plecat, iar eu mă simţeam neliniştită şi singură. Tocmai îmi pregăteam sandviciurile când am auzit o bătaie uşoară în uşă. Nimmie îşi făcu apariţia, cu ochii sclipitori şi chipul îmbujorat. N-o mai văzusem atât de sănătoasă şi fericită de luni de zile.

— Ştii ceva? spuse ea entuziasmată, fără a-mi da răgaz să-i răspund. O să avem un copil!

Eram fericită pentru Nimmie, chiar eram, însă în acelaşi timp am simţit o cruntă dezamăgire. Iar se întâmpla! Trebuia să împărtăşesc fericirea alteia căreia i se oferise chiar lucrul după care eu tânjeam cu disperare.

Am reuşit să zâmbesc şi să-i ofer o îmbrăţişare. Am pus deoparte sandviciurile şi m-am dus să pregătesc un ceai.

— Nu pot sta, spuse Nimmie. L-am lăsat pe Sonny cu Ian. Micul ştrengar o să tragă lucrurile jos de pe rafturi. A început să meargă şi acum nu mai reuşeşti să-l opreşti. Însă ardeam de nerăbdare să-ţi spun. Ştiu că ai suferit după Nonita aproape la fel de mult ca şi mine. A fost atât de greu s-o pierd, Elizabeth. Am crezut că nu voi putea suporta. Iar acum Dumnezeu îmi trimite un alt copil! Abia aştept. Acest copil nu va lua locul Nonitei, dar va umple un mare gol în inima mea.

Era prima dată când Nimmie îmi vorbea despre ceea ce simţise cu adevărat la pierderea Nonitei. Ştiam că fusese îndurerată, că suferise. Însă încercase atât de mult să fie tare. Iar acum, după cum spunea, golul urma să fie umplut.

Golul meu rămânea. M-am întors, ca Nimmie să nu-mi vadă ochii încărcaţi cu lacrimi şi buzele tremurătoare.

— Eşti sigură că nu poţi rămâne la ceai? am reuşit să spun în cele din urmă.

— Trebuie să mă întorc.

Traversă încăperea ca să-mi dea o altă îmbrăţişare, iar eu am zâmbit şi i-am spus cât de fericită eram pentru ea. Apoi plecă.

N-am mai ieşit nicăieri. În schimb, după plecarea lui Nimmie, m-am dus în dormitor. Am plâns mult timp înainte de a reuşi să-mi adun gândurile şi să rostesc o rugăciune. Sufletul meu era încă greu când m-am smuls din pat şi m-am dus să-mi clătesc faţa umflată.

L-am luat pe Kip şi m-am dus în grădină. Tocmai

smulsesem ultimele buruieni, însă m-am aşezat în genunchi ca să descopăr orice firicel de buruiană, smulgându-l apoi cu furie.

Când m-am întors în casă, povara grea de pe inimă nu-mi dispăruse. Am pregătit aceeaşi cină pe care mi se părea că o pregătisem de o veşnicie. Aceleaşi muşte negre şi aceiaşi ţânţari reuşiră să-şi găsească drumul prin orice crăpătură a cabanei pentru a mă chinui. Cerul însorit se înnoră şi ameninţă cu ploaia. Wynn întârzie la cină, iar mâncarea rămase în spatele sobei, uscându-se şi pierzându-şi savoarea. Mă străduiam din greu să-mi ţin sentimentele în frâu.

Când Wynn ajunse acasă şi se opri ca să se joace cu Kip, venind apoi la mine, m-am arătat rece şi distantă.

— S-a întâmplat ceva? mă întrebă el, iar eu m-am legat de primul lucru ce-mi veni în minte.

— Cum se face că câinele are prioritate?

Wynn păru uimit.

— Ce vrei să spui? mă întrebă.

— Acum! întotdeauna! întotdeauna îl saluţi pe el înainte de a mă săruta pe mine.

Erau cuvinte necugetate. Niciodată nu mă gândisem la asta, însă în starea în care eram, cuvintele acestea erau ca nişte nori de furtună.

Wynn se opri o clipă. Apoi spuse, foarte încet şi fără niciun fel de acuzaţie:

— Asta pentru că nu pot trece de el dacă nu mă opresc la el. Întotdeauna stă la uşă…

— Şi eu nu, am intervenit eu – asta-i ceea ce vrei să spui? Câinele te apreciază mai mult decât o fac eu, asta ai vrut să spui?

Privirea i se întunecă, însă nu se lăsă târât în ceartă.

— Îmi pare rău că am întârziat, Elizabeth. Ştiu că asta nu-ţi face viaţa mai uşoară.

M-am răsucit pe călcâie.

— Crezi că-mi pasă o clipă cât de tari şi uscaţi se fac cartofii ăştia vechi şi morcovii? Sau cât de reci şi… Şi…

Am izbucnit în plâns, i-am întors spatele şi am alergat în dormitor. L-am auzit pe Wynn servindu-se singur. L-am auzit pe Kip cerându-i rugător o porţie din mâncarea lui şi pe Wynn spunându-i să nu mai cerşească la masă. L-am auzit pe Kip aşezându-se pe covoraşul lui din faţa căminului. Apoi l-am auzit pe Wynn strângând tacâmurile şi spălând în linişte vasele. Nu veni la mine. În schimb, îl scoase pe Kip la plimbare.

Se întoarseră şi am auzit scârţâitul fotoliului în timp ce Wynn se aşeză în el. L-am auzit punându-şi bocancii pe duşumea – unul, apoi celălalt – şi am ştiut că se aştepta să nu mai plece în acea seară.

Acum va veni să-şi ia papucii de casă, m-am gândit şi mi-am întors faţa la perete şi mi-am îngropat capul în braţe.

Wynn veni în dormitor, însă nu pentru papucii de casă. În schimb, mă luă în braţe şi mă ţinu la pieptul său. Nu făcu niciun comentariu, nici nu puse întrebări; doar mă ţinu în braţe şi mă lăsă să plâng. În cele din urmă, am încetat. Wynn îmi sărută chipul brăzdat de lacrimi.

— Vrei să vorbim despre asta?

— A fost o prostie, am murmurat cu gura îngropată în umărul său. Chiar nu-mi pasă dacă Kip…

— Nu, nu despre asta. Despre ceea ce te frământă *cu adevărat*.

Am încercat să trag de timp.

— Cina? am întrebat.

— Elizabeth, spuse Wynn. Îmi pare rău pentru treaba asta cu câinele; îmi pare rău că am întârziat la cină. Dar nu cred că asta este adevărata problemă. Ceva te frământă de zile întregi. Speram că vei alege să-mi împărtăşeşti ce te frământă, dar n-ai făcut-o. Putem vorbi despre asta?

Aşadar, observase.

— Cred că a fost o iarnă grea…

Wynn aşteptă să continui, dar m-am oprit. În cele din urmă, spuse:

— Vrei să spui că ai nevoie de o pauză?

— Cam aşa… Eu…

Se aşternu o tăcere lungă. Apoi Wynn spuse încet, cumpănit:

— Înţeleg asta, Elizabeth. Să văd ce pot face.

Mi-am ridicat brusc capul.

— Cu privire la ce? am întrebat.

— Cu privire la plecarea ta… Înapoi în Calgary pentru o…

— Nu vreau să mă întorc în Calgary. Ce te-a făcut să crezi…?

— Atunci, la Toronto.

— Wynn, nu vreau să plec… Nicăieri. Nu asta este problema.

— Nu?

Sărmanul Wynn. Îl buimăcisem complet. M-am uitat la chipul său neliniştit, dând din cap.

— Atunci care este problema? întrebă el.

— Un copil.

— Un copil? Vrei să spui că o să ai un copil?

— Nu! am strigat şi am început din nou să plâng. *Asta* e problema. Vreau un copil… Atât de mult… Suntem căsătoriţi de trei ani şi eu încă…

M-am oprit şi m-am aruncat în braţele lui, plângând fără a mă putea controla.

Am petrecut mult timp vorbind şi rugându-ne împreună în acea seară. Şi Wynn îşi dorea copii. Se rugase pentru asta de multe ori. Era sigur că voi fi o mamă minunată şi de câte ori mă vedea cu un copil simţea tristeţea faptului că cel pe care-l ţineam în braţe nu era copilul nostru.

— Totuşi cred că nu ţi-ar strica să pleci pentru o

perioadă, spuse Wynn. S-ar putea să-mi ia ceva timp până când voi aranja toate lucrurile, dar mă voi ocupa de asta. Din când în când personalul nostru trece prin zonă sau prin apropiere. O să văd ce pot face.

Inima mea nu era cu mult mai uşurată, însă faptul că-i împărtăşisem lui Wynn durerea mă ajutase. El urma să se ocupe de asta. Poate că răspunsul nu era departe.

24
AȘTEPTARE

Îmi păru că în acel an toamna sosi mult prea repede, dar poate asta din cauză că ştiam că nu voi pleca, deocamdată, în Calgary. Iarna putea sosi pe neaşteptate în acest ţinut şi zăbovea vreme îndelungată. Discutasem cu Wynn şi am hotărât că, fiind posibil ca vreo furtună de zăpadă să se abată asupra noastră în timp ce m-aş fi întors în sat, era mai înţelept să nu plec. Urma să aştept o altă primăvară şi un nou an.

Mi-am adunat recolta din grădină şi mi-am început cursurile cu inima grea.

Acum aveam şapte elevi ce veneau la şcoală cu credincioşie. Wawasee încă venea – ca să poată desena, însă îi aduse cu sine şi pe membrii mai tineri ai familiei sale. Jim Buck, elevul meu cel mai bun, rareori lipsea. Nici măcar glumele celorlalţi nu reuşiseră să-l ţină deoparte. Două fete şi un băiat li se alăturară. Chiar era o şcoală. Învăţau bine şi eram mândră de ei. Pe măsură ce am reintrat în rutină, melancolia mea începu să se spulbere. Preocuparea mea era acum lipsa de materiale cu care să-i pot ajuta pe copii să avanseze. Trebuia să născocesc şi să înlocuiesc. Talentul la desen al lui Wawasee îmi era de mare folos.

M-am gândit la Susie. Încă îmi era dor de ea. Aflasem

că ea şi familia ei se descurcau bine. Mama ei se simţea mult mai bine şi putea să-şi întreţină familia. Eram mulţumită.

Sosirea transportului de toamnă pentru Ian generă mare entuziasm şi anticipare, în special în dreptul meu şi al lui Wynn. Însemna că vom primi scrisori şi veşti din lumea de afară.

Nu toate veştile de anul acesta erau bune. Izbucnise războiul. Era greu de crezut pentru noi, cei izolaţi de restul lumii.

Am citit cu nesaţ toate ziarele învechite ce ne fuseseră trimise şi am încercat să punem laolaltă informaţiile disparate cu privire la mersul lumii.

Războiul se purta dincolo de ocean şi n-ar fi trebuit să ne includă, însă într-un fel ne afecta şi pe noi, căci omenirea nu putea suferi într-o parte a lumii, fără a aduce tristeţe în alte inimi, însă războiul era al nostru şi într-un alt sens. Marea Britanie se alăturase conflictului şi la fel urma să facă şi Canada, în cazul în care era nevoie de trupele sale.

M-am gândit la fratele meu mai mic, Matthew, şi m-am rugat ca războiul să se sfârşească repede. Era destul de vârstnic pentru a fi înrolat şi mă temeam că asta ar fi fost dorinţa lui, dacă luptele continuau.

Cele mai multe veşti personale erau bune. Julie urma să se căsătorească – nu, nu cu tânărul ofiţer din Poliţia Canadiană; acela fusese doar un amic. Un tânăr pastor din Calgary îi câştigase mâna şi inima. Pagini întregi erau pline cu descrierea detaliată a dragostei şi a admiraţiei pe care o avea pentru el. Eram dezamăgită de faptul că urma să ratez această ocazie specială din viaţa lui Julie, însă mă bucuram pentru ea.

Familia lui Jon şi a lui Mary era bine, fericită, iar copiii creşteau armonios. Kathleen scrisese o scrisoare fără ajutorul nimănui, împărtăşindu-mi interesul ei pentru

şcoală şi noua ei pisică, Bubbles. William, de acum adolescent, era sportiv, sportul lui favorit fiind fotbalul. Şi Sarah crescuse, dovedindu-se a fi o croitoreasă pricepută sub îndrumarea lui Mary. De asemenea, studia vioara. Micuţa Elizabeth era suficient de mare pentru a începe şcoala şi amintea în mod constant familiei că nu mai era un bebeluş.

Mama lui Wynn nu se simţise prea bine. Am văzut îngrijorarea în privirea lui Wynn în timp ce citi pasajul. Cu toate acestea.

Se grăbise Mary să adauge, în ultima vreme starea ei se îmbunătăţise considerabil.

Căruţele ce aduseseră proviziile de iarnă şi poşta abia fuseseră descărcate când iarna se abătu asupra satului dinspre nord-vest. Ne-am pregătit pentru iarnă, ştiind că viaţa nu va fi uşoară pe parcursul următoarelor câteva luni. Bărbaţii plecară la capcanele lor, femeile îşi reluară lucrul de mână, iar copiii îşi reluară jocul, împărţindu-l cu îndatoririle din jurul casei – adunatul lemnelor şi aprovizionarea cu apă. Elevii mei nu erau scutiţi. Şi ei aveau responsabilităţi de care trebuiau să se ocupe îndată după terminarea orelor de curs. De aceea, nu le dădeam niciun fel de temă de casă. Cele câteva ceasuri împreună dimineaţa reprezentau tot studiul de care aveau parte.

Crăciunul, de data asta, se dovedi a fi o zi frumoasă. Era frig, însă vântul nu bătea, iar cerul era senin. Am hotărât să pornim la plimbare prin zăpadă. Kip blocă uşa, dând din coadă cu furie de îndată ce simţi că ceva ieşit din rutină avea să se întâmple. Voia să fie sigur că nu va fi lăsat pe dinafară.

N-am pus de mâncare. N-aveam cum s-o protejăm de îngheţ şi, într-o zi atât de friguroasă, un sandvici îngheţat nu era cea mai bună alegere.

Ne-am înfofolit bine şi ne-am prins schiurile. Sunt

sigură că fiecare locuitor al micii noastre aşezări se gândi că suntem teribil de nesăbuiţi hoinărind prin mormanele de zăpadă, când nu aveam nevoie nici de lemne de foc, nici de apă.

A fost o plimbare frumoasă. Am văzut câteva căprioare şi le-am admirat graţia. Nu aveam nevoie de carne, aşa că nu reprezentam niciun pericol pentru ele. Heleşteul castorilor era aproape în întregime îngheţat, cu excepţia unei găuri mici pe care o lăsaseră deschisă. N-am văzut castorii, însă era limpede că fuseseră recent prin preajmă. Câţiva plopi fuseseră ronţăiţi de curând şi urmele ciudate făcute de coada târâtoare se vedeau limpede în zăpada proaspătă.

Când ne-am întors la cabană se făcuse şi mai frig. Căldura focului ne învălui plăcut în timp ce ne-am dezbrăcat de hainele groase. Am făcut cacao cu lapte şi sandviciuri. Apoi ne-am aşezat pe covor înaintea focului şi am citit cu glas tare.

Fusese o zi plăcută. M-am gândit la plăcerea de a avea un micuţ şezând alături de noi, însă am alungat gândul acesta din minte. N-o să-l las să ne strice timpul petrecut împreună. Voi încerca să fiu răbdătoare în acest timp de aşteptare. Până la primăvară nu mai era mult şi Wynn va încerca să facă demersuri pentru o vizită la un doctor, în oraş.

Într-o zi furtunoasă de martie, Little Deer veni la ceai. Nu mai venise demult şi când am văzut-o, am înţeles de ce. Era însărcinată. Deşi nu spuse asta, agitaţia şi plictiseala aşteptării o scoseseră din casă. Am vorbit în dialectul ei – din fericire pentru mine, destul de simplu. Când şi când mai trebuia să caut un cuvânt, însă puteam conversa destul de bine acum cu femeile.

— Când se va naşte – copilul tău?

— Curând – deja a trecut prea mult, fu răspunsul ei.

Sorbi din ceai.

— Câţi ai acum? am întrebat.

Ridică degetele, ca un copil.

— Cu ăsta cinci – doi s-au dus, doi au rămas şi ăsta.

Am înţeles. Pierduse doi copii, avea doi acasă şi cu acesta urmau a fi trei.

— Mă bucur pentru tine, am spus zâmbind.

Mă privi cam îndoielnic.

— Îţi plac copiii? întrebă ea.

— Îi iubesc, m-am grăbit să răspund.

— Atunci de ce nu ai?

Întrebarea era neaşteptată, directă, iar privirea lui Little Deer se fixă pe chipul meu.

Cuprinsă de panică, m-am bâlbâit în căutare de cuvinte. Cum îi puteam răspunde? Care erau cuvintele indiene care să-i spună că Dumnezeu nu considerase potrivit să mă binecuvânteze cu un copil… Încă? Că trebuia să mă duc la un medic în oraş ca să văd ce nu era în regulă. Ce ar trebui să fac? încă încercam să găsesc cuvinte, când Little Deer vorbi din nou.

— Când noi nu avem copil, mergem la Big Woman pentru leac bun. Face să vină copil.

Probabil că ochii mi se măriră şi gura mi se deschise. Oare indienii chiar aveau leacuri care să-i ajute cu sarcina?

— Şi… Şi chiar ajută? am întrebat uitând să mai vorbesc pe limba ei şi folosind engleza.

Am repetat întrebarea în limba lui Little Deer.

— Bun, spuse ea pe un ton hotărât. Face bine. Primeşti leacul, plăteşti Big Woman, ai copil. Aşa.

Flutură uşor cu mâna ca să arate cât de simplu era.

Capul mi se învârti. Sigur… Sigur că nu era nimic rău să-i plătesc lui Big Woman pentru puţin leac din acesta. Dacă nu dădea rezultate, nu putea fi mai rău. Probabil că era vorba de vreo plantă specială. Indienii cunoşteau multe ierburi de leac pentru tot felul de lucruri. O s-o întreb pe Nimmie.

Acum aşteptam cu nerăbdare ca Little Deer să-şi termine ceaiul şi să plece acasă. Voiam să plec cât mai degrabă la Nimmie şi să aflu detalii despre leacul special al lui Big Woman. Când am reuşit, în cele din urmă, să ajung la magazin, am încercat din răsputeri să nu mă arăt prea nerăbdătoare. Ca din întâmplare – mă gândeam – am condus conversaţia spre ierburile indienilor despre care Nimmie ştia foarte multe. Apoi am spus, ca şi când nu era foarte important:

— Little Deer a fost pe la mine în această după-amiază, la ceai. A spus că Big Woman are până şi leacuri ce ajută femeile să zămislească.

Am aşteptat, iar inima îmi bătea mai să iasă din piept. Nimmie nu răspunse.

— Este adevărat? am îmboldit-o.

— În parte, spuse Nimmie.

— Adică cum… În parte?

— Se face o mică ceremonie.

— Ce fel de ceremonie?

— Un cântecel sau incantaţie.

— Ştii cuvintele?

— Nu cred că le ştie cineva, cu excepţia lui Big Woman.

Aş fi vrut să aflu mai multe, însă tocmai atunci Sonny trase farfuria cu prăjituri pe duşumea înainte ca vreuna dintre noi să-l oprească. Nimmie îl aşează la colţ şi adună murdăria. O expresie ciudată i se aşternu pe chip.

— Ce este? am întrebat, îngrijorată că s-ar fi putut lovi cumva.

Se îndreptă încet.

— Durerile astea au început încă de la prânz. Cred că a sosit clipa, Elizabeth.

Nu m-am oprit s-o întreb mai multe, ci am alergat spre uşa laterală, ce ducea spre prăvălie. Ian porni după moaşă, iar eu am alergat înapoi, ca s-o ajut pe Nimmie să

se pună în pat.

— O să-l iau pe Sonny cu mine, am asigurat-o. Îndată ce Ian se întoarce cu moaşa.

Era una din cele două moaşe din sat. Când ajunse cu Ian, am recunoscut-o ca fiind Big Woman. Preluă controlul cu autoritate şi siguranţă. Am urmărit cum o liniştea pe Nimmie. În timp ce o pregătea, îi vorbea cu un glas mângâietor şi cântat. Oare la asta se referea Nimmie când spusese că se făcea o incantaţie? Chipul său bătrân, presărat cu riduri, părea lipsit de orice expresie.

L-am îmbrăcat bine pe micuţul Sonny şi mi-am luat rămas bun de la Nimmie. Nădăjduiam să nu treacă mult până când voi auzi vestea bună. M-am gândit că, probabil, Nimmie se aştepta la o altă micuţă culegătoare de ierburi, cu toate că nu spusese acest lucru.

Tocmai ne terminasem cina, când Ian sosi după Sonny, zâmbind larg.

— Un alt băiat, spuse el jubilând. Alexander.

Şi m-am întrebat dacă Nimmie îi împărtăşea marea bucurie. Apoi m-am gândit că nu se putea altfel. Urma să primească cu bucurie orice i-ar fi dăruit Dumnezeu.

Cât de mult o invidiam pe Nimmie şi pe noul ei născut. Nici măcar nu avusesem ocazia s-o întreb dacă încercase vreodată vreunul dintre leacurile lui Big Woman în toţi acei ani în care aşteptase copii. Aş fi vrut s-o întreb, însă ezitam.

Ceva anume în toată treaba asta mă neliniştea. Totuşi ce putea fi rău în asta?

25
ISPITĂ

Pe parcursul următoarelor zile am continuat să mă gândesc la Big Woman şi la leacul ei. Oare n-ar fi fost

minunat dacă aş fi putut primi ajutor chiar aici, fără să mai fiu nevoită să călătoresc singură până la Calgary, fără Wynn? Doream să vorbesc cu Wynn despre asta, însă un anume „ceva” pe care nu-l puteam identifica mă împiedica s-o fac Mi se părea un lucru rezonabil să mă duc şi s-o vizitez pe Big Woman. Totuşi ceva mă tulbura ori de câte ori luam hotărârea de a merge.

Am vizitat-o des pe Nimmie şi pe pruncul ei nounăscut. Era un băieţel tare scump şi sănătos şi, de fiecare dată când îl vedeam, mi se părea că crescuse. Alexander era un bebeluş mulţumit, cu obraji bucălaţi şi gropiţe. Urmărea cu ochişori negri chipul celui care-l privea şi se agăţa cu pumnii micuţi de haina acestuia. Îl iubeam de parcă ar fi fost al meu.

L-am ţinut în braţe, iar gândul la micuţa Nonita îmi străpunse inima. Oare era cu putinţă ca acea febră să lovească din nou satul, răpindu-l şi pe acest micuţ? *Oare Nimmie se gândeşte vreodată la asta*? m-am întrebat. *Poate că ar trebui să mă bucur că n-am avut copii până acum*. Nu cred că aş fi suportat să am unul, apoi să-l pierd. Nu-mi imaginam să existe ceva mai greu de suportat.

Însă Nimmie nu pomeni nimic despre frică. Zilnic îi mulţumea lui Dumnezeu pentru copilul ei şi pentru faptul că Sonny era mai sănătos decât fusese înainte. Încă era micuţ pentru vârsta lui şi părea plăpând, însă nu mai era mârâit şi era activ.

N-am găsit niciodată curajul de a o întreba pe Nimmie dacă ea fusese s-o vadă pe Big Woman. Mi se părea un lucru mult prea personal ca s-o întreb.

Însă am întrebat-o ce părere avea despre Big Woman în calitate de moaşă.

— I-am spus lui Ian că o prefer pe Kantook, însă dacă ea este ocupată, e bine şi cu Big Woman.

Mai târziu am aflat că, atunci când Ian s-a dus s-o caute pe Kantook, aceasta era ocupată cu pruncul lui Little

Deer – băieţel şi acesta. Aşa se face că în acea seară doi „viteji” fură adăugaţi la numărul locuitorilor satului.

Răspunsul lui Nimmie nu-mi dezvăluise chiar ceea ce doream să aflu, aşa că am continuat să cer informaţii.

— În ce fel este Kantook mai bună?

— N-am spus că este mai bună, zise Nimmie.

— Atunci la ce te-ai referit?

— Nu ştiu cum să-ţi explic, spuse Nimmie. Cred că cineva ar spune că Big Woman reprezintă „vechiul” iar Kantook „noul”.

Mi se părea destul de rezonabil, însă nu înţelegeam chiar limpede la ce se referise Nimmie.

Odată cu sosirea primăverii, am ştiut că Wynn va căuta o cale de a mă ajuta să ajung în Calgary. Dacă aveam dorinţa sinceră de a o vizita pe Big Woman, trebuia să fac ceva, cât mai curând.

M-am gândit să-mi adun, pur şi simplu, tot curajul şi să mă duc singură, fără să-i spun lui Wynn. Apoi, dacă leacul lui Big Woman n-ar fi dat roade, eu urma să fiu singura dezamăgită. O voce mică şi insistentă dinăuntrul meu îmi spuse că acest lucru nu ar fi corect. Wynn ar trebui să ştie ce plănuiam să fac. Am deschis subiectul într-o seară, după ce ne-am pus în pat. Aveam impresia că mă pot exprima mai bine în întuneric, când Wynn nu-mi putea studia chipul.

— Cu ceva vreme în urmă Little Deer a venit la ceai, am început – şi mi-a spus, printre altele, că există o femeie în sat care are ierburi speciale pentru… Pentru…

M-am oprit. Nu ştiam cum să continui.

— Pentru cele care nu au copii, am spus în cele din urmă.

Wynn nu răspunse, cu toate că ştiam că ascultase cu mare atenţie fiecare cuvinţel rostit de mine.

— Spunea că a ajutat femeile de aici, din sat.

— Cine este… Această femeie? întrebă Wynn.

— Este una dintre moaşe.

Înainte de a-i pronunţa numele, Wynn întrebă:

— Big Woman?

— Da. Ştiai?

— Nu, dar nu sunt surprins.

— Ce vrei să spui?

— Big Woman promite orice pentru bani.

Am fost puţin ofensată de afirmaţia lui Wynn. Nu era de acord să cheltuie câţiva bani pentru a avea un copil?

— Şi doctorii de la oraş cer bani, i-am amintit.

— Dar ei nu sunt vraci, spuse Wynn simplu.

— Big Woman este vraci? am întrebat uimită.

— N-ai auzit? Practică vrăjitoria ori de câte ori are ocazia. Noi încercăm s-o convingem să se oprească, dar n-o putem controla.

M-am lăsat pe pernă. În disperarea mea, fusesem pe punctul de a consulta un vraci. Gândisem că o mică incantaţie nu putea face niciun rău. Totuşi eram convinsă de faptul că vrăjitoria sau farmecele erau păcate. Nu e de mirare că m-am simţit tulburată! Apoi, îngrozită, mi-am dat seama că în toate acele zile şi săptămâni în care stătusem în cumpănă, nici măcar o singură dată nu mă rugasem pentru asta, cerându-l lui Dumnezeu să mă îndrume.

Dacă m-aş fi rugat, dacă doar m-aş fi rugat, aş fi ştiut. Cu toate acestea, chiar şi în ignoranţa şi rătăcirea mea, Dumnezeu mă ferise să mă duc la ea.

Am închis ochii cu umilinţă şi am înălţat o rugăciune de pocăinţă. De acum înainte nu voi mai încerca să-mi iau viaţa în propriile mâini. Voi lăsa aceste lucruri în seama lui Dumnezeu. Şi dacă era cazul să merg şi să consult un doctor adevărat, îl voi lăsa pe Wynn să facă toate aranjamentele necesare.

Apoi, i-am mărturisit totul lui Wynn – disperarea mea, ispita, reţinerile şi, acum, recunoştinţa profundă pentru faptul că fusesem păzită de aducerea, poate, în casa

noastră a unui copil zămislit prin vrăjitorie.

26
ÎNDATORIRI

Primăvara se lăsă aşteptată. Tocmai când începeam să sper, o altă furtună lovise aşezarea noastră. Soarele nu-şi prea făcu simţită prezenţa printre troienele de zăpadă înalte până la brâu, iar ţurţurii de la streşini creşteau din ce în ce mai mari.

Cred că eram mai nerăbdătoare ca niciodată să vină primăvara, odată ce ideea de plecare prinsese „rădăcini" în mintea mea. De asemenea, abia aşteptam să-mi văd din nou familia şi prietenii. Aşa că, de fiecare dată când izbucnea o nouă furtună, deveneam agitată.

Într-o după-amiază, în timp ce o nouă vijelie aducătoare de zăpadă cuprinse mica noastră aşezare, Wynn se întoarse acasă cu o expresie aspră pe chip. Ştiam că se întâmplase ceva grav. Nu se opri ca să se joace cu Kip, ci îl dădu la o parte şi veni la mine.

Mai întâi mă sărută, apoi vorbi pe un ton grav.

— Tocmai am primit vorbă, Elizabeth, că cineva a vândut alcool indienilor noştri. Nu ştiu cine şi unde se găseşte sau dacă este vorba de mai mulţi indivizi. Însă trebuie să mă duc şi să rezolv cumva chestiunea.

Mă sărută din nou şi-mi dădu drumul, pentru a-şi pregăti echipamentul. L-am urmat, neştiind ce să spun sau să fac. Se pregăti cu mai multă grijă decât de obicei.

— Câtă vreme vei fi plecat? l-am întrebat, reuşind să-mi dreg glasul, în cele din urmă.

— Nu ştiu. Mi-aş dori să pot spune că nu-mi va lua decât o zi sau două, dar adevărul este că n-am nicio idee.

— Iei pe cineva cu tine?

— Nu, mă duc singur.

— Dar de ce? S-ar putea să ai nevoie de ajutor. Bărbatul sau bărbaţii aceia s-ar putea să fie periculoşi.

— Este adevărat. De aceea mă duc singur. Nu este ceva la care ceri altora să ia parte. Aici trebuie aplicată legea.

Cuvintele sale mă înspăimântară şi-mi îngheţară inima. Echipamentul său îmi dădea motive în plus de teamă. Niciodată nu-l văzusem împachetând lucrurile cu atâta minuţiozitate. Îşi făcuse o listă şi o verifică de două sau de trei ori, asigurându-se că luase totul. Cantitatea de muniţie mă înspăimântă. Oare credea că va avea nevoie de ea? Contrabandiştii aceştia erau oare chiar atât de periculoşi? Da, auzisem destule istorisiri ca să-mi dau seama că puteau fi.

— Ce pot face eu? l-am întrebat neajutorată. Vrei să mănânci înainte de plecare?

Wynn îmi zâmbi, cu gândurile în altă parte.

— Grozavă idee, spuse el. Ceva fierbinte ar fi bun.

L-am lăsat şi m-am întors în bucătărie. Focul ardea şi nu-mi luă mult ca să pregătesc ceva fierbinte pentru Wynn şi un ceai concentrat.

Când se întoarse din birou, eram gata. Observă o singură farfurie pe masă.

— Nu mănânci cu mine? întrebă.

— Nu, nu… Nu mi-e foame. Este doar ora trei.

— Ce zici de o ceaşcă cu ceai?

— L-am făcut mai tare decât îmi place mie.

— Ai mai putea adăuga apă.

Am dat din cap. Nu mă simţeam capabilă să bag ceva în stomacul plin de noduri.

Wynn îmi studie chipul, însă nu mai insistă.

— Trebuie să fac ceva cât timp eşti tu plecat? am întrebat, simţindu-mă neajutorată şi deja singură.

— Doar să ai grijă de tine! I-am lăsat vorbă lui Ian să fie cu ochii pe tine. Dacă este nevoie de ceva, te rog să-i

spui.

Wynn îşi isprăvi masa mult prea repede şi se ridică.

— Mă duc după câini, îmi spuse. O să încarc aici. Ai grijă de Kip. Nu vreau să iasă pe uşă şi să se ia la harţă cu câinii din echipaj.

Am încuviinţat şi am început să adun de pe masă, cu gesturi mecanice.

Wynn se întoarse îndată. Am auzit lătratul şi mârâitul câinilor în timp ce-şi croiau drum spre cabană. Mă întrebam dacă şi ei gândeau la fel ca mine – era o oră ciudată pentru a porni la drum. Mă gândisem să-l rog pe Wynn să aştepte până dimineaţă, însă n-am spus nimic. Dacă Wynn ar fi considerat că nu este important să pornească de îndată, ar fi hotărât să doarmă acasă şi să pornească dimineaţă devreme.

Nu-i luă mult să împacheteze. Eu l-am ajutat doar cărând câteva lucruri la uşă. Wynn trebuia să aranjeze şi să împacheteze lucrurile pe sanie. Trebuia să ştie cu exactitate unde se găsea fiecare obiect.

Am hotărât să nu plâng în timp ce mi-am luat rămas-bun, însă mi-a fost greu. Mi-am spus de nenumărate ori că Wynn mai pornise şi până atunci în misiuni periculoase şi întotdeauna se întorsese.

Ne-am rugat împreună înainte de a pleca, aşa cum făceam întotdeauna, fiecare dintre noi implorându-L pe Dumnezeu să-l protejeze pe celălalt. Apoi uşa casei se închise şi am auzit glasul poruncitor al lui Wynn dând semnalul de plecare.

Nu m-am dus la uşă sau la fereastră. Nu voiam să văd zăpada ce cădea ascunzându-l de privirile mele. În schimb, m-am dus în dormitor ca să petrec timp în rugăciune.

Trebuie să recunosc că am vărsat câteva lacrimi în timpul rugăciunii, însă când am ieşit din dormitor mintea îmi era împăcată şi eram hotărâtă să folosesc – şi nu să risipesc – zilele în care Wynn va *fi* plecat.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să scot cratiţa pentru tocană. Auzisem că unul dintre cuplurile în vârstă din sat nu se simţise bine. Urma să le duc de mâncare.

Când m-am întors de la familia bolnavă, se făcuse deja întuneric. M-am bucurat de căldura din cabană în timp ce am intrat şi de Kip, care mă întâmpină la uşă. Am încercat să mă joc cu el la fel ca Wynn, însă nu mi se părea chiar potrivit, iar Kip se dădu înapoi privindu-mă uimit.

Mi-am pus tocană într-o farfurie şi am dus-o, împreună cu o ceaşcă cu ceai, în faţa focului din cămin. Nu-mi era foame. Am sfârşit punând restul mâncării în farfuria lui Kip.

Mi-ar fi fost mai uşor dacă aş fi ştiut cât timp îi va lua lui Wynn să localizeze şi să pună mâna pe infractor. Nădăjduiam şi mă rugam să nu fie decât unul singur.

Am cârpit o pereche de şosete de-a lui Wynn şi am cusut o gaură în combinezonul meu, apoi mi-am îndreptat atenţia spre o carte pe care o citisem de atâtea ori încât eram sigură că o puteam recita din memorie, însă nu m-am putut concentra. Am hotărât să mă duc devreme la culcare. Poate că noaptea va trece uşor.

Nu trecu mai uşor. Am rămas trează, ascultând vuietul furtunii. Vântul se intensificase. Mi l-am imaginat pe Wynn undeva afară, încercând să se odihnească în noaptea rece, vijelioasă.

Şi Kip era agitat. Venise de pe covoraşul său din faţa focului lângă patul meu, apoi se întoarse de unde venise. Eram pe punctul de a mă ridica pentru a închide uşa de la dormitor, când mi-am dat seama că ar fi stat la uşă şi ar fi scheunat ca să-i deschid, iar asta ar fi fost chiar mai rău.

Noaptea se sfârşi în cele din urmă, însă noua zi nu se dovedi a fi cu nimic mai bună. După ce am dat drumul elevilor, m-am dus s-o vizitez pe Nimmie ca s-o ajut cu cei mici. Nu prea avea nevoie de ajutorul meu. Avea toate lucrurile sub control, însă reuşi să-mi găsească câteva

treburi mărunte de făcut.

M-am îndreptat spre casă printre fulgii de zăpadă. Oare nu se va mai opri ninsoarea asta?

Kip mă întâmpină la uşă, entuziasmat de întoarcerea mea acasă. Am pregătit cina şi i-am dat lui Kip mâncarea de seară, întrebându-mă cu ce aveam să-mi umplu ceasurile lungi ce-mi stăteau înainte.

Mi s-a părut că perioada aceasta durează o veşnicie, însă când m-am uitat pe calendarul de pe perete, mi-am dat seama că trecuseră doar şase zile.

Ian îmi aduse vestea. Când l-am văzut venind spre cabană, păşind cu paşi mari prin zăpadă, inima mi se umplu de teamă. Oare avea veşti proaste? Păşea atât de hotărât.

Însă când am deschis uşa, Ian zâmbea.

— Un vânător de blănuri indian tocmai s-a oprit la magazin şi a spus că Wynn este în drum spre casă. M-am gândit că ai vrea să ştii.

I-am mulţumit, inima tresăltându-mi de bucurie. În sfârşit, venea acasă!

— A spus şi cât va mai dura? am întrebat.

— În câteva ceasuri ar trebui să ajungă. Aduce un infractor, aşa că mi-a trimis vorbă să pregătesc celula.

Un infractor! înseamnă că Wynn şi-a găsit omul.

Ian plecă, iar eu am început să pregătesc mâncarea. Dintr-odată m-am simţit tare flămândă şi eram sigură că Wynn se simţea la fel.

Abia după mai bine de două ceasuri am auzit un atelaj intrând în sat. Mi-am dat seama, după lătratul ciudat al câinelui din fruntea atelajului, Flash, că era Wynn şi câinii lui. M-am uitat pe fereastră. Am fost nevoită să dau la o parte gheaţa dintr-un colţ al geamului ca să pot vedea.

Mi s-a părut că văd silueta înaltă a lui Wynn în faţa magazinului. După ce le porunci câinilor să se aşeze, conduse pe cineva în interiorul clădirii. Ştiam că va avea

grijă de câini înainte de a veni acasă, aşa că mai aveam de aşteptat.

Abia reuşeam să mă liniştesc. Trecuse atâta timp şi eram atât de fericită să-l văd din nou acasă, teafăr. Aş fi fost în stare să-mi iau haina şi să alerg în sat ca să fiu cu el. Însă ştiam că Wynn avea treburi de rezolvat înainte de a fi liber să vină acasă la cină şi la odihna meritată pe deplin.

Cred că lui Wynn nu-i luă prea mult să rezolve ceea ce avea de rezolvat, însă mie mi se păru o viaţă. În cele din urmă l-am văzut pe Kip părăsindu-şi locul de lângă foc şi lipindu-şi botul de uşă. Atunci am ştiut că Wynn se îndrepta spre casă.

De data asta n-am mai aşteptat lângă sobă ca Kip să primească primul salut. Am alergat la uşă şi am deschis-o – şi înainte ca Wynn să păşească înăuntru, eram deja în braţele sale.

Părea istovit şi avea faţa suptă de oboseală. Nu l-am ţinut prea mult la uşă, ci l-am tras înăuntru. L-am ajutat să-şi dea jos mănuşile groase şi haina, în tot acest timp spunându-i cât de uşurată eram că se întorsese acasă. Kip continuă să-i spună şi el acelaşi lucru, lătrând de bucurie şi dând viguros din coadă.

Abia când Wynn se îndreptă spre fotoliul său pentru a-şi scoate bocancii am observat şchiopătatul.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat alarmată.

— Sunt bine, răspunse el. Nimic pentru care să-ţi faci griji.

— Dar şchiopătezi.

— Puţin.

— Te doare laba piciorului sau piciorul?

— Piciorul.

— Wynn, am spus exasperată, ce s-a întâmplat?

— Ce zici să mâncăm întâi, apoi îţi povestesc totul? spuse Wynn. Sunt lihnit de foame.

M-am grăbit la sobă ca să pun mâncarea în farfurii. Nu-i voi mai pune întrebări decât după ce va mânca.

Niciodată n-am aflat „totul” despre experienţele lui Wynn. Ceea ce am auzit însă, a fost destul cât să mă bage în sperieţi.

Wynn îşi începuse urmărirea pornind spre cabana unui vânător de blănuri despre care se spusese că ar fi cumpărat alcool de la un traficant. Wynn găsi acolo un indian cât se poate de treaz, cu capul îngropat în mâini. Peste tot în încăpere erau aruncate sticle goale. Erau şi semne că omului îi fusese rău de la alcool.

— S-au dus, gemu el. Toate s-au dus. Toate blănurile mele adunate iarna asta, toate s-au dus.

Dăduse câteva blănuri în schimbul băuturii apoi, când era mult prea beat pentru a se putea apăra, individul care-i vânduse băutura se strecurase afară, furându-i toate blănurile.

Wynn îşi continuase căutările, luând urma omului cu pricina. Găsi un alt vânător de blănuri, în aceeaşi situaţie. Wynn porni mai departe. Curând găsi un al treilea. Acesta însă era beat, iar Wynn îşi dădu seama că negustorul de băutură nu putea fi departe. Cu toate acestea, nu-l putea părăsi pe indian până nu se asigura că-l lasă treaz, atât cât să-şi poată purta singur de grijă.

Vremea era încă destul de geroasă cât să răpună pe cineva, dacă nu se făcea foc în cabană.

Acest lucru îl întârziase pe Wynn, aşa că fusese nevoit să-şi mâne tare câinii ca să-i poată lua din nou urma.

Următoarea cabană îl făcu pe Wynn să-şi dea seama cu ce fel de om avea de-a face. Se pare că următorul vânător de blănuri refuzase să-şi dea blănurile pe alcool. Wynn îl găsi mort, împuşcat în inimă, coliba fiindu-i golită de blănuri.

Acum Wynn ştia că are de-a face nu doar cu un hoţ,

ci şi cu un ucigaş. Şi mai ştia că omul nu se va da înapoi de la nimic. Era esenţial să ajungă la el, înainte ca să mai moară cineva.

Wynn călătorise aproape toată noaptea, ca să micşoreze distanţa dintre el şi omul cu pricina. Furtuna se liniştise, în cele din urmă, iar luna îşi făcuse apariţia, luminând atât cât Wynn să poată vedea pe unde merge.

Spre dimineaţă se oprise să se odihnească puţin, mai mult pentru câini decât pentru el, apoi pornise din nou la drum.

Îl ajunsese din urmă a doua zi, pe la prânz. Omul se oprise ca să mănânce şi-şi făcuse un foc mic, pentru o cană fierbinte cu ceai. Wynn se apropiase precaut, lăsându-şi câinii în zăpadă, dincolo de colină, departe de locul de popas al omului.

Când se apropie de el, îl strigă. Îi spuse cine este şi că venise să-l aresteze.

Infractorul îi răspunse:

— M-ai prins, sergent. Ştiu când sunt înfrânt. Dar cel puţin dă-mi voie să beau o ceaşcă de ceai ca să mai scot frigul din mine înainte de a mă preda.

Wynn păşi la loc larg şi se apropie încet de om. Ajunsese aproape de el când acesta se răsuci spre el cu arma în mână şi trase spre Wynn care abia scăpă de glonţ aruncându-se în zăpadă.

Din poziţia în care se afla, adăpostit în spatele unui morman de zăpadă, Wynn îl urmări pe infractor. Se temea să-şi ia ochii de la el, ca nu cumva acesta să fugă. Însă omul preferă să rămână aproape de foc, încrezător că un poliţist nu va trage în el ca să-l ucidă dacă exista o altă cale.

Soarele apuse, iar luna îşi făcu apariţia pe cer, mare şi strălucitoare. Bărbatul îşi descărca din când în când arma în direcţia unde se afla Wynn, atât cât să-l ţină departe. Toată noaptea rămaseră în zăpadă, urmărindu-se

unul pe celălalt, însă omul avea avantajul că se putea încălzi la acel foc mic.

Dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui, Wynn avu impresia că omul îşi plănuia o nouă strategie de derutare. Wynn hotărî să facă prima mişcare. Se deplasă încet, la adăpostul troienelor de zăpadă şi a molizilor până când nu se mai află în faţa omului, ci în stânga lui.

Wynn îşi dădea seama că se pregătea de plecare. Ştiind că timpul nu lucra în favoarea lui, Wynn alergă spre locul de popas al omului, nădăjduind să-l ia prin surprindere.

Planul funcţionă. Wynn îl luă prin surprindere şi acest lucru îi oferi suficient timp cât să se arunce spre arma din mâna omului când acesta se răsucea ca să-l blocheze. A fost însă nevoit să plătească un preţ, căci în acel moment arma celuilalt se descărcă şi glonţul intră în piciorul drept al lui Wynn, străpungându-i carnea.

Wynn nu spuse prea multe despre ceea ce s-a întâmplat după aceea, însă cumva reuşise să-i pună cătuşele individului şi să obţină de la el informaţii despre locuinţele vânătorilor de blănuri cu care făcuse negoţ.

Mai existau încă doi asemenea „muşterii” în afară de cei pe care Wynn deja îi vizitase şi, având-l drept călăuză pe individul infractor, Wynn merse la cei în cauză pentru a vedea care era situaţia lor. În prima cabană descoperi un indian foarte nervos, care pornise el însuşi în căutarea înşelătorului. Wynn îl asigură că se făcuse dreptate şi-l trimise să ceară ajutorul unui alt vânător de blănuri din apropiere pentru a transporta toate blănurile furate înapoi în sat, unde urmau a fi înapoiate proprietarilor lor.

Apoi Wynn şi bărbatul arestat se îndreptară spre ultima victimă. Era aşa cum se temuse Wynn. Vânătorul de blănuri, în starea sa de beţie, nu reuşise să pună lemne pe foc şi murise îngheţat, la temperaturi de sub zero grade.

Wynn legase şi trupul acestuia de sanie şi, cu cei doi

bărbaţi morţi şi infractorul în cătuşe, se întorsese în sat.

Acum bărbatul se afla în închisoare. Wynn îmi spuse că va petrece noaptea acasă, apoi îl va duce pe acel om la Edmonton.

Am protestat. Nu era într-o stare potrivită pentru drum, i-am spus, însă Wynn îmi alungă temerile.

— Elizabeth, îmi spuse, omul acesta este periculos. N-am mai văzut niciodată, în toţi anii mei de slujire în poliţie, un om mai rece şi calculat. Nu se dă înapoi de la nimic.

Eram sigură că Wynn avea dreptate, iar acest lucru nu făcea altceva decât să-mi sporească temerile. Îmi îngădui să-i îngrijesc rana de un roşu aprins de la picior. Mă temeam că se va infecta, însă Wynn o dezinfectă bine, iar soluţia îl făcu să se schimonosească de durere. Mă asigură că rana se va vindeca bine. Cu toate acestea, a doua zi, când plecă, luă cu el dezinfectant. Nu ştiam dacă era un semn bun sau rău.

Cel mai mult mă temeam pentru siguranţa lui Wynn. Bărbatul acela dovedise deja că nu punea niciun preţ pe viaţa omului. Ce l-ar fi oprit, în disperarea lui, să încerce să-l ucidă pe omul care-l ducea în arest? Eram sigură că va face tot ce-i stătea în putere pentru a evita să fie judecat pentru crimele înfăptuite. Wynn, obosit şi cu piciorul rănit, era în dezavantaj.

Am petrecut o zi agitată şi o noapte fără somn, rugându-mă pentru protecţia lui Wynn. M-am bucurat când a venit dimineaţa şi m-am putut ridica din pat, încercând să-mi găsesc ceva de lucru, pentru a-mi ocupa mâinile şi mintea. Eram mai mult decât nerăbdătoare să dau semnalul de începere a şcolii în acea dimineaţă, chemându-i pe copii mai devreme la cursuri. Prezenţa lor urma să umple golul din locuinţa mea.

Eram pregătită mintal pentru mai multe nopţi nedormite şi zile de îngrijorare însă, spre marea mea

uşurare, Wynn se întoarse seara următoare. Întâlnise doi colegi din poliţie care fuseseră trimişi din Edmonton pentru a-l ajuta să dea de urma infractorului.

Eram recunoscătoare că-l aveam pe Wynn din nou acasă şi bucuroasă că nu călătorise tot drumul până la Edmonton cu acel picior rănit. Şeful său direct îi spusese să se odihnească câteva zile, iar Wynn îi ascultă sfatul – cel puţin pentru câteva zile. Apoi îşi reluă treburile, nerăbdător să facă mai mult decât rapoarte pe hârtie. Curând se întoarse din nou printre săteni, şchiopătând aproape insesizabil.

27
AFARĂ

Cei doi vânători de blănuri care ridicaseră blănurile furate le aduseseră în magazinul lui Ian, iar Wynn supraveghe sortarea lor pentru a fi date proprietarilor lor. Nu-mi puteam da seama cum puteau deosebi ei o blană de alta, aşa că l-am întrebat pe Wynn.

— O, oamenii îşi cunosc blănurile, nu există nicio îndoială, spuse Wynn. Au mici semne sau crestături, sau pete de culoare. Le pot identifica pe toate.

Blănurile proprietarilor morţi au fost cumpărate de Ian pentru ca banii să revină familiilor acelor bărbaţi. Wynn îmi spuse că Ian le oferise un preţ foarte bun pentru ele.

Toţi bărbaţii din sat se întoarseră de la capcanele lor şi atunci am ştiut că, într-adevăr, primăvara sosise.

Ne-am încheiat cursurile şi am început să-mi lucrez grădina. M-am bucurat să-mi pot cufunda din nou mâinile în pământ şi să pot privi cum cresc plantele. Câteva dintre femeile din sat remarcaseră beneficiile unei grădini şi, împreună cu Nimmie, am fost bucuroase să le ajutăm să-şi

facă propria grădină.

Tocmai mă pregăteam pentru încă o zi liniştită de vară, când Wynn se întoarse acasă.

— Ţi-ai făcut bagajele? zise el zâmbind, iar eu l-am privit mirată.

Ştiam că Wynn încă mai căuta o modalitate ca să ajung în

Edmonton, apoi în Calgary. Pe de-o parte, eram nerăbdătoare şi dornică să plec. Totuşi, auzindu-i acum cuvintele, o ciudată împotrivire îşi făcu simţită prezenţa.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat.

— Am auzit despre un grup care pleacă, aşa că am trimis pe cineva să-i întrebe dacă nu ar putea trece pe aici.

N-am spus nimic.

— Dacă vin, atunci ar trebui să sosească mâine. Cred că o să petreacă noaptea aici, apoi o să plece joi dimineaţă, devreme, continuă Wynn.

Joi dimineaţă. Entuziasmul şi îndoiala mă năpădiră, deopotrivă. Oare puteam să-l părăsesc pe Wynn pentru câteva săptămâni, fără să putem comunica în vreun fel?

Wynn mă trase în braţele sale.

— O să-mi lipseşti, Elizabeth, spuse el, ca şi când plecarea mea ar fi fost hotărâtă.

Am suspinat.

— Cine este? am întrebat, aproape sperând că va fi cineva alături de care aş fi refuzat să călătoresc.

— Sunt colegi din Poliţie. Nu le cunosc numele.

Colegi din Poliţie! Nu puteam refuza să mă alătur lor, dacă ar fi hotărât să mă ia cu ei.

— Eşti sigur că vor vrea să ia cu ei o femeie…?

— Cred că vor fi de acord. Cei mai mulţi dintre noi depun toate eforturile ca să se acomodeze unul cu celălalt. Avem nevoie de ajutorul celor de lângă noi. O să trimit un cort mic, pe care să-l poţi folosi. Nu-i va deranja să ţi-l instaleze.

Am oftat.

— În cazul ăsta, ar fi bine să mă pregătesc, am spus fără tragere de inimă.

— Cred că ai făcut-o deja, răspunse Wynn, sărutându-mă pe nas şi întorcându-se la treabă.

Îndată mă cuprinse agitaţia. Mi-am scos hainele şi mi-am dat seama că nu prea mai aveam nimic decent. Ce să fac? Nu aveam nici timp, nici material să-mi cos ceva nou.

Sper că nimeni nu mă va vedea înainte de a avea şansa să intru într-un magazin şi să fac câteva cumpărături, m-am gândit îngrozită.

Totuşi nu eram atât de îngrijorată pentru mine, cât pentru Wynn. I-am spălat hainele, cu toate că spălasem doar cu câteva zile înainte. Am copt pâine proaspătă, câteva prăjiturele şi un chec. Am făcut o tocană şi am sigilat-o în borcane, ca să şi-o poată încălzi atunci când avea nevoie. Cuprinsă de agitaţie, am muncit toată după-masa şi ziua următoare până la prânz, când am auzit lătratul mai multor câini în sat.

Am alergat la fereastră şi m-am uitat spre sat, constatând că vizitatorii sosiseră. Bărbaţii călătoreau într-o căruţă trasă de o pereche de cai istoviţi, slabi şi costelivi, ceea ce arăta că trecuseră printr-o iarnă îndelungată.

Puteam vedea chiar şi de la depărtare că bărbaţii purtau galoanele celor din Poliţia Canadiană. L-am văzut pe Ian ridicând mâna şi arătând în direcţia căsuţei noastre: Apoi căruţa se îndreptă spre mine.

Nu aveam fân pentru cai, însă le-am spus că-i puteau lăsa să pască în spatele cabanei, cu condiţia să nu intre în grădina mea. Cel mai scund zâmbi auzindu-mi comentariul şi se duse să îngrijească de cai.

I-am invitat înăuntru pentru o ceaşcă cu ceai şi pâine proaspătă. Ideea păru să le surâdă. Erau la masă când intră Wynn. Auzise că sosiseră şi se grăbise spre casă

pentru a putea discuta cu ei şi pentru a afla noutăţi.

— Ce vă face să plecaţi? îi întrebă. Aveţi noi ordine?

— Nu, spuse cel mai înalt, pe nume Hank Lovess. Războiul.

— Nu s-a încheiat, aşadar? întrebă Wynn. Nădăjduiam ca până acum problemele să se fi rezolvat şi războiul să fi luat sfârşit.

— Cred că am sperat cu toţii asta, dar mă tem că nu-i aşa, spuse cel scund, Ted James. Din rapoartele pe care le-am primit, s-ar putea să mai dureze ceva timp.

— Vreţi să vă înrolaţi?

— O să facem ce putem, spuse James.

M-am gândit din nou la Matthew. Dacă războiul ăsta oribil continua, oare va pleca şi el? Un fior de teamă mă cuprinse.

Bărbaţii continuară să discute, însă eu am ieşit afară, ca să iau hainele lui Wynn şi să le calc. Nu mai voiam să aud nimic despre război.

Wynn îi duse pe cei doi într-un tur al aşezării în timp ce am pregătit cina. Eram uşurată că nu-mi mai stăteau în cale, însă mi-am amintit că eu voi fi cea care le va sta în cale pentru următoarele câteva zile. Mă întrebam cum priveau ei situaţia asta.

Aşa cum Wynn bănuise, bărbaţii rămaseră peste noapte. Refuzară oferta noastră de a dormi pe duşumeaua cabanei şi-şi desfăcură saltelele sub pinii înalţi. Poate că ştiau că Wynn şi eu aveam nevoie de timpul acesta împreună. Aveam atâtea să ne spunem şi parcă nu ne găseam cuvintele. Am povestit până târziu, în noapte, însă nu-mi amintesc să fi spus ceva important.

Dimineaţa sosi prea devreme. Bărbaţii erau nerăbdători să pornească la drum, iar eu eram hotărâtă să nu le fiu o povară. Wynn mă ţinu în braţe multă vreme înainte de a mă alătura celorlalţi, însă nu suficient de mult. *Când o să-l văd din nou*? gemu inima mea în timp ce ochii

mei îi cercetau chipul pentru ultima oară. Trimisese o scrisoare la sediul Poliţiei, prin care îi ruga ca, atunci când alţi membri ai Poliţiei Canadiene urmau să pornească în direcţia noastră, să mă contacteze şi să-mi dea astfel posibilitatea de a călători cu ei. Asta se putea întâmpla peste câteva zile de la sosirea mea acolo sau doar după câteva luni – nu ştiam exact.

Călătoria nu se dovedi a fi foarte dificilă – poate pentru că eram mai pregătită şi ştiam la ce să mă aştept. Număram zilele până la sosirea în Edmonton.

Bărbaţii nu erau vorbăreţi. Nici între ei nu prea vorbeau. Cred că amândoi erau obişnuiţi cu tăcerea.

Am încercat să dau o mână de ajutor atunci când era nevoie, însă până şi la gătit se descurcau mai bine decât mine, fiind mai obişnuiţi cu drumurile şi cu focul de tabără.

Cu cât ne apropiam mai mult de Edmonton, cu atât mai agitată mă simţeam. Plecasem. Cât de diferită era această lume faţă de cea pe care o lăsasem în urmă? Câte schimbări se produseseră în familia mea? *Câte schimbări vor vedea ei în mine*, *oare*? mă întrebam în timp ce-mi priveam rochia decolorată şi mâinile aspre.

Când am ajuns la Edmonton, bărbaţii aranjară să găzduiesc la un hotel, îmi cumpărară biletul de tren spre Calgary şi-mi spuseră cum şi când trebuia să ajung la gară a doua zi dimineaţă. Le-am mulţumit pentru bunăvoinţă şi, cu un nod în gât, le-am urat să aibă parte de succes în războiul pe care-l aveau de purtat în numele meu şi al Canadei. Fuseseră buni cu mine, aceşti tineri domni. Nu mă cocoloşiseră, însă fuseseră blânzi şi răbdători. I-am asigurat că mă voi ruga pentru ei.

Apoi am rămas singură. *Singură într-un oraş mare* – *mă întrebam dacă voi mai şti să mă port*.

Am cerut îndrumări de la bărbatul aşezat în spatele tejghelei şi am pornit în oraş, stânjenită de veşmintele mele, ca să găsesc cel mai apropiat magazin de

îmbrăcăminte.

După ce am cumpărat suficiente lucruri pentru a ajunge într-o stare prezentabilă în Calgary, m-am întors în camera mea.

Cât pluş! mi-am spus entuziasmată. Un covor moale acoperea duşumeaua, iar la ferestre atârnau perdele dantelate, acoperite cu draperii groase. Încăperea era la fel de mare cât bucătăria noastră şi camera de zi la un loc, poate chiar mai mare. Nu ştiam ce să fac cu atâta spaţiu.

Am intrat în baie şi am icnit surprinsă văzând ceea ce, odinioară, mi se părea un obiect absolut normal. Trecuseră ani de când mă bucurasem ultima oară de un asemenea lux. M-am îndreptat spre cadă, trecându-mi degetele peste suprafaţa netedă şi albă. Prosoapele erau atât de moi încât aveam impresia că pun mâna pe blana groasă a lui Kip, iar încăperea mirosea proaspăt precum o pădure de brazi.

Am deschis robinetul, am turnat o cantitate generoasă de şampon de baie, apoi m-am cufundat în apa caldă, cu săpun. Era atât de bine! M-am întins alene. *Ce răsfăţ să mă pot cufunda în întregime în apă*!

Nu ştiu cât de mult am rămas în cadă. Ştiu doar că atunci când, fără tragere de inimă, am ieşit din ea, degetele îmi erau zbârcite şi apa se răcise.

M-am înfăşurat în vechiul şi ponositul meu halat, gândindu-mă la cel moale şi pufos pe care-l lăsasem la Mary. Va fi o plăcere să-mi revăd hainele elegante. Materialele fine, elegante, culorile frumoase, volănaşele şi dantelăriile. Abia aşteptam. Îmi lipsiseră.

M-am îmbrăcat în rochia mea simplă. Nu-mi venea deloc rău. Mi-am prins cu grijă părul într-o coafură pe care n-o mai avusem parcă de veacuri. Când am terminat, m-am privit în oglindă şi am rămas plăcut surprinsă de felul în care arătam.

Apoi m-am uitat la mâini şi am văzut petele şi

bătăturile de la munca în grădină, de la curăţatul legumelor, spălatul hainelor pe placa pentru rufărie – şi le-am ascuns la spate. Nu mai eram fata cu unghii îngrijite care plecase din Calgary spre pustietate cu câţiva ani în urmă. Speram că nimeni nu se va uita la mâinile mele. Apoi mi-am văzut braţele. Erau presărate cu mici umflături, semnul vizitei vreunui ţânţar sau a vreunei muşte negre. Ştiam că aveam pete din acestea şi pe faţă şi pe gât, iar încrederea mea începu să se risipească curând.

Apoi m-am îndreptat de spate, spunându-mi că nu eram acolo pentru a impresiona lumea modei. Eram acolo pentru a merge la doctor ca să primesc răspunsuri, ajutor. Şi, cât de curând posibil, mă voi întoarce la soţul meu în Nord, acolo unde-mi era locul.

Cu aceste gânduri mi-am adunat tot curajul, am ieşit din cameră şi m-am dus la recepţie ca să-l întreb pe recepţioner unde puteam găsi sala de mese.

28
CALGARY

Dimineaţa următoare, în timp ce trenul părăsea gara oraşului Edmonton îndreptându-se spre Calgary, îmi venea să chicotesc de bucurie. Curând urma să-mi revăd familia! Mă voi întoarce la viaţa oraşului, aşa cum o cunoscusem odată. Şi, mai important, speram să primesc ajutor de la doctorul meu.

Trenul nu se schimbase. Încă era teribil de încet şi se oprea la fiecare mică aşezare, pierzând astfel şi mai mult timp preţios. Abia puteam suporta agonia aceasta.

În cele din urmă, am ajuns la Lacombe şi m-am uitat atentă ca să văd dacă recunosc vreun chip. Cu toate că străzile orăşelului erau aglomerate, n-am văzut nicio persoană cunoscută cât am fost învăţătoare acolo.

După multă aşteptare, am pornit din nou, îndreptându-ne spre sud, şinele de cale ferată zăngănind în timp ce înaintam spre destinaţie.

Din nou, oprire, pornire, oprire, pornire. Soarele coborî la apus, încă fierbinte în timp ce atinse cu razele sale geamul la care mă aflam. Mi-aş fi dorit să am un loc în partea cealaltă a trenului, însă vagonul era plin de pasageri. M-am tras cât de departe am putut de la fereastră şi am încercat să nu mă mai uit mereu afară, gândindu-mă cât de departe eram de destinaţie.

Zadarnic însă. Curând mă lipeam iar de fereastră, străduindu-mă să calculez distanţa până la Calgary.

În cele din urmă am ajuns în oraş şi am încercat să-mi ţin entuziasmul în frâu în timp ce trenul intra în gară şi, cu un uriaş oftat, se opri zgâlţâindu-se. Îmi aminteam foarte bine prima mea sosire în Calgary. Oraşul se schimbase mult de atunci, dar eu mă schimbasem şi mai mult. Învăţătoarea tânără şi elegantă din Est nu mai exista. În locul ei apăruse o femeie mai în vârstă, mai înţeleaptă şi, nădăjduiam, cu mai multă sensibilitate.

Întreaga familie a lui Jon mă întâmpină la gară. Le telefonasem de la hotelul din Edmonton cu o seară înainte şi le spusesem că o să sosesc cu trenul. Erau aproape la fel de entuziasmaţi ca şi mine. Cât de mult crescuseră copiii! Nu îmi venea să cred cât de mult se înălţase William – şi cât de matur părea pentru un băieţandru de vârsta lui. Era adolescent de acum şi nădăjduia că toată lumea îşi va da seama de asta.

Sarah, de asemenea, se înălţase şi ea şi părea mai degrabă a fi o tânără domnişoară decât un copil. Acum avea unsprezece ani şi o purtare plină de graţie.

Însă presupun că cea care se schimbase cel mai mult era Kathleen. Micuţa drăgălaşă de patru anişori care mă întâmpinase la gară şi devenise însoţitoarea mea constantă, era acum o copilandră de nouă ani, cu o ţinută

dreaptă şi cuviincioasă. M-am îndrăgostit din nou de ea, deşi mi-aş fi dorit s-o mai am din nou înapoi pe micuţa mea.

Micuţa Elizabeth, care avusese doar câteva luni când sosisem eu în Calgary, în vara anului 1910, era acum gata să înceapă şcoala.

Mary avea acelaşi zâmbet sclipitor, acelaşi păr roşcat, frumos, aceiaşi ochi scânteietori pe care mi-i aminteam atât de bine. Jon nu se schimbase nici el mult, cu toate că am observat câteva fire albe de păr în favoriţii lui bine îngrijiţi.

M-am uitat în jur, ca s-o văd pe Julie. Cred că Mary îmi citi gândurile.

— Julie nu este în oraş. Soţul ei a fost chemat să predice în Lethbridge, iar Julie s-a dus cu el. I-am telefonat seara trecută şi a fost atât de entuziasmată încât abia s-a putut opri să nu sară în tren şi să vină direct aici. Dar soţul ei va termina mâine şi vor veni amândoi.

Am înţeles, însă îmi va fi greu să aştept.

Uitasem că frumoasa casă a lui Jon şi a lui Mary era atât de mare. Şi atât de frumoasă. M-am plimbat prin încăperi, trecându-mi mâna cu afecţiune peste mobilă şi decoraţiuni. Aproape că uitasem că asemenea lucruri înfrumuseţează o casă – cel puţin unele dintre ele.

Cina a fost delicioasă. Am mâncat preparate pe care nu le mai gustasem de câţiva ani. Minunata Stacy pregătise toate mâncărurile mele preferate – piept de pui umplut, piure de cartofi, pastă de broccoli, porumb, iar ca desert, faimoasa ei spumă de ciocolată. Am mâncat până când mi s-a făcut ruşine de mine.

Tot timpul cât m-am bucurat de casa lui Mary şi cina pregătită de Stacy, m-am gândit la Wynn. *Ce bine ar fi fost să fie şi el aici, cu mine – ar fi fost ca în Paradis*! Însă Wynn era departe, în ţinutul său din Nord. Am simţit o durere surdă în inimă.

Înapoi, în vechea mea cameră şi după ce am savurat luxul unei băi adevărate, m-am îmbrăcat cu una dintre cămăşile mele elegante de noapte. Simţindu-mă precum o doamnă răsfăţată, am urcat în pat, zâmbind în întuneric. Patul era atât de moale şi mirosea atât de bine, încât mi-am imaginat că voi dormi mai bine decât am făcut-o de ani buni. Însă nu se întâmplă asta. Mă obişnuisem cu o saltea mai tare. M-am întors de pe o parte pe alta, însă somnul nu veni. Pe la ora trei, disperată, mi-am aruncat perna pe covor, am luat o pătură cu mine şi m-am pus să dorm.

Mă simţeam ridicolă aşa, întinsă pe covor şi am sperat cu ardoare că mă voi trezi dimineaţă înainte de a fi descoperită astfel. Am adormit îndată.

Ziua următoare fu o zi tare încărcată. Mi-am scos toate hainele depozitate şi le-am admirat frumuseţea în timp ce le călcam, pentru a fi gata de purtat. Uitasem că am atât de multe lucruri frumoase. Totuşi trebuia să fac unele cumpărături aşa că, după-amiază am luat tramvaiul spre oraş.

Mă simţisem elegantă când părăsisem casa lui Mary, însă nu-mi trebui prea multă vreme pe stradă ca să-mi dau seama că frumoasele mele rochii erau de-a dreptul demodate. Cu cât mergeam mai mult, cu atât mai evident era acest lucru. Nu aveam banii necesari ca să-mi cumpăr o garderobă nouă, însă îmi era clar că rochiile pe care le vedeam pe stradă erau diferite de ale mele; mi se părea că, în comparaţie cu altele, eu eram îmbrăcată cu haine din ajutoare pentru misionari, haine demodate, scoase din dulapurile celor bogaţi. Stânjenită, m-am întors acasă.

Nici n-am intrat bine pe uşă şi i-am spus lui Mary:

— Rochiile mele sunt demodate. Ce să fac? Nu mi-am imaginat că moda s-a schimbat într-atât.

Apoi m-am uitat mai atentă la Mary. Dacă aş fi fost mai cu băgare de seamă, aş fi observat ieri că şi ea era îmbrăcată după ultima modă.

— O, draga mea, spuse Mary observându-mi stânjeneala, ar fi trebuit să-ţi spun, Elizabeth, însă tu ai avut întotdeauna lucruri atât de frumoase.

— Ei bine, poate că sunt frumoase, dar nu mai sunt la modă. Nu vreau să cumpăr o garderobă nouă pentru cele câteva zile cât voi sta în oraş şi nici nu am bani, chiar dacă aş vrea asta. Dar am nevoie de altceva. Cele mai multe rochii pe care le-am văzut sunt mult mai scurte şi nu atât de pline de volane, mai… Mai pe corp, cumva. Iar pălăria mea… Nici asta nu mai e potrivită.

— Ce-ar fi să vedem ce putem face? se oferi Mary. Dacă nu te superi, le putem scurta şi sunt sigură că vom găsi o soluţie ca să le schimbăm şi să le facem acceptabile.

— Nu-mi folosesc la nimic aşa cum sunt acum. Dacă le poţi modifica, măcar două sau trei, va fi de ajuns.

Am ales trei rochii ce puteau fi modificate, apoi draga de Mary se apucă de treabă. Rezultatul final fu unul surprinzător de bun şi am considerat că acum puteam cutreiera străzile oraşului fără a mă simţi prea stânjenită. Jon şi Mary îmi făcură o mică surpriză. Mă întrebară dacă sunt de acord să mă ducă la cumpărături şi să-mi cumpere un costum şi o pălărie, cu pantofi şi geantă asortate. La început am ezitat, însă când Mary îşi exprimă dragostea şi dorinţa de a face asta, am fost de acord şi i-am îmbrăţişat strâns pe amândoi.

Julie sosi, în cele din urmă, alergând pe aleea din faţa casei. Era plină de energie. Era frumoasă. Era îndrăgostită. Şi era însărcinată, vizibil. Am icnit uşor.

— N-am lăsat-o pe Mary să-ţi spună, zise ea entuziasmată. Am vrut să-ţi dau eu însămi vestea. O, Beth, n-am ştiut niciodată că omul poate fi atât de fericit.

Am strâns-o în braţe. Şi eu eram fericită pentru ea şi nimeni n-a aflat că lacrimile de pe obrazul meu nu erau doar lacrimi de bucurie pentru Julie.

Am avut multe de povestit. Cu ochii sclipind de

dragoste, îmi prezentă cu mândrie pe tânărul ei soţ. Îmi aminteam cum odinioară Julie era mai tot timpul cu ochii pe Wynn şi mă întreba dacă în Poliţie mai există cineva ca el. Ei bine, reverendul Thomas Conway nu era un al doilea Wynn. Era mult mai scund şi zvelt. Avea părul de culoarea ruginii şi o mustaţă îngrijită, de aceeaşi culoare. Avea ochi albaştri, zâmbitori şi un zâmbet blând. Părea a fi exact omul de care avea nevoie Julie şi l-am îndrăgit imediat.

Julie insistă să-şi împartă garderoba cu mine atâta timp cât voi rămâne în Calgary şi îmi aduse trei rochii care mi se potriveau perfect. Oricum, ea nu putea purta niciuna dintre ele având în vedere faptul că era însărcinată. Cu şase rochii, un costum şi încălţări, pălărie şi poşetă pe măsură, m-am simţit capabilă să înfrunt lumea.

Am zâmbit în sinea mea în timp ce agăţam rochiile pe umeraşe. *Imaginează-ţi-o pe Beth cea de dinainte purtând haine primite, modificate şi de pomană*!

Am telefonat în Toronto şi am avut o discuţie lungă cu mama şi tata, glasurile lor aducându-mi în minte atâtea amintiri. Acum erau singuri. Fetele mai mari erau căsătorite şi plecate care încotro: eu eram în Nord, Julie era în Vest şi, după cum mă temusem, Matthew plecase la război. Rămăseseră doar ei doi.

Mama era îngrijorată cu privire la Matthew şi mă tem că nu i-am prea fost de folos. Şi eu eram îngrijorată. M-am gândit la fratele nostru mai tânăr, bărbat de acum, care dorise să-şi servească ţara şi am înălţat o scurtă rugăciune, cu gâtul sugrumat de emoţie. *De ce a trebuit să plece*? m-am întrebat. Însă ştiam. Plecase din acelaşi motiv pentru care mulţi tineri plecaseră. Ţara lor avea nevoie de ei.

După ce trecură primele zile, cu agitaţia şi zarva lor, m-am hotărât să telefonez doctorului şi să stabilesc o întâlnire.

Mary se îngrijoră imediat când i-am spus că motivul

real pentru care făcusem această călătorie era acela că trebuia să fiu consultată de un doctor. Însă când m-am grăbit să-i explic că nu, nu fusesem bolnavă, cu excepţia unei răceli ocazionale în tot acest timp cât locuisem în Nord, se linişti. Făceam acest consult la cererea soţului meu, am informat-o, iar ea fu de acord că era o idee bună şi Wynn făcuse bine că-mi sugerase acest lucru.

Curând am lăsat în urmă vizitele la doctor şi testele. Sosi şi ziua consultaţiei finale. M-am dus la el cu anticipare şi teamă.

Doctorul era un domn în vârstă, cu un început de chelie, ochii săi înţelegători fiind aproape în întregime ascunşi în spatele unor sprâncene stufoase şi a unei perechi de ochelari cu rame negre, îmi făcu semn să mă aşez şi-şi drese glasul.

Emoţionată, mi-am răsucit batista pe care o aveam în mână, studiindu-i chipul pentru a căuta un indiciu a ceea ce urma să spună. Doream atât de mult să primesc veşti bune.

— Ei bine, doamnă Delaney, spuse el dregându-şi din nou glasul, toate rezultatele sunt gata şi – ezită câteva clipe ce-mi părură o veşnicie, apoi continuă – nu văd niciun motiv pentru care să nu puteţi rămâne însărcinată.

Am răsuflat uşurată şi trupul mi se relaxă.

— Asta este o veste bună, am spus aproape în şoaptă.

Doctorul mă privi pe deasupra ochelarilor.

— Depinde din ce perspectivă priviţi situaţia, spuse el. Dacă nu găsim o problemă, nu putem face nimic pentru a o corecta.

Îşi drese din nou glasul.

Aşteptă reacţia mea, întrebându-se dacă înţelesesem ceea ce tocmai spusese.

Înţelesesem. *Nu poate face nimic pentru mine*. *Puteam foarte bine să nu vin*. Consultul acesta nu schimbase situaţia cu absolut nimic.

Bunul doctor continuă să vorbească, explicând lucruri pe care nu le-am înţeles. De fapt, nici nu-l ascultam. Auzisem tot ce trebuia să aud. Acum nu doream decât să ies din cabinetul său.

M-am plimbat mult înainte să urc în tramvai şi să mă îndrept spre casă. Nu prea ştiu unde m-am dus, pur şi simplu m-am plimbat, fără a fi atentă încotro mă îndreptam şi la ceea ce era în jurul meu.

Am ajuns la râu şi am rămas privind în jos, în timp ce mintea începu să mi se limpezească. Poate că râul îmi amintea de pustiul din Nord. Era singurul loc din oraş care semăna cu căminul meu.

M-am aşezat pe iarba de pe mal, la umbra plopilor şi mi-am lăsat lacrimile să se reverse pe obraji. Îl doream pe Wynn. Cu toată inima îl doream pe Wynn. Nimeni altcineva nu înţelegea ceea ce simţeam. Am plâns o vreme destul de îndelungată. Apoi mi-am suflat nasul, mi-am stropit faţa cu apă rece şi am pornit în căutarea tramvaiului.

Am povestit mult cu Mary în seara aceea. I-am spus despre problema mea, despre durerea mea, despre dorinţa mea fierbinte. Ea a înţeles cât de bine putea înţelege cineva. Îmi promise că se va ruga ca dorinţa să-mi fie îndeplinită. Am apreciat dragostea şi înţelegerea ei, însă sentimentul de goliciune nu mă părăsi.

În plus, mă simţeam ameninţată de această lume ciudată în care mă întorsesem. Veştile despre război, ştirile zilnice referitoare la noi conflicte, listele celor ucişi sau dispăruţi în acţiune, toate acestea umpleau paginile ziarelor şi aveau ca rezultat o atmosferă de teamă constantă. Nu mă simţeam bine în această lume nouă. Izolarea mea nordică mă protejase de toate astea.

Am luat legătura cu sediul Poliţiei pentru informaţii referitoare la o dată anume când m-aş fi putut întoarce în Nord. Un glas baritonal de bărbat mă informă că nu avea cunoştinţă de niciun transport în viitorul apropiat, dar

avea numărul meu de telefon şi ordine stricte să mă contacteze de îndată ce s-ar fi ivit ceva.

I-am mulţumit şi am pus în furcă receptorul. M-am rugat, din toată inima, să se ivească ceva curând.

29
DIN NOU ACASĂ

Trecură trei săptămâni şi n-am primit nicio veste de la sediul Poliţiei Canadiene. Noaptea aveam impresia că n-aş mai putea suporta să aştept nici măcar o zi. Zilele erau puţin mai bune. Am găsit multe modalităţi de a le umple. Mergeam la plimbare cu Kathleen, inspectam lucrul de mână al lui Sarah, făceam cumpărături cu Julie şi aveam discuţii lungi cu Mary.

Ziua care-mi producea cea mai mare bucurie era duminica. Mă bucuram mai mult decât aş *fi* putut exprima în cuvinte faptul că puteam participa la serviciile bisericii. Cred că tot atunci simţeam cel mai mult lipsa lui Wynn. Continuam să mă gândesc cât de mult şi-ar fi dorit şi el să poată fi acolo.

În ciuda faptului că-mi era atât de dor de Wynn, mă bucuram că eram acasă. Ba chiar am făcut o călătorie până în Lacombe şi am petrecut câteva zile alături de mama Delaney, Phillip şi familia acestuia. Am fost bucuroasă că mama lui Wynn se simţea mult mai bine. Wynn se va bucura şi el de aceste veşti.

În timp ce mă aflam acolo, am vizitat-o pe Anna, am servit cafea şi m-am delectat cu delicioasele-i bucate suedeze. Am trecut pe lângă şcoală şi am văzut că adăugaseră o altă încăpere la căsuţa mică a dascălului. Atât de mult m-am bucurat de faptul că şcoala îşi continua cursurile.

În tot acest timp au existat suficiente ocazii de a-mi

reaminti motivul pentru care venisem aici. În mod repetat eram întrebatădespre „familia” mea şi, cu toate că cei care mă întrebau o făceau într-adevăr interesaţi, remarcile lor mi s-au părut foarte dureroase.

În ciuda atracţiilor din oraş, eram agitată. Îmi era dor de Wynn. Îmi era dor până şi de Nord. Începeam să înţeleg ce simţise Nimmie. Mi se părea că plecasem de multă vreme de acasă. Trebuia să existe cineva din Poliţie care să se îndrepte într-acolo. Dar dacă uitaseră de mine? Dacă cineva plecase deja şi eu trebuia să mai aştept câteva săptămâni? Oare ar trebui să le telefonez din nou sau vor crede despre mine că sunt prea pisăloagă?

Îmi era dor de Wynn. Îmi era dor de Nimmie şi de copiii ei, de femeile indiene care veneau la ceai, de adierea vântului printre brazi şi de mirosul fumului plutind în aer.

Îmi era dor de Kip, de obiceiul lui de a-şi vârî botul rece în căuşul palmei mele, înduplecându-mă astfel să-i mângâi blana moale şi frumoasă.

Îmi era dor de casă. Eram tristă. Şi indiferent cât de mult încercam să fiu agreabilă şi entuziastă cu privire la tot ce făceau ceilalţi pentru mine, durerea surdă din inimă nu dispărea.

În cele din urmă, doi bărbaţi fură trimişi la un post situat undeva aproape de căminul nostru şi consimţiseră să mă ia şi pe mine în călătorie. Aveam la dispoziţie trei zile pentru a mă pregăti. Mi se îngăduia să iau cu mine un bagaj de cincizeci de kilograme, nimic mai mult şi trebuia să fiu gata de plecare cu trenul de miercuri. Nu-mi mai încăpeam în piele de fericire. *Mă duc acasă*!

Am petrecut cele trei zile adunând şi împachetând, cântărind şi împachetând din nou. Doream să iau materiale pentru şcoală, iar cărţile erau atât de grele. Am sortat, am cumpănit, am sortat din nou şi am împachetat de câteva ori.

Când a sosit clipa să mă îmbrac pentru călătoria cu

trenul spre Edmonton, am întâmpinat din nou probleme. *Ce ar trebui să port*? Noul costum ar fi fost ideal pentru călătoria cu trenul, însă în Nord nu-mi era de niciun folos. Totuşi, dacă aş fi purtat una dintre rochiile simple pe care le cumpărasem când plecasem în Nord, aş fi arătat ridicol.

Mary rezolvă dilema mea.

— Ce-ar fi să porţi costumul, pălăria şi încălţările pe tren, apoi, când ajungi la hotelul din Edmonton să le trimiţi înapoi în valiza asta mică?

Aşa am făcut.

Mi-a fost greu să-mi iau rămas-bun, însă eram atât de nerăbdătoare să pornesc la drum, încât nu am zăbovit mai mult decât era nevoie. Am ţinut-o în braţe pe micuţa Kathleen mai mult decât pe ceilalţi copii, poate. Îmi era greu s-o părăsesc din nou, ştiind că data viitoare când o voi vedea, s-ar putea să fie o tânără domnişoară. Apoi totul se sfârşi, iar noi ne aflam în tren, îndreptându-ne încet spre Edmonton şi spre râul ce urma să ne transporte în prima parte a călătoriei noastre spre Nord.

Am încercat să mă liniştesc, însă fiecare fibră din trupul meu părea să-şi dorească să ajungă mai repede. O să mi se pară o veşnicie.

Zilele petrecute în călătorie nu se dovediră a fi mai bune. Am salutat cu bucurie fiecare loc cunoscut pe lângă care treceam. Primul lucru ce-mi ură bun venit în ţinutul nordic fu un nor dens de ţânţari. Am încercat să-i alung şi am zâmbit în sinea mea. Curând urma să ajung acasă.

Tovarăşii de călătorie au fost amabili cu mine. Unul dintre ei s-a dovedit a fi chiar prea amabil, după părerea mea, profitând de orice ocazie pentru a-mi oferi mâna ca să mă sprijine. L-am evitat cât de mult am putut.

Am lăsat în urmă râul, am încărcat căruţa ce ne aştepta şi am pornit pe drumul ce ducea spre postul de Poliţie din Nord.

Am făcut şi ultimul popas de noapte, bărbaţii

instalându-mi cortul înainte de a face focul. Am făcut câţiva paşi în jur, studiind cerul senin al nopţii şi întrebându-mă cum voi suporta încă o zi pe drum fără să-l văd pe Wynn, când am observat o siluetă îndreptându-se spre mine în semiîntuneric. Aş fi recunoscut acei paşi oriunde şi, cu un strigăt de bucurie, am alergat în întâmpinarea lor.

Wynn auzise că soseam şi venise în calea noastră. Am rămas strâns îmbrăţişaţi, în timp ce lacrimile mi se prelingeau pe obraji. O, cât de mult îmi lipsise! Niciodată nu voi putea exprima în cuvinte. Deocamdată însă, mă mulţumeam să fiu ţinută în braţe. Pentru prima oară în ultimele săptămâni, acea durere surdă din inimă dispăru.

Bunele maniere cereau ca Wynn să-i salute pe ceilalţi colegi şi să petreacă un timp împreună pentru a afla veşti din afară. Eu mi-l doream doar pentru mine, însă mi-am înfrânat dorinţa. Vom avea destule zile la dispoziţie pentru a putea povesti despre toate.

Ziua următoare, în timp ce păşeam în urma căruţei, am discutat despre toate lucrurile ce ni se întâmplaseră fiecăruia cât timp fusesem despărţiţi. Nu i-am spus însă nimic despre raportul medicului. Mă temeam că ochii mi se vor umple de lacrimi şi-mi doream să ajung în intimitatea propriului nostru cămin înainte de a-i spune. Dând dovadă de tact, Wynn nu mă întrebă. În schimb, am povestit despre familie, despre săteni, război şi ceea ce văzusem în săptămânile cât am fost despărţiţi.

Mulţi oameni din sat ieşiră în întâmpinarea noastră. Am fost profund mişcată de atenţia lor. I-am salutat pe nume şi am fost încântată să descopăr că nu uitasem dificila limbă indiană pe care o învăţasem de-a lungul anilor.

Am străbătut ultimul kilometru de drum împreună. Eram împresurată de o atmosferă de caldă prietenie. Pe măsură ce ne-am apropiat de sat, am simţit mirosul

fumului ce plutea în văzduh. Am tras adânc aer în piept. Îmi lipsise. În depărtare auzeam susurul domol al râului şi, mai aproape, şoapta vântului strecurându-se printre brazi. Mi-am vârât mâna în mâna lui Wynn.

— Nu-ţi vine să crezi, am şoptit, cât de minunat este să fiu din nou acasă.

Wynn îmi strânse mâna şi mă trase aproape. După sclipirea din privirea lui, mi-am dat seama că era la fel de fericit ca şi mine.

30
INSTALARE

Cabana mică pe care o numeam „casă” îmi părea minusculă după ce locuisem în minunata casă a lui Mary. Însă am privit în jur, la blana de urs aşezată pe duşumea în faţa căminului, la rafturile pe care se aflau vasele mele, la masa unde ne serveam din tocana de vânat şi chifle, la perniţele de pe canapea – şi m-am simţit din nou acasă.

Prima zi a fost una plină de activitate. Cu toate că eram obosită după călătorie, nu m-am putut odihni până când nu m-am asigurat că totul este curat şi în ordine.

Îndată ce soarele se ridică pe cer, am alergat pe cărăruia ce ducea spre grădina mea. Wynn smulsese buruienile cât timp fusesem plecată. Nu-mi venea să cred cât de mult crescuse. Iepurii dăduseră din nou târcoale. Puteam vedea multe dintre rădăcini ronţăite.

Următoarea mea sarcină a fost aceea de a-l aduce pe Kip acasă. Wynn îl lăsase în grija lui Jim Buck. Kip păru la fel de încântat să mă vadă precum eram eu să-l văd. I-am mulţumit lui Jim şi am alergat împreună cu Kip pe drumul scurt ce ducea spre casă.

În timpul dimineţii sosi în vizită Wawasee, aducând cu el cele mai recente desene, ca să mi le arate. Am zâmbit

aprobator şi i-am vorbit foarte rar, în limba lui, ca să mă poată înţelege după mişcarea buzelor.

— Îmi plac desenele tale, Wawasee. Ţi-am adus o carte din oraş. Trebuie să te întorci ca s-o vezi, îndată ce o s-o despachetez. Mâine dimineaţă o voi avea pregătită pentru tine.

Zâmbi larg şi, după sclipirea din privirea sa, am ştiut că se va întoarce dimineaţă.

După-masă, doamnele veniră la ceai. Nu toate odată, ci câte două sau trei. Nu terminam de spălat ceştile după plecarea unui grup, că un altul îşi făcea apariţia la uşa mea. Curând am fost pusă la curent cu toate noutăţile din sat.

O văzusem pe Nimmie foarte scurt seara trecută, însă tânjeam după o discuţie lungă cu ea. Prima mea zi era prea aglomerată pentru a putea sta la taclale. Încă mai trebuia să despachetez lucrurile, ca să-i pot da cartea lui Wawasee a doua zi dimineaţă, aşa cum promisesem.

I-am pregătit lui Wynn o cină specială în acea seară. Nu piept de pui umplut şi cremă de broccoli, însă m-am străduit să fac ceva bun cu ceea ce aveam.

Am intrat din nou în rutina vieţii din sat cu inima uşoară, exceptând vestea pe care mi-o dăduse doctorul şi pe care i-am împărtăşit-o lui Wynn.

Am continuat să încerc să-L înduplec pe Dumnezeu. Oare Ana nu primise copilul pe care-l ceruse? Nu existau în lume nenumărate femei care aveau copii pe care nu şi-i doriseră şi de care nu purtau de grijă? Oare era drept? De ce să nu nască femeile care îşi puteau iubi şi proteja copiii? De ce nu eu? De ce mi s-ar interzice acest lucru?

Am încercat să alung de la mine gânduri de felul acesta, însă zilnic mă luptam cu ele, făcându-mă agitată şi neliniştită. Am slăbit. Nu dormeam bine. Nu găseam răspunsuri.

Eram acasă de două săptămâni. Simţeam din nou

pacea micii aşezări, însă mă înşelasem cu privire la un lucru. Credeam că dacă las în urmă ziarele, radioul şi discuţiile despre război, voi putea alunga de la mine ideea de război. Însă avându-l pe Matthew pe front, era cu neputinţă. Gândurile şi rugăciunile mele erau adesea pentru el şi pentru ceilalţi fii plecaţi la război. Mă gândeam la părinţii, soţiile şi iubitele pe care aceşti oameni le lăsaseră în urmă şi mă rugam pentru ele. Mă rugam în special pentru părinţii mei care aşteptau cu înfrigurare întoarcerea acasă cu bine a lui Matthew.

Toamna îşi făcu simţită prezenţa pretutindeni în jur. Soarele stătea mai puţine ceasuri pe cer, frunzele plopilor căpătară o culoare galben-aurie, păsările se adunau în copaci, ciripindu-şi dialogurile. Grădina noastră crescuse şi legumele erau gustoase. Curând aveau să ajungă în cămară. Am început din nou şcoala.

Într-o zi, Wynn intră în casă pe la amiază. Mi-am ridicat privirea de la aluatul de pâine pe care-l frământam. Nu planificase să se întoarcă decât la ora cinei şi mi-am dat seama că se întâmplase un lucru ce-i schimbase planurile.

— O ţii minte pe acea tânără femeie care a născut un băieţel în urmă cu zece zile? întrebă el.

Am încuviinţat. Perechea venise de curând în sat şi nu-i cunoşteam bine pe cei doi.

— Nu se simte bine. Am fost pe acolo ca să-i duc din nou medicamente. Crezi că ai putea să treci pe la ea? Poate să-i duci ceva de mâncare? Soţul ei e plecat, iar ea e singură.

I-am promis lui Wynn că o să fac asta de îndată ce termin de pregătit mâncarea.

Tânăra pereche construise o cabană nouă la marginea satului. M-am grăbit într-acolo cu supă şi pâine. Nu-mi răspunse nimeni la bătaia în uşă, apoi mi-am amintit că, probabil, nu ştia ce înseamnă o bătaie în uşă. Am

deschis uşa şi am intrat.

Pe patul din colţul încăperii am găsit-o pe femeie, slăbită din cauza febrei. Fruntea îi era foarte fierbinte. Un prunc micuţ dormea mulţumit, lipit de mama sa. Am verificat găleata cu apă şi am constatat că tocmai fusese umplută. Probabil că Wynn făcuse asta, când venise s-o consulte. Nu ştiam dacă ar fi trebuit să încerc mai întâi să-i scad febra sau să-i dau de mâncare. Am hotărât să o răcoresc, ştergându-i fruntea înfierbântată cu o cârpă udată cu apă rece.

I-am vorbit în limba ei maternă şi am văzut răspunsul în privirea ei.

— De cât timp eşti bolnavă? am întrebat-o.

— Nu ştiu – au trecut multe zile.

— Unde este soţul tău?

— În satul mare.

— Ştii când se va întoarce?

— Nu ştiu.

Temperatura nu scăzu foarte mult, aşa că am renunţat şi am început s-o hrănesc cu supă. Spre bucuria mea, reuşi să înghită mâncarea. Apoi i-am dat o bucată de pâine, din care îmbucă singură.

Pruncul se mişcă şi începu să plângă. M-am aplecat şi l-am luat în braţe, ca să-l liniştesc şi să văd care este starea lui.

Era bine, cu excepţia faptului că avea nevoie disperată să-i fie schimbate scutecele. M-am îngrijit de asta şi l-am ţinut puţin la piept înainte de a-l pune alături de mama sa pentru a-l alăpta.

Nu părea să sufere, în ciuda faptului că mama sa era bolnavă. Era dolofan şi sănătos.

— Voi pleca acum, am spus tinerei femei şi am pornit în căutarea lui Wynn.

L-am găsit cu uşurinţă. Verifica, împreună cu Ian, lista cu proviziile pentru iarnă. Medicamentele erau

primele pe listă.

— Cum se simte? întrebă îndată ce am intrat.

M-am încruntat.

— Nu e bine, Wynn. Are febră mare. Mă tem că este tare bolnavă. Crezi că ar trebui să trimitem după soţul ei? Spune că este în satul mare.

— Am trimis după el. Va avea nevoie de cel puţin trei zile să ajungă aici şi, dacă nu-l găsim de îndată, s-ar putea să treacă chiar mai mult.

— Nu cred că ar trebui lăsată acolo, singură, Wynn. Crezi că o putem muta la noi, ca s-o pot îngriji mai bine?

Wynn rămase pe gânduri.

— Nu-i lucru uşor, Elizabeth – şi ce faci cu şcoala?

— Vom sista orele pentru câteva zile, dar nu va fi o problemă. Este mai important să o punem pe picioare.

— Cred că putem găsi o modalitate de a o aduce acolo.

— Mă duc să pregătesc patul.

Nu trecu mult şi femeia, împreună cu pruncul ei, fură instalaţi pe canapeaua din camera noastră de zi.

În cea mai mare parte a timpului dormea – bineînţeles un somn agitat, tulburat din cauza febrei. Am îmbăiat-o des, încercând să-i scad febra. Mă temeam că, după cum se agita, îşi va răni pruncul, aşa că l-am rugat pe Wynn să aducă o lădiţă în care i-am pregătit pătuţul.

Următoarele patru zile le-am petrecut îngrijind de mamă şi de copil. Începeam să văd o îmbunătăţire, pentru ca apoi starea ei să se agraveze. Uneori nu era. În stare nici măcar să-şi alăpteze copilul. L-am rugat pe Wynn să aducă lapte îmbuteliat de la magazin şi am improvizat un fel de biberon pentru a-l hrăni. În a cincea zi, la uşa noastră îşi făcu apariţia soţul îngrijorat al femeii. Se îndreptă în grabă spre patul soţiei sale, fără a-mi adresa nici măcar un cuvânt de salut. Ea se simţea puţin mai bine şi m-am bucurat că-l recunoscuse. Bărbatul se duse la

pătuţul micuţului şi-l ridică în braţe. Păru mulţumit că acesta era sănătos. Numai atunci se întoarse spre mine spunând:

— Îi iau acasă acum.

Am vrut să protestez. Femeia nu se simţea destul de bine pentru a fi transportată, însă ştiam că ar fi fost în zadar să mă opun. Am încuviinţat printr-o aplecare a capului.

Omul plecă după ajutor şi se întoarse curând cu doi alţi bărbaţi pentru a o transporta pe femeie pe o targă improvizată. Pruncul plânse în timp ce plecară. Îi era foame, iar femeia nu avea destul lapte.

Mi-am făcut griji pentru ei. În primele câteva zile am trecut pe acolo ca să văd cum se mai simte. Soţul mă întâmpina întotdeauna la uşă spunând că mama şi copilul erau „bine”. El avea grijă de ei. După mirosul din casă ştiam că gătise şi că-i dădea să mănânce. Părea a fi un bărbat responsabil. Trebuia să am încredere că se va descurca.

Într-o zi, în drum spre magazin, m-am întâlnit cu Big Woman care tocmai ieşea din casa femeii. Purta cu ea o taşcă ciudată, din piele. N-o mai văzusem până atunci cu ea.

Îmi zâmbi ştirb, faţa încreţindu-i-se.

— Acum se face mai bine, spuse ea. Fac doctorie puternică.

Nu ştiam ce făcuse. Probabil că una din incantaţiile despre care îmi spusese Nimmie şi care, cel mai probabil, îl costase pe tânărul bărbat o mare parte din banii câştigaţi cu trudă, îmi părea rău pentru această familie.

Trecură zilele şi n-am mai auzit nimic despre ei. Am îndrăznit să sper că lucrurile se îmbunătăţiseră. Wynn încă îi vizita. Continua să îi dea medicamentele pe care le avea, însă nici acestea nu reuşeau să-i scadă febra.

Într-o seară întunecată, în timp ce stăteam în faţa

focului aşteptându-ne la prima zăpadă a iernii, am auzit o mişcare la uşă. Kip alergă în întâmpinarea vizitatorului, oricine ar fi fost acesta, iar Wynn îl urmă îndeaproape.

Era tânărul bărbat. Avea pruncul în braţe. Îl salută solemn pe Wynn înclinându-şi capul şi traversă încăperea, ajungând în faţa canapelei unde mă aflam eu.

— Tu iei. Păstrezi, spuse el, întinzându-mi pruncul. Ea plecat acum. Eu merg capcane.

Îmi puse pruncul în braţele pe care le ridicasem din instinct pentru a-l primi, iar el se răsuci pe călcâie şi plecă.

Am rămas uitându-mă lung după el, neştiind ce dorise să spună sau ce trebuia să fac eu.

Uşa se închise încet şi Wynn veni lângă mine.

— Ce-a vrut să spună? am întrebat uimită.

— Şi-a pierdut soţia, spuse Wynn.

— Dar copilul?

— Omul trebuie să plece la capcanele sale. Vrea să ţii tu copilul.

Lacrimi începură să mi se prelingă pe obraji. Am plâns pentru tânărul tată. Ochii îi fuseseră încărcaţi de durere când îmi încredinţase copilul. Am plâns pentru mama care luptase atât de mult cu boala şi murise atât de tânără. Am plâns pentru copilul rămas fără mamă la o vârstă atât de fragedă. Şi am plâns pentru mine, cu lacrimi de bucurie, pentru că acum ţineam un prunc în braţe, un prunc pe care să-l iubesc şi de care să îngrijesc. L-am ţinut la piept şi l-am mulţumit lui Dumnezeu că-mi răspunsese la rugăciuni.

I-am dat numele Samuel. Mi se părea potrivit. Ana îşi numise copilul Samuel după ce Dumnezeu îi răspunsese la rugăciune. Numele însemna „cerut de la Dumnezeu” şi ori de câte ori îi rosteam numele, îmi aminteam de miracolul sosirii lui Samuel în familia noastră.

Scăzuse în greutate de când îl văzusem ultima oară. Ştiam că sărmana sa mamă nu reuşise să-l hrănească cum

se cuvine. N-am fost alarmată. Părea sănătos şi eram sigură că va creşte în greutate dacă îl voi hrăni bine.

Zilele îmi erau atât de pline, încât abia aveam timp pentru lecţiile de dimineaţă. În primele câteva zile şedeam adesea cosând, în timp ce copiii învăţau. Samuel nu avea haine. Pânzeturile mele puteau fi, în sfârşit, întrebuinţate.

La început Kip păru puţin invidios din cauza atenţiei pe care o primea cel mic, însă, în cele din urmă, hotărî că legăturica aceea trebuie să fi fost o persoană specială. Începu să păzească pătuţul, meşterit cu drag de Wynn dintr-o ladă. Kip nu le îngăduia nici măcar femeilor care veneau la ceai să se apropie de prunc, decât dacă-i porunceam să le dea voie.

La început Samuel avu mult de recuperat. Dormi şi mâncă, parcă încercând să compenseze timpul când nu primise îndeajuns. Curând se rotunji şi, pe măsură ce-şi recăpătă puterea, deveni mai conştient de lucrurile din jurul său.

Nu trecu mult şi începu să zâmbească şi să gângurească, aşa cum face orice prunc sănătos. Era atât de uşor de îndrăgit. Făcu din căsuţa noastră un loc plin de viaţă şi căldură.

Când sosi iarna, abia dacă am remarcat furtunile de zăpadă. Eram prea ocupată cu bebeluşul meu. Kip nu-şi mai primi cu aceeaşi regularitate „porţia” de plimbare. Eu eram mult prea ocupată şi nu puteam ieşi cu Samuel afară în zilele mai friguroase.

Nimmie îmi dărui un suport de felul celor cu care femeile indiene îşi purtau copiii în spate, aşa că atunci când îl scoteam pe Samuel la aer, nu-mi era greu să-l duc cu mine.

Acel Crăciun a fost cel mai bun din câte am avut acolo. Am petrecut, împreună cu Wynn, multe seri fabricând jucării pentru Samuel. Abia aşteptam dimineaţa de Crăciun. Samuel ne răsplăti eforturile cu ţipete şi

chiote, iar noi am simţit că descoperisem ceea ce Crăciunul ar fi trebuit să fie în realitate.

La acel Crăciun, timpul nostru de rugăciune căpătă o nouă semnificaţie, mai profundă. Însemna mai mult pentru noi să citim că Dumnezeu şi-a dat propriul Fiu – *propriul Fiu* – ca să aducă viaţă veşnică omenirii.

Fusesem atât de preocupaţi cu micul Samuel, încât nu m-am gândit la vârsta sa. Dintr-odată, mi-am dat seama că nu ştiam în ce zi se născuse. Eram nerăbdătoare să-l întreb pe Wynn. Indienii din sat nu acordau atenţie zilei de naştere. Era suficient să ştie în ce anotimp se născuseră. „M-am născut odată cu sosirea gâştelor” sau „M-am născut în timpul marilor troiene”, însă nu „M-am născut în 15 mai” sau „în 21 noiembrie”.

Când Wynn se întoarse acasă în acea seară şi se îndreptă direct spre pătuţ şi spre Samuel care-l aştepta chiuind şi agitându-şi braţele, i-am împărtăşit preocuparea mea.

— Nu ştim ziua de naştere a lui Samuel, am spus. Poate că într-o zi lucrul acesta va fi important – când se înscrie la şcoală sau…

— E uşor de aflat, spuse Wynn. Ţin o evidenţă a tuturor naşterilor şi a deceselor din sat.

Ne-am dus împreună în biroul său, Kip ţinându-se „scai” de noi. Wynn mi-l puse în braţe pe Samuel, fără tragere de inimă, în timp ce el scoase un registru gros. Îşi trecu degetul peste una dintre coloane şi ajunse la „băiat născut în familia lui Little Fawn şi Joe Henry Running Deer, 15 august, 1915”.

— Ciudat nume, am spus.

— Care dintre ele?

— Al tatălui.

— Au obiceiul să combine numele englezeşti cu cele indiene.

— Da, dar nu două nume ca acestea. Henry. Joe

Henry.

— Ian a spus că un vânător de blănuri alb a locuit odinioară aproape de satul mare. A spus că indienii au avut un mare respect pentru el şi câţiva dintre tineri au fost numiţi după el.

M-am uitat din nou pe pagină, la înregistrarea naşterii micului nostru Samuel şi am simţit o strângere de inimă. Am simţit din nou durere pentru tânărul şi tânăra a căror familie fusese lovită de o asemenea tragedie.

Am dus pruncul în camera de zi în timp ce Wynn puse la loc registrul.

— Vom încerca să ne revanşăm faţă de tine, Samuel, am şoptit. Vom avea grijă de tine şi te vom iubi, iar când vei fi mai mare o să-ţi povestim despre mama şi tatăl tău. Şi ei te-au iubit, să ştii.

Am sărutat obrazul fin, închis la culoare şi l-am aşezat în pătuţ, ca să pot pregăti cina. Nu rămase acolo pentru multă vreme. Wynn se întoarse curând şi-l puse călare pe piciorul desculţ, legănându-l.

31
PRIMĂVARĂ DIN NOU

Niciodată pomii nu fuseseră mai verzi, nici susurul vântului mai blând. Odată cu venirea primăverii se întoarseră şi păsările, iar eu îl ţineam pe Samuel în picioare la fereastră ca să poată vedea penajul lor colorat şi să poată auzi trilurile ciripite.

Începuse să meargă de-a buşilea de acum şi se ridica singur, stând pe picioruşele-i nesigure. Nu mai avea loc în pătuţul lui, aşa că Wynn scotoci din nou printre lăzi ca să meşterească din scândurile lor un pat mai mare. Nu prea mai era loc în mica noastră cameră de zi şi am fost tentaţi să scoatem canapeaua. În schimb însă, am aranjat lucrurile

cât de bine am putut – şi abia dacă a mai rămas loc de păşit prin cameră.

Bărbaţii se întoarseră cu blănurile de peste iarnă, cei mai mulţi având un an bun de vânătoare. Blănurile erau multe, groase şi le aduseră bani buni. Am încercat să-mi alung din minte imaginea sărmanelor animale prinse în crudele capcane şi m-am gândit la hrana şi hainele mai bune pe care blănurile urmau a le aduce familiilor din sat.

Am aşteptat, fără a recunoaşte faţă de mine însămi chiar, întoarcerea lui Joe Henry Running Deer. M-am gândit că va veni să-şi vadă fiul, însă n-o făcu. Nici măcar nu l-am văzut în sat. Şi Wynn se gândise la el cred, căci într-o seară aminti faptul că Joe se întorsese în satul mare, după cât se pare, iar cabana sa urma a fi folosită de un alt tânăr şi mireasa acestuia. Era o lege nescrisă în sat că, atunci când o cabană nu era ocupată, putea fi folosită de altcineva, care avea nevoie.

Pe măsură ce vremea se încălzea, îl scoteam afară pe Samuel din ce în ce mai des. Îi plăcea afară. Făceam plimbări lungi cu el, purtându-l în suportul din spate. Ne duceam la râu, străbăteam potecile din pădure, mergeam în sat – peste tot în jurul casei. Şi în tot acest timp îi vorbeam în engleză şi în propria limbă. Atât eu, cât şi Wynn îl încurajam să încerce cuvinte noi în ambele limbi.

Serile îi citeam sau îi arătam cărţi cu imagini. Îi cântam. La început i-am cântat cântecelele cu care crescusem eu când eram copil, apoi am rugat-o pe Nimmie să mă înveţe cântecelele pe care le cântau ei celor mici, pentru ca Samuel să le cunoască şi pe acestea.

O vizitam adesea pe Nimmie şi pe copiii ei. Samuel îi iubea pe ceilalţi copii. Zâmbea plin de încântare la vederea băieţilor lui Nimmie. Şi ei îl iubeau şi se distrau de minune jucându-se împreună pe duşumea în timp ce eu şi Nimmie ne sorbeam ceaiul şi-i urmăream cu priviri încărcate de dragoste şi mândrie.

Am trimis vorbă familiilor şi prietenilor noştri, despre fiul pe care-l aveam. Cred că m-am lăudat puţin, însă nu mai mult decât o fac mamele, în general. Odată cu poşta – pe care o primeam la intervale neregulate – soseau pachete şi felicitări. De acum, Samuel avea nu doar jucării făcute de mână, ci şi cumpărate din comerţ.

Când sosi vremea semănatului de primăvară, l-am aşezat pe Samuel pe un covoraş din blană în timp ce eu mi-am săpat grădina. El se juca, lăsând ţărâna să îi treacă printre degeţele. L-am urmărit atentă o vreme, ca să văd dacă nu va încerca să „guste". N-o făcu, aşa că l-am lăsat să se joace şi mi-am continuat munca.

Când m-am uitat din nou la el, câteva minute mai târziu, nu doar că „gustase" pământul, dar se pare chiar că îi plăcea gustul acestuia. Bărbia îi era acoperită cu noroi de la amestecul de pământ şi salivă. Îmi zâmbi fericit, ca şi când ar fi vrut să-mi spună: „Nu te nelinişti. Niciun copil n-a murit din cauză că a mâncat pământ".

L-am ridicat, l-am şters, l-am muştruluit şi i-am pus covoraşul pe iarbă.

Am închis mica şcoală pe perioada lunilor de vară şi am avut mai mult timp la dispoziţie pentru Samuel. De acum începuse să păşească. Serile, eu şi Wynn ne petreceam timpul trimiţându-l de la unul la altul. El părea să simtă că se întâmpla ceva special şi ţipa, ca să se asigure că avea parte de toată atenţia noastră, ori de câte ori făcea un pas.

Mare parte a timpului îmi era ocupată cu cusutul hăinuţelor. Samuel creştea repede şi hainele nu-i mai erau bune. Mă întrebam cum reuşise Ana să se descurce, făcându-i celui mic doar o singură hăinuţă în fiecare an. Am zâmbit în timp ce mă gândeam la dragostea cu care cosea fiecare hăinuţă pentru fiul ei.

Un lucru mă neliniştea. Samuel creştea atât de repede, iar eu nu aveam poze cu el, la vârsta aceea. Ştiam

că în anii ce vor urma, pozele vor fi foarte preţioase, nu doar pentru Wynn şi pentru mine, ci şi pentru Samuel. Am încercat să mă gândesc la diferite modalităţi de a putea face asta, însă nu vedeam nicio soluţie. Apoi mi-am amintit de Wawasee. M-am dus cu Samuel la el şi i-am explicat băiatului ce doream, promiţându-i toate caietele de care ar fi avut nevoie ca să-l deseneze pe Samuel.

Lui Wawasee îi păru ciudată cererea mea. Era obişnuit să deseneze animale sălbatice şi păsări, câini sau bărbaţi pescuind. Însă nu spuse nimic. Începu să schiţeze un portret al lui Samuel. La început desenele arătau ciudat şi cam nereuşite, însă apoi începu să se descurce. Curând, portretele începură să semene foarte mult cu copilul.

După acest episod, veni des la noi şi petrecu ceasuri întregi desenându-l pe Samuel – dormind în pat, jucându-se cu jucăriile, îngropându-şi faţa în blana groasă a lui Kip, servindu-se din legumele pasate. Toate desenele surprindeau puţin din spiritul celui desenat. În timp ce le priveam, ştiam că descoperisem o comoară mult mai mare decât mi-ar fi putut oferi un aparat de fotografiat.

32
PETRECERE LA ZIUA DE NAȘTERE

Se apropia aniversarea primului an de viaţă al lui Samuel. Căutam idei pentru a face din acea zi una specială, însă n-am născocit mare lucru. Am hotărât să discut problema cu Wynn. Am aşteptat până ce Samuel adormi în acea seară.

— Sâmbătă, Samuel va împlini un anişor, l-am informat eu pe Wynn.

— Îmi amintesc, spuse el. I-am găsit cadoul deja.

Ochii mi se măriră.

— Chiar aşa? Ce anume?

— Nu-ţi spun, răspunse Wynn zâmbind. Va trebui să aştepţi.

— Wynn, am implorat, nu e frumos din partea ta.

Însă Wynn râse.

— Ei bine, tu deja i-ai pregătit cadoul. Te-am văzut lucrând de câteva zile la căluţul acela umplut, spuse el.

— Şşş, l-am atenţionat, aruncând privirea spre pătuţul din colţul încăperii.

Wynn râse mai tare.

— Îmi doresc ca ziua asta să fie specială, am continuat.

— Pentru Samuel sau pentru tine? spuse Wynn cu o sclipire în ochi.

— Pentru toţi, am spus, puţin necăjită de faptul că Wynn mă tachina.

— Sunt sigură că va fi o zi specială, doar fiind împreună. Dar ce-ai vrea să faci? întrebă Wynn, devenind mai serios.

— Asta-i problema. Încă nu mi-a venit nicio idee.

— Atunci pot să-ţi ofer eu o sugestie? Cred că ar fi distractiv să punem mâncare la pachet şi să ne luăm fiul într-o primă drumeţie în natură. Am putea petrece o zi întreagă; îl luăm pe Kip, punem mâncare şi stăm toată ziua.

Ideea îmi surâse şi am început îndată să mă gândesc la lucrurile pe care trebuia să le pregătesc pentru picnicul festiv.

Sâmbătă am avut parte de o zi frumoasă, însorită. M-am dus devreme în bucătărie şi mi-am început pregătirile pentru prânzul pe care urma să-l luăm cu noi. Wynn deja plecase, însă urma să se întoarcă pentru micul dejun.

Samuel se trezi şi se ridică în pătuţ, cu o expresie jalnică pe faţă – asta până când dădu cu ochii de mine. În acea clipă îşi începu „tirada” prin care mă informa că îi era foame şi că era gata pentru o nouă zi.

M-am dus la el şi l-am ridicat, sărutându-l pe obraz.

— Astăzi este aniversarea primei tale zile de naştere, i-am spus, însă nu păru foarte entuziasmat. Vom face o plimbare lungă prin pădure – tati, Kip, tu şi eu. Vom vedea tot felul de lucruri despre care ar trebui să afli. Diguri făcute de castori, urme de animale, tot felul de pomi şi păsări, iar tati îţi va spune tot ce trebuie să ştii despre ele.

Pe Samuel îl interesa însă doar ceea ce aveam la micul dejun.

L-am îmbrăcat şi ne-am întors în bucătărie în clipa când Wynn intră pe uşă. Avea mâna vârâtă sub haină şi pe chip un zâmbet ciudat.

— Se pot da cadourile? întrebă el, iar eu am râs.

Era chiar mai „rău” decât mine.

— Bine, am fost de acord fără să-mi iau ochii de la Samuel. Dar va trebui să aştepţi până când mă duc să-l aduc pe al meu.

M-am dus în dormitor şi am adus micul căluţ din stambă pe care-l meşterisem, intrând în încăpere cu acesta ascuns la spate. În timp ce Samuel rămase privindu-ne cu o expresie de uimire pe chip, i-am cântat, împreună cu Wynn, „La mulţi ani”.

— Tu mai întâi, spuse Wynn şi am scos căluţul de jucărie de la spate, sărutându-l pe Samuel în timp ce i-l dădeam.

Întinse mâna după el cu un zâmbet pe faţă şi vârî în gură un picior al căluţului.

— Nu, i-am spus. Nu-i de mâncat. Doar nu eşti chiar atât de flămând, nu-i aşa?

— Sper să nu facă asta şi cu darul meu, spuse Wynn, trezindu-mi şi mai mult curiozitatea.

— Ei bine, dă-i-l şi vom vedea, l-am îndemnat.

Wynn îşi scoase mâna din haină şi văzusem cel mai pufos şi cel mai mic pui de huskie – cu privirea cea mai sclipitoare pe care o văzusem vreodată.

— Wynn! am ţipat, cum de l-ai ţinut atât de liniştit?

— N-a fost uşor.

Am întins mâna după căţeluş, însă Samuel mi-o luă înainte. Cred că l-ar fi vârât şi pe acesta în gură dacă ar fi avut ocazia, însă după ce-l ţinu pe căţeluş destul de aproape de Samuel ca să-i simtă moliciunea, Wynn îl luă şi-l puse pe duşumea.

Căţelul rămase acolo, clipind din ochii albaştri şi privind la acest ciudat şi nou loc. În acea clipă, Kip i se alătură. Privise întreaga procedură, cu capul aplecat într-o parte, însă acum se apropie să adulmece căţeluşul şi să vadă dacă, într-adevăr, era căţel.

Căţelul se întoarse imediat spre Kip, bucurându-se să vadă unul ca el. Îl salută cu asemenea entuziasm, încât Kip se dădu înapoi şi se retrase în cele din urmă, căţeluşul rostogolindu-se parcă în urma sa. Am râs amândoi privindu-i.

M-am întors spre Wynn.

— Cum vom mai face loc pentru încă cineva în casa asta? Deja suntem trei oameni şi un câine.

— Poate sta afară, spuse Wynn. Nu e nevoie să stea în casă. Fiecare băiat are nevoie de un câine al său.

Am dat din cap. Eram sigură că Wynn ştia deja că nu voi avea niciodată inima să-l las pe căţeluşul acesta afară, singur. Urma să împartă cu Kip covoraşul din faţa focului.

Am servit micul dejun şi ne-am pregătit de drumeţie.

Nu ştiu dacă m-am mai bucurat atât de mult de o asemenea zi. Samuel păru să înţeleagă că natura întreagă – pădurea – era parte din el. Cercetă totul cu ochi mari, negri, serioşi, arătând cu degetul şi bodogănind pe limba lui despre lucrurile ce-i atrăseseră atenţia.

Amândoi am fost încântaţi de răspunsul copilului.

— E un micuţ tare isteţ, nu-i aşa, Wynn? nu m-am putut abţine să nu întreb.

Wynn fu de acord.

Am servit masa festivă pe o pătură întinsă pe covorul moale al pădurii format din straturi de ace de brad. Wynn îi dădu lui Samuel un con mare de brad, în timp ce eu am aranjat masa. Cum era de aşteptat, acesta ajunse în gura micuţului.

Am pornit apoi spre digul castorilor şi l-am lăsat pe Samuel să urmărească castorii puşi pe treabă, spunându-i, pe limba lui, cuvântul pentru micul şi energicul animal. Ba chiar am pretins că micuţul încearcă să repete cuvântul, însă, la drept vorbind, cred că nu era altceva decât bolboroseală de copil mic.

L-am dus pe Samuel la marginea eleşteului, iar Wynn îl ţinu bine, ca să poată lovi cu mâna apa rece. Ochii îi străluciră şi stropi în jur cu atâta putere, încât până şi Wynn îşi primi porţia de apă. Când l-am luat de acolo, încercă să ne înduplece să-l mai lăsăm, arătând cu degetul şi protestând.

Soarele era la apus şi-şi începea coborârea când ne-am întors acasă. Nu ajunsesem departe când ne-am dat seama că Samuel, pe spatele tatălui său, adormise buştean, căpşoru-i acoperit cu păr negru clătinându-i-se cu fiecare pas făcut de Wynn.

— L-am secătuit de puteri pe micuţ, am spus compătimindu-l.

Wynn chicoti.

— Cred că i-a plăcut fiecare secundă.

— Şi eu cred la fel. Mă bucur că te-ai gândit la asta, Wynn. A fost distractiv, nu-i aşa?

Wynn mă luă de mână şi am pornit către casă. Kip alergă înaintea noastră, scotocind după vizuini de iepuri sau după ascunzătorile veveriţelor. Samuel dormea netulburat. Poate că visa pădurea. Părea mulţumit şi se simţea bine.

— Trebuie să ajungem acasă şi să dăm de mâncare căţeluşului, am spus, iar Wynn mă strânse mai tare de

mână.

Două seri mai târziu şedeam în faţa focului din cămin. Wynn îşi făcea socoteli de-ale lui, eu lucram la lucrul meu de mână, iar micul Samuel dormea în patul din încăpere, când am auzit un zgomot la uşă. Kip se ridică repede lătrând, speriind căţelul ce dormea lângă el.

— Linişte, Kip, i-am poruncit, temându-mă că va trezi copilul.

Wynn se ridică şi se duse la uşă aşteptându-se, la fel ca şi mine, la o persoană cu probleme.

Era tânărul Joe Henry Running Deer, care aştepta în prag.

Mi-au trebuit câteva clipe ca să-l recunosc, însă când mi-am dat seama cine era, am zâmbit uşor. Venise să-şi vadă fiul. Eram sigură că va fi mulţumit să constate că am avut grijă de el.

Wynn îl salută şi-i făcu semn să intre. Bărbatul intră, mai degrabă ezitant, împingând uşor în faţă o femeie. Era tânără, abia dacă trecuse de vârsta copilăriei – şi era foarte timidă. M-am întrebat dacă era sora lui.

El rămase lângă uşă, fără să întrebe de copil. În schimb, o împinse pe ea mai în faţă şi spuse, într-o engleză stâlcită:

— Acum femeie nouă. Vin după fiu.

Sângele mi se scurse din obraji. Speram că îl înţelesesem greşit. M-am uitat la Wynn. Şi faţa lui era palidă şi m-am uitat din nou la tânărul bărbat, gata să-l întreb ce voia să spună. Wynn îi spuse ceva şi bărbatul răspunse, însă nu am auzit, nici nu am înţeles vorbele lor.

— Ce spune? l-am întrebat pe Wynn. De ce a venit?

— Stai liniştită, Elizabeth, îmi spuse Wynn.

Însă nu puteam sta liniştită.

— Wynn, am insistat, ce a spus?

Wynn se întoarse spre mine, cu ochii încărcaţi de durere.

— A venit să-şi ia copilul. Îl vrea înapoi, Elizabeth.

Am vrut să ţip, să protestez, însă niciun cuvânt nu-mi ieşi din gâtlej. M-am uitat rugător la Wynn, implorându-l cu privirea să-i scoată pe cei doi afară din casa noastră.

Wynn încă mai vorbea încet cu bărbatul. Nu puteam auzi cuvintele sale, însă cu siguranţă, îi explica situaţia. *Samuel este copilul nostru acum*! *N-o să renunţăm la el*. Joe Henry şi tânăra lui mireasă puteau avea copiii lor.

M-am uitat spre pătuţ. Samuel îşi schimba poziţia. Zgomotul din încăpere probabil că-l tulburase. Am sărit în picioare şi m-am grăbit spre pătuţul său, gata să-l iau în braţe şi să-l protejez. Încă dormea. Mi-am ridicat din nou privirea. Wynn îi conducea pe vizitatorii noştri afară. *Curând*, *tot acest coşmar se va sfârşi – trebuie să se sfârşească*! Wynn închise uşa, rămânând câteva clipe cu capul lipit de ea. Umerii îi erau căzuţi – nu-l mai văzusem niciodată aşa. Aş fi vrut să mă duc la el, să-i spun că acum totul era în regulă, însă picioarele nu mă ascultau. M-am aşezat înapoi pe pat, iar Wynn se îndreptă de spate şi se întoarse spre mine.

— Trebuia să fim pregătiţi pentru asta, Elizabeth, spuse el cu tristeţe. Ar fi trebuit să ştim.

— Acum este în regulă, i-am spus. Sunt sigur că înţelege. La urma urmelor, a trecut aproape un an de când ni l-a dat. Nu poate să intre în casă pur şi simplu şi să…

— Elizabeth, mă întrerupse Wynn, este copilul lui.

— Ni l-a dat nouă.

— Nu – nu aşa cum am crezut noi.

Wynn părea foarte obosit.

— Dar acum a plecat.

— Se va întoarce.

M-am ridicat în picioare de groază.

— Ce vrei să spui? Ce spui? am întrebat. L-ai trimis de aici, nu-i aşa?

Pe chipul lui Wynn se aşternu o expresie de

înfrângere.

— L-am trimis, da, ca să putem avea puţin timp, puţin timp de gândire, puţin timp să ne pregătim.

— Ce i-ai spus?

— Nu ştiu. Ceva… Ceva despre faptul că cel mic doarme şi că nu vrem să-i întrerupem visul sau ceva de felul ăsta. Nu sunt sigur. Am spus primul lucru ce mi-a venit în minte.

Wynn ridică din umeri.

— Şi se întoarce? am spus cu voce golită de orice sentiment.

— Dimineaţă, spuse Wynn.

— Ei bine, nu-l vom da.

— Nu-l putem opri, Elizabeth. Vrea să-şi ia copilul înapoi.

— Mergem la tribunal. Ne vom lupta pentru el.

— Şi nu vom face altceva decât să prelungim agonia. N-am avea nicio şansă.

În acel moment am început să plâng – hohote izvorâte din adâncul sufletului. Wynn păşi înainte pentru a mă mângâia, pentru a mă lua în braţe. Atunci mi-am dat seama că şi el plângea. Nu cred că exista ceva care să mă aducă în fire mai mult ca acest lucru. Ştiind că Wynn suferea profund, mi-am revenit. Wynn avea nevoie de mine. Aveam nevoie unul de celălalt. Ne pierdeam copilul. Dimineaţă Samuel urma să plece şi noi nu puteam face nimic.

O clipă l-am urât pe acel tânăr bărbat. Cum putea face aşa ceva? Apoi, am îndrăznit să merg mai departe. Am devenit furioasă pe Dumnezeu. Cum putea îngădui un asemenea lucru? Am încercat să alung furia, ştiind că nu era bine, însă aceasta refuza să mă părăsească. M-am agăţat de Wynn şi am plâns.

În acea noapte nu am dormit, niciunul dintre noi. Am vorbit, ne-am rugat, am plâns, însă n-am scăpat de durerea

din suflet.

La ora trei m-am ridicat încetişor ca să văd ce face Samuel. Am păşit încet, ca să nu-l trezesc pe Wynn, însă când am intrat în încăpere, Wynn era deja acolo, aplecat deasupra micuţului, privindu-l cum dormea în semiîntuneric, focul din cămin aruncând umbre tremurătoare pe chipul său.

M-am dus lângă el şi, fără un cuvânt, l-am luat de mână. În ochi mi se adunară din nou lacrimi. Î*l iubeam atât de mult*. *Crezusem că este al nostru*. Î*i plănuisem viitorul*.

M-am dus să fac cafea. Am băut împreună în tăcere, cu ochii aţintiţi asupra copilului. Kip păru să înţeleagă că ceva nu era în regulă. Veni la mine şi-şi apăsă botul pe mâna mea, scheunând.

— Trebuie să vorbim, spuse Wynn.

Am încuviinţat.

— O să se întoarcă peste câteva ceasuri.

N-am spus nimic.

— Ce vrei să trimiţi cu el?

Nu puteam înşira acele lucruri unul câte unul – toate lucrurile pe care Wynn şi eu le meşterisem pentru Samuel. Ştiam că le voi trimite pe toate. Doream să aibă în jurul său lucruri cunoscute, în plus, n-ar fi făcut altceva decât să ne amintească de Samuel.

— O să-i împachetez lucrurile, am reuşit să spun cu buzele amorţite şi m-am ridicat.

Cred că am plâns pentru fiecare obiect pe care l-am împachetat. Hăinuţele lui, păturile, jucăriile primite de Crăciun, darurile ce sosiseră prin poştă. Am golit sertarul în care-i păstram lucrurile, apoi am luat căluţul din stambă şi am izbucnit din nou în lacrimi.

— De ce, Doamne? De ce? îmi plângea inima fără a primi însă vreun răspuns.

Când toate lucrurile îi fură împachetate şi plânsul conteni, m-am alăturat lui Wynn lângă foc.

— Ce facem cu cățelul? l-am întrebat pe Wynn. Nici măcar nu i-am dat un nume.

— Samuel ar trebui să-i dea un nume. Dacă Joe îl vrea, atunci i-l dăm.

— Şi dacă nu-l vrea?

— Jim Buck şi-a dorit întotdeauna un câine. Îl poate lua el, dacă părinţii sunt de acord.

Cerul începea să se lumineze. Ştiam că Joe şi soţia sa vor veni curând. Plecau spre satul mare şi urmau să pornească la drum devreme. M-am gândit să-i invit la micul dejun, însă n-am putut. M-am dus în dormitor ca să mă îmbrac. Wynn era deja în uniformă.

Am ieşit şi m-am apropiat de pătuţ, privind în jos la Samuel, care încă dormea.

— Wynn, am spus, nu cred că vreau să fiu aici când vin.

Wynn încuviinţă printr-o aplecare a capului, în semn că înţelege.

— Mă întrebam, spuse el, dacă n-ai vrea să-l duc eu pe Samuel la ei, ca să nu mai fie nevoiţi să vină aici.

Am ezitat, gândindu-mă la sugestia lui Wynn.

— Cred… Cred că e bine aşa.

— Atunci ar fi mai bine să-l trezim şi să-i dăm de mâncare.

Wynn îl trezi şi-l îmbrăcă, în timp ce eu îi pregăteam mâncarea de dimineaţă. Îi dădusem să mănânce. Ne rugarăm împreună, cerându-l lui Dumnezeu să meargă cu micul nostru Samuel, oriunde ar fi dus drumul său – să-l păzească, să-l protejeze şi, mai mult ca orice, să-i dea ocazia de a-L cunoaşte pe El, aşa cum ne dorisem.

Samuel părea a crede că era doar o dimineaţă ca oricare alta. Ţipă de bucurie văzându-şi cățelul, molfăi în guriţă căluţul din stambă şi-l apucă strâns pe Kip de blană. Am adunat toate lucrurile lui şi Wynn îl luă în braţe. Îşi puse legăturica în spate, vârî cățelul în tunică aşa cum

făcuse când îl adusese acasă şi porni spre sat, după ce l-am îmbrăţişat strâns, pentru ultima oară, pe Samuel.

În timp ce-i priveam îndepărtându-se, mă întrebam printre lacrimile ce mi se prelingeau pe obraji, dacă viaţa va mai avea vreodată vreun rost pentru mine.

33
TRISTEȚE ȘI BUCURIE

Următoarele săptămâni au fost cele mai grele din viaţa mea. Am rătăcit într-o lume pustie, lipsită de orice sentiment cu excepţia durerii. Casa era pustie, patul din colţ – care insistasem să rămână acolo – era gol, însă lucrul cel mai rău dintre toate, viaţa mea era la fel de pustie.

Uneori încercam să mă rog, însă Dumnezeu părea departe. Ştiam că nu era vina lui Dumnezeu. El nu se îndepărtase. Eu o făcusem. Nu mă mai simţeam aproape de El. Nu puteam înţelege pentru ce îngăduise să se întâmple una ca asta.

Nu mă mai simţeam aproape nici măcar de Wynn. El îşi îndeplinea tăcut sarcinile zilnice. Eu îmi vedeam de ale mele. El încerca să comunice, să mă strângă în braţe, să mă facă să discut despre cele întâmplate, însă eu mă opuneam, îndepărtându-l, invocând tot felul de scuze neîntemeiate.

Am slăbit, lucru de aşteptat. Nu mâneam. Încă nu puteam dormi. Doar stăteam întinsă în pat noaptea, întrebându-mă ce se întâmpla cu Samuel.

Nimmie veni pe la mine şi-şi aduse copiii. Înainte mă bucuram de joaca şi râsetele lor, însă acum nu le mai puteam suporta; iar când Nimmie mă invita pe la ea, găseam pretexte să nu merg.

Iar aici nu aveam nimic de făcut. Nu aveam nimic de cusut, nu erau scutece de spălat, nu aveam niciun motiv

pentru a pregăti o masă mai specială sau a ne juca jocuri copilăreşti. Jim Buck veni să mă viziteze, întrebând când vom începe din nou şcoala; însă i-am dat un răspuns evaziv şi i-am spus că o să bat toba când vom începe din nou lecţiile.

Am adunat legumele şi le-am depozitat – nu pentru că aş fi găsit plăcere în asta, ci pentru că îmi oferea ceva de făcut. Aproape zilnic făceam plimbări lungi cu Kip. Nu-mi făcea plăcere, dar aceste plimbări mă ţineau departe de sat şi nu mă mai simţeam obligată să mă comport civilizat faţă de alţi oameni.

Ştiam că Wynn era îngrijorat pentru mine, însă nu-mi păsa.

Când sosi şi zăpada, îngropând sub pătura-i albă tot noroiul din sat, am privit fără să spun nimic. *Ar fi bine*, m-am gândit, *dacă şi sentimentele omului ar putea fi acoperite în felul acesta*.

Însă Dumnezeu nu mă uitase. Zi după zi, frânturi din Scriptură începură să îndepărteze de pe inima mea bucăţelele de gheaţă. Mici versete şi promisiuni începură să-mi vină în minte. Erau oameni care se rugau, ştiu – şi poate că acest lucru se întâmpla ca răspuns la rugăciunile lor. Dar şi pentru că eram copilul Său şi El mă iubea.

Într-o zi, în timp ce priveam la zăpada ce se aşternuse rece şi curată pe cărările din sat, m-am gândit la versetul „Spală-mă şi voi fi mai alb decât zăpada”. Am privit în inima mea în timp ce aceste cuvinte îmi trecură prin faţa ochilor. În trecut fusesem spălată, fusesem curăţită. Putusem să mă plec înaintea Făcătorului meu cu o conştiinţă eliberată de vinovăţie, datorită puterii de curăţire a sângelui Său. Acum nu mă simţeam curată. Mă simţeam întinată. Murdară. Mânioasă şi plină de amărăciune. Ştiam că dacă acum mă plecam înaintea Lui, aş fi putut s-o fac doar sub apăsarea ruşinii.

— Dar e vina Ta, Doamne, L-am acuzat. Uite ce

durere m-ai făcut să îndur.

„El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre”, am auzit o şoaptă în mintea mea.

— Ştiu, ştiu, am recunoscut fără tragere de inimă. L-ai trimis pe Fiul Tău să moară pentru mine. Lucrul acesta Ţi-a produs durere. Ţi-am spus că-mi pare rău. Ţi-am cerut iertare pentru păcatul meu, dar asta este altceva. Sunt copilul Tău şi am crezut că o să mă protejezi, o să-mi porţi de grijă – dar uite unde mă aflu. Sunt singură şi sufăr, Doamne, pentru că Tu…

„Căci Domnul, Dumnezeul tău, este un Dumnezeu plin de îndurare care nu te va părăsi şi nu te va nimici”, veni în mintea mea versetul din Scriptură.

— Dar mă simt părăsită, Doamne. Mă simt goală şi…

„Cheamă-mă şi-ţi voi răspunde; şi îţi voi vesti lucruri mari pe care nu le cunoşti”.

— Poţi face asta, Doamne? Chiar mă poţi ajuta? Poţi lua povara asta de pe inima mea şi poţi face ca viaţa să aibă din nou un rost pentru mine?

„Veţi ieşi cu bucurie şi veţi fi călăuziţi în pace. Munţii şi dealurile vor răsuna de veselie înaintea voastră şi toţi copacii din câmpie vor bate din palme”.

De asta aveam nevoie, după asta tânjeam. Poate că nu absenţa lui Samuel era ceea ce-mi făcea viaţa atât de mizerabilă, ci absenţa prezenţei lui Dumnezeu. *Trebuie să găsesc din nou acea bucurie*. *Trebuie*. Mi-am luat Biblia şi m-am dus în dormitor. Voi sta pe genunchi atât cât va fi nevoie pentru a găsi şi restaura pacea pe care o cunoscusem altă dată.

Am fost nevoită să mă întorc la începuturi şi să cercetez din nou planul lui Dumnezeu pentru omenire. Ştiam că pentru a avea pace cu Dumnezeu, omul trebuia să împlinească condiţiile Lui. Primul lucru pe care trebuia să-l fac era să-mi mărturisesc păcatul, în cazul acesta, păcatul

era amărăciunea şi resentimentul meu. Eram furioasă pe Dumnezeu pentru că nu născusem niciun copil. Eram furioasă pe Dumnezeu că-mi luase copiii pe care ajunsesem să-i iubesc, mai întâi pe Susie şi apoi pe micuţul Samuel. Nu aveam niciun drept să-L învinovăţesc pe Dumnezeu. Nu El fusese de vină că familia lui Susie hotărâse să se mute sau că Joe Henry alesese să vină după fiul său. Dar dacă aceste lucruri se dovedeau a lucra spre binele copiilor? Ceea ce ştiam totuşi, era că Dumnezeu se afla la cârma vieţii mele. Era Dumnezeul meu suveran. El ştia ce este bine pentru mine şi trebuia să înţeleg că, în marea Sa dragoste pentru mine, El mă va mângâia şi mă va susţine prin această pierdere devastatoare. *El îmi va da ceea ce este mai bine*, am hotărât.

Am venit la El cu pocăinţă şi toată amărăciunea începu să dispară din sufletul meu. Apoi am continuat spunându-l lui Dumnezeu că acceptam planul Său pentru viaţa mea, oricare ar fi fost acesta, chiar dacă însemna să rămân fără copii şi că nu voi mai lupta împotriva Lui şi voi lăsa lucrurile în mâinile Sale. Nu mai doream să experimentez suferinţa asta şi nu mai voiam să produc suferinţă altora. M-am gândit la Wynn şi la durerea pe care i-o pricinuisem. L-am rugat pe Domnul să mă ierte şi mi-am promis că-i voi cere lui Wynn iertare.

M-am rugat pentru Samuel. M-am rugat şi pentru Joe Henry Running Deer ca să fie un tată bun şi înţelept. Ca Joe să aibă ocazia de a-L cunoaşte pe Domnul astfel încât Samuel şi ceilalţi fii şi fiice cu care ar putea fi binecuvântat în viitor să-L poată cunoaşte pe Mântuitorul.

M-am rugat pentru tânăra care era acum mama lui Samuel. M-am rugat ca Dumnezeu s-o ajute. Să fie iubitoare şi blândă, răbdătoare şi grijulie şi să ajungă să-l iubească pe Samuel la fel cum l-am iubit eu.

Am vorbit cu Dumnezeu despre multe lucruri, neţinând nimic în suflet, iar când m-am ridicat de pe

genunchi, m-am simţit din nou curată şi plină de pace.

Ştiam că vor mai fi zile în care voi tânji după un copil. Voi da piept cu ele când va fi cazul, cerându-l lui Dumnezeu să mă ajute să trec cu bine prin ele, însă eram sigură că nu voi mai cârti, nu voi mai fi nerăbdătoare şi sâcâitoare. Cu ajutorul lui Dumnezeu voi căuta să mă bucur de ceea ce va alege El să-mi dăruiască. Era o nesăbuinţă să trec prin viaţă cârtind şi plângându-mă şi umplându-mă de amărăciune, când aveam deja atât de multe lucruri pentru care puteam fi mulţumitoare. Voi face din fiecare zi o experienţă cu Domnul. Voi găsi multe lucruri pentru care să-l mulţumesc. Am început prin a-l mulţumi pentru Wynn.

Wynn îşi dădu seama, îndată ce intră pe uşă, că se întâmplase ceva. În acea seară i-am împărtăşit experienţa mea. Am petrecut timp discutând şi rugându-ne împreună. Era plăcut să ne simţim din nou aproape unul de celălalt.

— N-ar fi trebuit să mă port astfel, am recunoscut. Voi păstra cu drag în inimă zilele petrecute cu Samuel. Întotdeauna vor fi speciale pentru mine.

Am scos pătuţul din camera de zi. Nu mai aveam nevoie de obiecte care să ne amintească, în mod dureros, de ceea ce fusese. Acum aveam amintiri plăcute. Şi am constatat că le puteam împărtăşi împreună. „Îţi mai aminteşti când…?” începea unul dintre noi şi izbucneam în râs amintindu-ne incidentul.

Am preţuit desenele făcute de Wawasee. Pe multe dintre ele le-am înrămat şi le-am agăţat pe pereţi, în dormitor. În fiecare zi când le priveam, îi mulţumeam lui Dumnezeu pentru acele luni preţioase în care fusesem părinţi pentru Samuel.

Wynn intră în încăpere ţinând în mână un document ciudat.

— Ce-ai acolo? am întrebat.

— Un nou post, fu răspunsul său.

— Un nou post – cum a ajuns la tine hârtia?

— Mi-a fost adusă de un mesager special.

— Nu putem rămâne aici? am întrebat, gândindu-mă cu o strângere de inimă la toţi prietenii noştri din sat.

— Poliţia consideră că nu este înţelept să ţină un om prea mult într-o zonă.

— De ce?

— Există şansa să devină prea ataşat de anumiţi prieteni sau de a-şi face duşmani.

— Şi unde este acest nou post? Tot în Nord? am întrebat, apropiindu-mă ca să mă uit mai îndeaproape la foaia de hârtie.

— Tot în Nord, dar nu prea contează, spuse Wynn dus pe gânduri. N-o să accept.

— Nu? am întrebat surprinsă.

De obicei, Wynn nu discuta ordinele primite.

— Şi cum poţi refuza?

— Fac o cerere. Având în vedere circumstanţele, cred că o să dea dovadă de înţelegere.

Wynn duse hârtia în birou şi se întoarse. Mă sărută şi dădu să plece.

— Vorbim mai târziu, spuse el.

M-am gândit mult la asta după ce plecă. Ştiam oarecum că Wynn se gândea să refuze postul primit din cauza mea. M-am uitat la mine. Eram încă slabă, însă acum mâneam mai bine. Eram sigură că nu va trece mult şi voi ajunge din nou la greutatea normală. Şi acum dormeam bine, îmi reluasem cursurile, primeam femeile la ceai şi făceam vizite în sat. Mă bucuram din nou de viaţă şi eram suficient de înţeleaptă pentru a şti că atunci când vom pleca de aici, îmi va fi dor de prietenii pe care mi-i făcusem. Iar gândul că o voi părăsi pe draga de Nimmie îmi producea tristeţe.

Însă nu mă mai temeam, nici nu mai eram plină de amărăciune. Acum eram gata să păşesc pe cărarea

pregătită de Dumnezeu pentru viaţa mea. Cu El, nu mai conta unde locuiam sau care erau condiţiile de trai. Oriunde ne-am fi aflat, puteam găsi pace şi bucurie.

N-am deschis eu subiectul scrisorii. În acea seară ne-am aşezat în faţa focului şi Wynn începu discuţia.

— Ai întrebat despre acel post nou, spuse el, lăsând jos cartea pe care o citea. Este la Smoke Lake.

— Unde este Smoke Lake?

— Undeva spre nord-vest.

— Este mai mare sau mai mic? am întrebat.

— Puţin mai mare, cred.

— Cum arată?

— Este chiar mai primitiv decât acesta.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Ai hotărât să nu-l accepţi din cauza mea, nu-i aşa?

Wynn se eschivă.

— Ei bine, nu că aş crede că nu te-ai descurca. Dar nu cred că este corect faţă de tine.

— De ce?

— Aşa cum am spus, este o zonă chiar mai dificilă şi izolată decât aceasta.

— În cazul ăsta, ce vei face?

Wynn lăsă cu totul deoparte cartea şi-mi acordă toată atenţia.

— Voi cere un post în locuri civilizate. Dacă nu Calgary sau Edmonton, cel puţin într-un oraş măricel, unde poţi avea un trai asemănător cu cel cu care ai fost obişnuită, Elizabeth. Nordul a fost aspru cu tine. Ţi s-a cerut să dai atât de mult şi întotdeauna ai fost gata s-o faci, dar acum este timpul să…

Nu l-am lăsat pe Wynn să isprăvească.

— Ştii, am spus, mi-a prins bine acea călătorie la Calgary. Am descoperit că magazinele şi trotuarele şi chiar băile nu sunt necesare pentru traiul zilnic, la urma urmelor.

— Spui că nu vrei să te întorci? întrebă Wynn, nevenindu-i să creadă.

— Nu, nu spun asta. M-aş bucura să trăiesc şi acolo. Dar n-am nevoie de acele lucruri pentru a fi fericită. Pot fi la fel de fericită şi aici. Vezi tu, Wynn, lucrul cel mai important este să fiu cu tine.

— Dar eu voi fi cu tine.

— Cu trupul, poate, însă inima ta va rămâne în Nord. Nu mi-aş dori asta, Wynn, şi nu cred că vreunul dintre noi ar fi fericit în asemenea circumstanţe.

Urmară încă câteva clipe de tăcere.

— Atunci, ce ce vrei să spui? întrebă Wynn în cele din urmă.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre foc. Am aruncat o bucată de lemn şi am privit scânteile plutind deasupra focului, amintindu-mi de mulţimea de stele ce acoperea cerul din Nord, de deasupra cabanei noastre.

— Spun că ar trebui să acceptăm postul acum cât mai suntem încă tineri şi sănătoşi şi vrem s-o facem. Va fi suficient timp pentru a trăi în oraş în anii ce vor urma. Oamenii au nevoie de noi, Wynn. Sunt o mulţime de bărbaţi care, împreună cu soţiile lor, sunt gata să accepte un post la oraş. De noi e nevoie aici.

Am ezitat o clipă.

— Cine ştie ce experienţe extraordinare ne aşteaptă dincolo de colină?

Wynn se ridică şi mă cuprinse în braţe. Mă privi adânc în ochi.

— Eşti sigură? mă întrebă.

— Absolut sigură.

Şi eram. Cu braţele lui Wynn în jurul meu şi cu pacea lui Dumnezeu în inimă, n-aveam niciun motiv să mă îndoiesc sau să mă tem de ceea ce-mi rezerva viitorul.

Căminul mult visat, de Lynn Austin *Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni*, de Doris Vanătone şi Erwin W.

Lutzer *Fiicele Evei*, de Lynn Austin *Fugi, băiete, fugi*!, de Nicky Cruz *în vâltoarea apelor*, de Lynn Austin *Locul femeii*, de Lynn Austin

Niciun loc unde să plângi, de Doris Vanătone şi Erwin W. Lutzer

Omul ceresc, Fratele Yun şi Paul Hattaway

Perechea potrivită, de Lynn Austin

Scorpionul roşu, de Râmi Kivisalo şi Marko Joensuu

Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin

Tot ce ea îşi doreşte, de Lynn Austin

Colecţia *Raftul clasic*:

Ben-Hur, de Lewis Wallace *Cămaşa lui Cristos*, de Lloyd C. Douglas *Cetatea blestemată*, de John R. Carling *Coliba unchiului Tom*, de Harriet Beecher Stowe *Mândrie şi prejudecată*, de Jane Austen *Quo vadis*, de Henryk Sienkiewicz Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)

Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke şi T. Davis Bunn (5 volume) Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)

Seria *Faptele credinţei*, de Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume) Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)

Seria *învăluiţi de iubire*, de Janette Oke (8 volume)

Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)

Seria *Soţiile regelui David*, de Jill Eileen Smith (3 volume)

Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke (6 volume):

Chemarea inimii, vol. 1 *Venirea primăverii*, vol. 2

În curs de apariţie:

Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke:

Când reînvie speranţa, vol. 4 *Dincolo de apropiata furtună*, vol. 5 *în aşteptarea zilei de mâine*, vol. 6 Seria *Trilogia Genezei* (3 volume)